

Nova.Mondo

Kristendomen i kosmisk belysning

Nya förklaringar till
kärnan i kristendomen
utifrån Martinus analyser
om reinkarnation, ödeslagen
och vår eviga inre struktur

Håkan Lundberg

OBS:
Detta är en inte färdig
version av boken.

Bokens innehåll:

0. Ett långt förord
1. Inledning med smakprov
2. Om Martinus och hans verk
3. Martinus syn på kristendomen och Jesus
4. En grund för nya förklaringar i kristendomen
5. Jesus födelse, dop och invigning, enligt Martinus
6. Jesus undervisning och handlande, enligt Martinus
7. Jesus före, under och efter korsfästelsen, enligt Martinus
8. Jesus materialisation och uppståndelsen, enligt Martinus
9. Jesus som modell för jordmänniskan, enligt Martinus
10. Kristi återkomst och domedagen, enligt Martinus
11. Kristendomens framtid, enligt Martinus
12. Avslutning och några råd på vägen

Kapitel 1 – Inledning med smakprov

I detta inledande kapitel ska vi ge en introduktion till ämnen som kommer att behandlas senare i boken. Bland annat ska vi se på tre olika faser som Martinus menar finns, vad gäller människors förhållningssätt till livsåskådningsfrågor. Vi kommer även in på en möjlig framtida roll för kristendomen och får smakprov på Martinus förklaringar kring några citat från Bibeln. Men allra först kommer ett resonemang kring följande filosofiska frågor:

Vad består vi av?

Vad vet vi med säkerhet?

Det är två frågor som många tänkare funderat en hel del på. En tredje fråga som knyter an till dessa kan formuleras på följande sätt: *Kan vi med säkerhet veta vad vi består av till alla delar?* För en del är svaret på den frågan enkelt: *"Ja, absolut, vi består av vår kropp och vårt medvetande som skapats av och upprätthålls av hjärnans aktivitet."* Att vi har en fysisk kropp är svårt att förneka. Att vi även har ett medvetande bestående av tankar, känslor, upplevelser m.m. håller nog de flesta med om. Men, kan vi vara helt säkra på att vårt medvetande är en produkt av hjärnans aktivitet? Vet vi egentligen i detalj hur vårt medvetande fungerar och vad i oss som upplever, har vilja, tar beslut, känner glädje och sorg m.m. Kan vi med säkerhet utesluta att vi består av någonting mer än det vi kan observera med våra sinnen och mätinstrument?

Vi kan slå fast att det är svårt, för att inte säga omöjligt, att med hundra procents säkerhet veta vad vi består av till alla delar. Vårt medvetande är ett forskningsområde som ännu innehåller många frågetecken för dagens vetenskaper. Vi vet helt enkelt inte med exakthet hur det fungerar, hur det är uppbyggt i detalj och vad det består av fullt ut. Om du håller med om att vi i dagsläget inte kan veta med säkerhet vad vi består av i alla delar, ha i så fall gärna detta i bakhuvudet när du läser denna bok.

Att vi har en helt fantastisk kropp med ett mycket avancerat nervsystem är som sagt givet. Biologer har gett mänskligheten en mängd detaljerade kunskaper om kroppen. Hjärnforskare arbetar vidare med att försöka förstå kopplingen mellan hjärna och medvetande. Men vad är egentligen vårt medvetande med upplevelser, tankar, känslor och minnen? Är vårt medvetande enbart ett resultat av hjärnans processer eller är det något mer än det? Vad består våra tankar och känslor av? Vad är det som bestämmer hur vi tänker och vad vi vill? Vad är vilja? Hur går egentligen upplevande och

beslutstagande till i oss? Var är vårt medvetande när vi befinner oss i djupsömn eller är medvetlösa? Vad händer efter döden med vårt medvetande? Detta är frågor som vi kanske inte ställer oss så ofta, men de är mycket viktiga om man vill förstå mer av livet. Dessa frågor är på intet sätt triviala för dagens vetenskaper. Genom Martinus analyser blir frågorna ovan belysta i ett för mänskligheten helt nytt sken, vilket man kan kalla "kosmiskt sken" eller "kosmisk belysning" som främst bygger på intuition istället för intelligens som är grunden för naturvetenskapen.

Men vad har dessa frågor med bokens huvudinnehåll – *nya förklaringar till kristendomens kärna* – att göra? Jo, synen på vad vi består av har en avgörande betydelse för hur man förhåller sig till så kallade livsfrågor och även till kärnan i de stora religionerna. Om det nu är så att det inte går att veta med absolut säkerhet vad vi består av till alla delar, kan det vara en bra idé att försöka ha ett öppet sinne för att det kan finnas svar och förklaringar till de stora livsfrågorna som man tidigare kanske inte brytt sig om eller känt till, men som ändå är värda att beakta. Nedan kommer vi nu att ta upp tre olika teorier kring vad vi kan tänkas bestå av och även helt kort beröra vad dessa synsätt innebär i förhållande till livsfrågor och därmed innehållet i denna bok.

Tre huvudteorier om vad vi består av

Här följer tre huvudteorier kring vad vi kan tänkas bestå av och vad de innebär i förhållandet till frågan om vad som händer när vi dör, som ett exempel på en central *livsfråga*. Självklart finns det många fler synsätt på vad vi består av än de tre nedan, men låt oss för enkelhets skull hålla oss till de följande tre teorierna som kan antas vara ofta förekommande i Skandinavien.

Teori 1 – "Det traditionellt kristna synsättet": Vi består av en fysisk kropp och ett icke-fysiskt medvetande, även kallad "själ" eller "ande", som skapades när vi blev till under befruktningen och den efterföljande processen.

=> De troende kristna utgår ifrån att människan består av något mer än fysisk materia. Teoretiskt finns det två möjligheter vad gäller "döden" inom denna teori: medvetandet försvinner när kroppen upphör att fungera eller medvetandet fortsätter att existera i någon form efter "döden". Det andra fallet är helt dominerande inom kristendomen och även andra religioner. För troende kristna är följande synsätt vanligt:

"Efter döden väntar en evig himmel eller ett evigt helvete. Det är delade uppfattningar om vad dessa motpoler i själva verket innebär; men för att nå himlen skriver de flesta kristna traditioner under på att man ska bekänna Jesus som Guds son och tro att han har dött för människornas synder. Bekänner man Jesus som Guds son blir hans död ett ställföreträdande för människornas egen skuld." (Ur den kristna tidningen *Dagen*, från numret 2007-10-12 [1])

Enligt Martinus analyser innehåller detta synsätt stora missförstånd och felaktigheter, vilket vi ska återkomma till senare.

Teori 2 – "Det materialistiska synsättet": Vi består av en fysisk kropp med ett medvetande som är ett resultat av kemiska och elektriska processer i hjärnan.

=> För personer som har detta synsätt är förklaringsmodeller från religioner och andliga läror ofta av ringa intresse, eftersom de till stora delar handlar om saker som, enligt denna teori, inte finns, t.ex. ett liv efter döden. När kroppen helt slutar att fungera försvinner även medvetandet, eftersom det ses som en produkt av hjärnans aktivitet. Att vara anhängare av denna teori, det vill säga att vara *materialist*, är ett helt naturligt steg i utvecklingen, menar Martinus. Men samtidigt beskriver han att det är ett steg på vilket man är så långt bort från verkligheten som tänkas kan.

Teori 3 – "Reinkarnationssynsättet eller kretsloppssynsättet": Vi består av en fysisk kropp, ett medvetande och en immateriell del som ofta kallas "jaget". Jaget med sitt tillhörande medvetande existerade innan vår fysiska kropp blev till och kommer att finnas kvar även efter att kroppen slutat att fungera.

=> En möjlighet inom ramen för denna teori är att när vi "dör" så fortsätter vårt jag och dess medvetande att leva i en andlig värld under en viss tid för att senare återigen "gå in i", det vill säga *inkarnera*, i den fysiska världen när ett foster blir till. Enligt detta synsätt går våra liv i ett slags kretslopp, från "födelse 1" in i den fysiska världen och senare till "födelse 2" (när vi "dör") in i den andliga världen o.s.v., där vår fysiska kropp är ett *redskap* genom vilket vi kan leva här i den fysiska världen. Att på det sättet omväxlande leva i den fysiska och andliga världen leder till en utveckling för varje fysiskt liv, eftersom man för varje inkarnation gör en mängd erfarenheter under olika omständigheter. Alla dessa erfarenheter från tidigare liv lagras i vårt medvetande, framförallt som egenskaper, förmågor och talanger vilka kommer att vara av betydelse i nuvarande och framtida inkarnationer. Detta synsätt är i grova drag hämtat från Martinus analys av det levande väsendet och dess utveckling. (Vi återkommer till dessa i kapitel 3 och 4.)

I Skandinavien är dessa tre synsätt – det kristna, det materialistiska och reinkarnationssynsättet, inte alls ovanliga, kanske är de till och med de tre mest vanliga, men det är svårt att uttala sig om med säkerhet. Det finns så klart många olika varianter av dessa synsätt och en person kan under sitt liv skifta synsätt och ibland säkert känna en osäkerhet på hur det egentligen ligger till. Vilket inte är så konstigt i och med att *livet* och *döden* till stora delar är mysterium för oss jordmänniskor. I denna bok kommer vi att ha fokus på reinkarnationssynsättet eftersom den är central i Martinus världsbild.

Strålförmig materia

Låt oss återgå till frågan "Vad vet vi med säkerhet?". En hel del! Forskningen har verkligen gjort stora framsteg under de senaste århundradena vad gäller kunskaper om naturen, vår kropp, jordens och människans utveckling, himlakroppar långt ute i rymden, olika typer av materia och så vidare. När det gäller fysisk materia finns en massiv forskning kring den på en mängd olika sätt. Här nöjer vi oss med att konstatera att den fysiska materien finns i olika tillstånd, av vilka de allra vanligaste är: *fasta*, *flytande* och *gasformiga*. Vår fysiska organism är helt beroende av samspelet mellan materiens fasta, flytande och gasformiga tillstånd, tänk t.ex. på hur syre tas upp av våra lungor som via blodet syresätter våra muskler och hjärnan.

Martinus använder i sina analyser ytterligare en tillståndsform av materia, vilken han kallar *strålförmig materia*. Den strålförmiga materien kan förenklat beskrivas som en slags elektricitet, men den strålförmiga materien i vår kropp är så klart av en mycket finare form än den elektricitet som används i våra eluttag. Martinus menar att materiens strålförmiga tillstånd utgör grunden för allt medvetenhetsliv. Vårt medvetande samt delar av vårt nervsystem består, enligt detta synsätt, av strålförmig materia. Vårt medvetande är osynligt för oss, precis som en del av den elektromagnetiska strålningen, bland annat radiovågor t.ex. WiFi, som finns runt omkring oss och som går igenom byggnader och vår kropp utan att vi märker det. (Elektromagnetisk strålning är vågrörelser som består av ett elektriskt och ett magnetiskt fält som rör sig i rät vinkel mot varandra.)

Elektromagnetiska vågor kan mätas med instrument. Även en liten del av vårt medvetande kan mätas med instrument, t.ex. med EEG som är en metod att registrera hjärnans aktivitet. Men huvuddelen av vårt medvetande kan inte mätas med några instrument. Våra innersta tankar och känslor är så länge vi själva inte avslöjar dem okända för våra medmänniskor, i alla fall för dem som befinner sig på jorden...

Vårt medvetande, det vill säga våra tankar, känslor, minnen och upplevelser, består alltså, enligt Martinus analyser, av en slags materia som är osynlig, både för våra sinnen och för våra mätinstrument. De finare formerna av den strålförmiga materia kan nämligen inte mätas eller vägas. Betyder det att de inte finns? Kanske, kanske inte. Det är något som vi inte kan veta med hundra procentig säkerhet. Men Martinus menade att han kunde det. Han beskriver sju typer av strålförmig materia som bland annat bygger upp vårt medvetande i olika kombinationer som blixtnabbt kan ändras beroende på vad vi tänker och känner. Dessa sju typer kallar Martinus "grundenergier" och dem kommer vi att gå igenom i kommande kapitel, här nöjer vi oss med att nämna deras namn: *instinktenergi, tyngdenergi, känslöenergi, intelligens, intuition, minnesenergi och moderenergi*.

Det kan låta förmätet av Martinus att han menade sig ha stora kunskaper om vårt inre och vårt medvetande samt att han såg sitt verk som en fortsättning och intellektualisering av kristendomen. I nästa kapitel ska vi försöka förklara bakgrunden till hur Martinus kunde veta så mycket om livet.

Enbart intelligens räcker inte för att förstå vad vi består av

I följande citat kommer Martinus in på att han menar att det behövs mer än intelligens för att förstå vad "det levande" består av. Citatet ingår i en lång sammanfattning av vad analyserna i hans bok *Livets Bog* visat läsaren. Något som analyserna har visat är:

»Att den materiella vetenskapen, hur beundransvärd den än är och hur många utomordentliga förmåner den än har skänkt mänskligheten, omöjligt kan ge människorna det verkliga, fullkomliga och totala svaret på själva livets gåta. Att någonting väger så eller så mycket, att det har den eller den volymen, den eller den färgen, att det är så varmt eller kallt, att det i materien framträder i den eller den graden av fast, flytande, gasformigt eller strålförmigt tillstånd - detta ger endast upplysning om själva materien eller stoffet. Det lämnar endast upplysning om reaktioner som utlöses mellan de olika materierna eller ämnena. Det ger ingen som helst upplysning om själva "det levande" bakom materien. Detta "levande" bakom materien skall ständigt förbli en gåta för de gudlösa materialisterna. Detta "levande" kan omöjligt upplevas genom materialistiska facit. Det kan alltså omöjligt upplevas av väsen, vilkas andliga förmågor är helt begränsade till intelligensen.» (LB7, från st 2658, punkt 27)

Enligt Martinus analyser är det istället framförallt *intuition* som krävs för att kunna förstå vad vårt medvetande och vår inre eviga kärna består av och hur de fungerar. Även detta återkommer vi till längre fram i boken.

Olika faser i utvecklingen

De tre huvudteorierna ovan kring vad vi kan tänkas bestå av ("Det traditionellt kristna synsättet", "Det materialistiska synsättet" och "Reinkarnationssynsättet"), kan man se som uttryck för vanligt förekommande faser i jordmänniskans utveckling. Martinus menar nämligen att det finns tre epoker eller huvudfaser vad gäller människors inställning till livsfrågor:

- * *Den religiösa fasen*, i vilken tron på auktoriteter och dogmer dominerar.
- * *Den intellektuella fasen*, i vilken intelligensmässiga fakta dominerar.
- * *Den kosmiska fasen*, i vilken intuitionsbaserade kunskaper dominerar.

Dessa faser är generaliseringar och innehåller inom sig stora variationer. I vanliga fall går man igenom dessa faser i tur och ordning, under flera liv, enligt Martinus analyser. Men det är inte ovanligt att man i sin ungdom går igenom de två första faserna, som en slags repetition av vad man redan gått

igenom under tidigare inkarnationer, för att senare i livet vara öppen för alternativa förklaringsmodeller. Det är även fullt möjligt att man har ett ben i två olika faser samtidigt, t.ex. den religiösa och den intellektuella. Det kan också vara så att man inte befinner sig i någon av dessa faser, t.ex. i de fall man inte har det minsta intresse för livsfrågor. Men förr eller senare kommer vi alla att vandra in i den kosmiska fasen, hävdar Martinus. Stora delar av befolkningen kommer att börja närma sig den kosmiska fasen under de kommande århundradena och om 3000 år har i stort sett hela jordens befolkning gått in i den, enligt Martinus tidsuppskattningar.

Nedan följer en kortfattad beskrivning av de olika faserna:

Den religiösa fasen – Här befinner sig människor som är nöjda med den religion de är anhängare av. De känner en stor tillfredsställelse av att delta i de gudstjänster, bönestunder, riter och ceremonier som finns i deras religion. Martinus menar att det framförallt är den religiösa instinkten och känslenergin i deras medvetande som gör att de känner lycka och inspiration i den *tro* de har funnit och att dessa människor vanligtvis inte är ute efter intelligensmässiga förklaringar till de stora livsfrågorna, utan istället får tillfredsställelse genom suggestion och känslomässiga upplevelser av t.ex. Jesus och Gud. Så länge man håller sig inom den fredliga delen av sin religion och inte försöker med aggression att påverka andra, är det en bra sak att det finns olika religiösa samfund - de fyller flera viktiga funktioner i samhällen och utgör ett stort stöd för väldigt många människor. Men om den religiösa instinkten blandas med intolerans eller hat mot andra folkgrupper kan det uppstå mycket farliga situationer som kan leda till långvariga konflikter, ibland blodiga och fasansfulla.

I de allra flesta fall är personer som befinner sig i den religiösa fasen inte intresserade av nya förklaringar till de stora livsfrågorna. Men de kan för den skull vara intellektuella på andra områden än det religiösa, och därför mer eller mindre även tillhöra den nästkommande fasen. Det var främst långt tidigare i historien som stora delar av befolkningen befann sig i den religiösa fasen helt utan intellektualitet.

Den intellektuella fasen – Här befinner sig människor som har en väl utvecklad intelligens och är intellektuella, det vill säga människor som t.ex. ägnar sig åt vetenskap eller litterär verksamhet eller analyser av olika samhällsfrågor. Personer i denna fas önskar intelligensmässiga svar på så mycket som möjligt i livet. Därför finner de vanligtvis inget större intresse i de dogmer och ceremonier som finns i religionerna, vilka mer bygger på en känslomässig upplevelse än på förnuftet. Deras religiösa instinkt är ofta mycket svag eller obefintlig. I förhållande till de stora livsfrågorna är de vanligtvis ateister eller agnostiker. Men som vi nämnde ovan finns det undantag, inte sällan är religiösa människor även intellektuella på flera områden – detta hänger ihop med att de har både ett väl utvecklat intellekt samtidigt som den religiösa instinkten ännu är stark i deras medvetande. Genom den intellektuella fasen har samhällena berikats med mycket kunskap, kultur och många oumbärliga praktiska hjälpmedel - tänk på alla vetenskapliga fakta, alla stora tekniska uppfinningar, all högtstående kultur och litteratur. Allt eftersom medlidandeförmågan och andra humana förmågor utvecklas hos personer i den intellektuella fasen kommer de att närma sig att vara på väg in i "den kosmiska fasen".

Den kosmiska fasen – Människor som börjar att få tillgång till en del intuition (en energi som beskrivs i kapitel 4 och 5) är på väg in i den kosmiska fasen. Men för att man helt ska komma in i denna fas krävs något som Martinus kallar för "kosmiska glimtar" som är en slags mycket intensiva intuitionsupplevelser genom vilka man ögonblickligen kan få insikter som ligger bortom dagens vetenskaper (även till detta återkommer vi i kapitel 5). För att intuitionen ska kunna komma fram i medvetandet krävs en balans mellan intelligens och en utvecklad *känslenergi*, som ligger till grund för en stor medkänsla och kärleksförmåga till alla levande väsen. För att en sådan balans ska uppstå krävs inga universitetspoäng, inga materiella tillgångar eller titlar, men däremot krävs en stor mängd

livserfarenhet genom många liv. Det vill säga att man har "ätit av kunskapens träd" på en mängd områden, vilket innebär att man gjort stora misstag i sina liv, deltagit i krig, upplevt mycket smärta både fysisk och psykisk, alltså genomgått svåra lidanden i en mängd olika situationer och därmed erhållit en stor human förmåga. Ett långvarigt "ätande av kunskapens träd" gör nämligen att vi börjar att känna skillnad på "gott" och "ont", det vill säga att man i fler och fler situationer vet vad som är moraliskt rätt samt att man alltmer söker fred i sig själv och till sin omgivning istället för att gå in i konflikter. Denna utveckling sker i små steg, liv efter liv.

Enligt Martinus blir människor som gått igenom fruktansvärda förhållanden och konflikter på en mängd områden under flera inkarnationer allt eftersom mycket ödmjuka inför livet, vänliga, kloka och toleranta, det vill säga att de blir mer och mer till fredsmänniskor. Sådana mycket ödmjuka och fredsälskande människor finns även i den religiösa och den intellektuella fasen. Men förr eller senare kommer alla fredsälskande människor med en balans mellan sin medlidandeförmåga och sitt intellekt att närma sig "den kosmiska fasen" och även komma in i den. Det är bara i denna fas som en djupare förståelse av livet är möjlig att erhålla med hjälp av en stor intuitionsförmåga, enligt Martinus analyser. På vägen dit kan t.ex. *Tredje testamentet* ge inspiration och uppmuntran till att jobba med sig själv samt vara ett stöd när man går igenom diverse svårigheter.

Det är framförallt människor på väg in i den *kosmiska fasen* som brukar ha ett intresse för analyserna i *Tredje testamentet*. Detta är ännu en relativt liten del av befolkningen men successivt kommer den att öka under detta och kommande årtiondena efter de mycket turbulenta tider som nu väntar med flera naturkatastrofer och krig världen över - dock inte direkt i Skandinavien, enligt Martinus uttalanden.

Kristendomens framtida roll

Genom att lägga en stor vikt vid att analysera energierna av vilka vårt medvetande består, vår inre eviga struktur, det levande väsendets utveckling under många liv m.m., bygger Martinus upp en ny världsbild, som påvisar att orsak och verkan gäller både på det fysiska och psykiska planet. Denna världsbild utgör en sammanhängande helhet som, enligt de som intresserar sig för den, ger trovärdiga och logiska svar på de stora livsfrågorna, även om det inte går att verifiera dem med fysiska experiment. Men när det gäller frågor om vad vi består av och vad som händer efter döden, är det ju inte så lätt att veta hela sanningen för oss jordmänniskor. De svarförsök som den kyrkliga kristendomen ger, är inte längre relevanta för en allt större del av befolkningen i vårt samhälle. Men synen på kärnan i kristendomen kommer helt att ändras när nya förklaringar ges till den, menade Martinus.

Här följer ett citat av Martinus som i korthet visar hur han såg på kristendomen:

"... är kristendomen formulerad på ett sådant sätt att nutidens och framtidens humant tänkande människor kan inspireras av dess andliga innehåll och idévärld? Nej, kristendomens verkliga innehåll är för nutidens människor närmast kamouflerad eller dold bakom en yttre form som skapats av forntidens och medeltidens kyrkofäder och teologer. Denna form passar absolut inte nutidens människor, som påverkats av den vetenskapliga och tekniska utvecklingen samtidigt som de på alla områden har blivit så materialistiskt inställda att de har svårt att föreställa sig vad ande egentligen är. Men denna brist och detta hinder för kristendomens vidare utveckling håller på att avlägsnas, eftersom en vetenskap om ande, en andlig vetenskap, håller på att skapas, varigenom de jordiska människorna skall kunna få en långt större överblick över förhållandet mellan orsak och verkan. Samtidigt som de genom den andliga vetenskapen får

inblick i orsakerna till mänsklighetens nuvarande situation, kan de också få kunskap om hur denna på längre sikt kan förändras. Och vad som är mycket väsentligt: de kan lära sig förstå att den enskilda humant inställda människan verkligen kan göra något för att förändra världssituationen, och att hon absolut inte behöver vänta på att alla de andra skall göra det.”

(Från artikeln *Vägen till den sanna lyckan*.)

En vetenskap om ”ande” innebär i detta sammanhang en vetenskap om medvetande och det immateriella *jaget* som finns knutet till detta. Den andliga vetenskapen som Martinus nämner i citatet ovan, är den som han menade skulle växa fram kring den världsbild han presenterade i sina böcker, artiklar och föredrag. Där ger han analyser om den andliga (strålformiga) världen med detaljerade beskrivningar av de innersta andliga och immateriella delarna av oss. Genom att studera dessa analyser och försöka praktisera kärnan i kristendomen, d.v.s. att försöka ”älska sin nästa som sig själv” i sitt dagliga liv, kan man både få en bättre förståelse av världen och i små små steg successivt förändra sig själv till det bättre t.ex. genom att försöka vara givmild, positiv, förstående, förlåtande och uppmuntrande. Då blir det automatiskt behagligt även för ens omgivning. Detta är att skapa fred med förståelse, förlåtelse, förändring och förening (se www.novamondo.se). När majoriteten av jordens befolkning har övat upp sådana förmågor under flera framtida liv, ja då är vi på god väg att skapa ett ”himmelrike” eller ett ”riktigt människorike” här på jorden. Här följer ytterligare ett citat av Martinus:

”Visserligen är varken de enskilda humant och kärleksfullt inställda människorna eller de humana institutionerna ännu tillräckligt talrika eller starka för att få ett avgörande inflytande på världssituationen, men de är på väg att få det. Och kristendomen har absolut inte spelat ut sin roll, det är tvärtom först nu som den riktigt skall börja verka, därför att fler människor har blivit mogna att förstå dess betydelse och förena den med sin egen livsföring.”

(Från artikeln *Vägen till den sanna lyckan*.)

Just detta med att förena kristendomens kärna i sin egen livsföring framhåller Martinus som det riktigt viktiga. Det är nämligen först när vi övat upp våra talanger för förståelse, förlåtelse, fredsskapande m.m. som vi får tillgång till intuitionsenergin i en betydande mängd och det är med den som vi kommer att få djupa insikter om livet samt även en personlig harmoni och lycka.

Smakprov på förklaringar till citat från Bibeln

Som vi varit inne på tidigare, refererar Martinus relativt ofta till citat från Bibeln i sina böcker, artiklar och föredrag. I kapitel 5-11 kommer vi att ta upp en mängd citat och händelser från Bibeln med Martinus nydanande förklaringar till dessa. Men redan här i det första kapitlet ska vi nu ge ett smakprov på förklaringar utifrån Martinus analyser till fyra vanliga Bibel-citat:

... om någon slår dig på den högra kinden, så vänd ock den andra till (Matt 5:39)

Detta klassiska uttalande från Jesus återkommer Martinus ofta till. Det ska enligt honom inte tolkas bokstavligen, utan för honom handlar det om att vi ska öva oss i och till sist lära oss att bemöta attacker av olika slag, både fysiska och mentala, med förståelse, förlåtelse och fred i sinnet. Med andra ord: att bemöta ett djuriskt eller själviskt beteende, t.ex. en verbal attack, med ett mänskligt beteende (”den andra sidan”). Detta är ofta lättare sagt än gjort! Det är helt naturligt för oss jordmänniskor att först känna en impuls att försvara sig när man blir attackerad och i vissa lägen kan ett slags försvar vara det mest kärleksfulla för att skydda andra eller sig själv mot skada. Den mycket svåra konsten är att lyckas ta sig ur en attack eller ett påhopp utan att själv bli irriterad eller upprörd,

är förmodligen någonting som vi alla behöver öva oss i. Enligt Martinus analyser tillhör vi jordmänniskor ännu djurriket i mångt och mycket, men är på väg att utvecklas fram till att bli "färdiga människor" som tillhör "det riktiga människoriket", i vilket *att vända den andra kinden till* är en självklarhet i alla situationer. Hur denna utveckling kommer att gå till och varför det för en "färdig människa" alltid är rätt och självklart att *vända andra kinden till* ska vi återkomma till senare i boken.

Uttalandet "*Den som är fri från synd ska kasta den första stenen*" (Joh 8:7) är ett lysande exempel på hur det är möjligt att försvara en medmänniska på ett fredligt sätt.

***Du skall älska din Gud över allting och din nästa såsom dig själv* (En variant av Matteus 22:37)**

Detta uttalande av Jesus kallar Martinus "*lagen för tillvaron*". Det uttrycker själva essensen av hur en människa bör försöka leva sitt liv. För Martinus är Gud allt som existerar. Allt och alla är alltså en del av något som man kan kalla för Gud. Martinus skriver om det "primära medvetandet" och det "sekundära medvetandet" hos Gud. Alla på jorden tillhör det "sekundära medvetandet". Vilka levande väsen som ingår i det "primära medvetandet" återkommer vi till längre fram i boken. Enligt Martinus analyser finns alltså ingen djävul, utan allt är en del av Gud. Att "*älska Gud över allting*", eller som Martinus ibland skriver "*älska Gud över alla ting*", betyder att man förnimmer och älskar den gudomliga kärna som finns i alla levande väsen oavsett var de befinner sig i livets många utvecklingsbanor. Att "*älska sin nästa såsom sig själv*" betyder att man inte favoriserar någon, inte ens sig själv. Både själva gudsbegreppet och definitionen att allt är en del av Gud, även det djupaste mörker, kan vara svåra att ta till sig. Men genom Martinus analyser av den andliga världen kan man komma att vänja sig vid dessa, allt eftersom man läser hans böcker och får en förståelse för att både ljus och mörker är helt nödvändiga för att det ska kunna finnas en utveckling och en livsupplevelse över huvud taget. Enligt Martinus ingick det i hans uppdrag att förklara "mörkrets mission", vilket är ett riktigt viktigt och stort område. Även till detta ska vi återkomma senare i boken.

***Om en människa inte blir född på nytt, så kan hon inte få se Guds rike.* (Johannes 3:3)**

Detta ska Jesus ha sagt till Nikodemus, en man som var medlem av judarnas stora råd, när han blev uppsökt av Nikodemus för ett nattligt samtal om livet. Nikodemus reagerade med förvåning: "*Hur kan en människa födas, när hon är gammal? Inte kan hon väl åter gå in i sin moders liv och födas?*" På vilket Jesus svarade: "*Sannerligen, sannerligen säger jag dig: Om en människa inte blir född av vatten och ande, så kan hon inte komma in i Guds rike.*" För Martinus är "Guds rike" det "riktiga människoriket", det vill säga det tillstånd som vi är på väg att utvecklas till genom att vi på lång sikt blir av med alla själviska egenskaper till förmån för osjälviska och hundra procent kärleksfulla egenskaper. Denna utveckling är klar om cirka tre tusen år, enligt Martinus uppskattning. Martinus menade att Jesus mycket väl kände till att jordmänniskan behöver leva många liv i den fysiska världen för att kunna utvecklas från att vara ett *sfinxväsen* (en människa med både djuriska och mänskliga egenskaper) till att bli ett *kristusväsen* (en människa helt utan själviska egenskaper), men han var tvungen att linda in sin visdom i liknelser och symboliska uttryck eftersom majoriteten av dåtidens människor var helt ointellektuella. Att "*bli född av vatten*" är en symbolisk beskrivning av att födas i en fysisk kropp, som består av ca 75% vatten för små barn, och att bli "*född av ande*" innebär att få en helt ny mentalitet som är alltigenom kärleksfull – Martinus kallar detta för att gå igenom "den stora födelsen" (en andlig process som aktiverar latent delar av hjärnan) och få ett "kosmiskt medvetande" (som bygger på en mycket stor intuitionsförmåga).

»Först när man lägger till analysen om reinkarnation och återfödelse till kristendomen, kan man få denna att stämma överens med den verkliga världsbilden«
(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I*)

Reinkarnationsprincipen och utvecklingen fram till att bli en "färdig människa" är båda mycket centrala i Martinus världsbild, vi återkommer självklart till dem i kommande kapitel.

Fader förlåt dem, ty de vet inte vad de gör. (Lukas 23:34)

Att Jesus skulle ha tagit på sig andras "synder" genom att låta sig korsfästas, är ett stort missförstånd, enligt Martinus. Han menar att det inte finns någon som helst logik i en sådan handling och förklaring. Han ställer frågan: *Varför skulle en kärleksfull Gud kräva att en oskyldig människa straffas för att kunna förlåta andra som begått "synder" (felaktigheter)?* Hans svar är att den tolkningen är ett stort missförstånd som grundar sig i att människorna inte kunnat se det verkliga syftet med korsfästelsen. Men detta missförstånd har ändå haft och har fortfarande en viktig roll för att ge tröst och hopp till väldigt många människor som lever i en religiös suggestion där *tro* och ceremonier är helt centrala. Enligt Martinus var Jesus uttalande *"Fader förlåt dem, ty de vet inte vad de gör"* själva höjdpunkten av korsfästelsen, eftersom det visar vad som är möjligt för en "färdig människa". Trots att Jesus hade stora smärtor på korset och trots att han inte hade gjort något som förtjänade detta straff, kunde han ändå ha en förlåtande och förstående inställning och tänka kärleksfullt på de som utfärdade korsfästelsen. Jesus visade med denna handling i praktiken själva modellen för vad som är ett riktigt mänskligt uppträdande. Att människor på Jesus tid inte kunde förstå detta är inte alls konstigt. Det upplevdes som allt för orealistiskt att vi jordmänniskor skulle kunna nå en sådan hög moral under ett jordeliv, vilket också helt stämmer med Martinus analyser – det behövs nämligen många liv i den fysiska världen för att nå en lika hög utvecklingsnivå som Jesus uppvisade. En annan sak som kan ha bidragit till att den tidens människor trodde att Jesus offrat sig själv för att på så sätt ta på sig synderna för andra och få Gud att förlåta dem, skulle kunna vara den i romarriket mycket vanliga seden att offra till högre makter, många trodde helt enkelt att det var enda sättet att få gudarna att göra en välgärning mot människorna.

Detta med att Jesus skulle ta på sig våra synder för att Gud ska förlåta oss, är ett av de största missförstånden som finns kvar även i dagens kristendom, menar Martinus. Enligt Martinus analyser finns överhuvudtaget ingen synd, utan istället misstag på grund av okunskap eller oförmåga att handla annorlunda i den givna situationen. Händelserna kring korsfästelsen, både före, under och direkt efter ska vi belysa i kapitel 7 och 8.

Balans mellan det fysiska vetandet och det psykiska vetandet

Mänskligheter har idag en stor och fantastisk kunskap om det materiella. De fysiska vetenskaperna och den tekniska utvecklingen har gett oss en mängd kunnande och hjälpmedel som underlättar livet för oss enormt. De har även gett oss en lång rad förklaringar till fenomen i den fysiska världen, inte bara här på jorden utan även långt ute i rymden! Men våra kunskaper om det icke-fysiska, det som kan antas finnas "bakom" det fysiska, t.ex. vårt medvetande, är ännu inte alls lika stora, vilket är helt naturligt eftersom vi endast har fysiska sinnen och därför inte kan iaktta det icke-fysiska. Att få en balans mellan det fysiska vetandet och det psykiska vetandet är, enligt Martinus, en förutsättning för att mänskligheten ska kunna ta nästa stora steg i utvecklingen och på så sätt uppnå bättre levnadsförhållanden för alla, ett hållbart förhållningssätt till naturen, mer harmoni mellan folkgrupper och på mycket lång sikt en verklig fred jorden över. Och just detta kan Martinus analyser av livet och hans förklaringar till kärnan i kristendomen komma att bidra till i allra högsta grad, först för enskilda individer och senare, efter hundratals år, även för hela samhällen. Hur denna utveckling skulle kunna gå till finns beskrivet i kapitel 11 *Kristendomens framtid, enligt Martinus*.

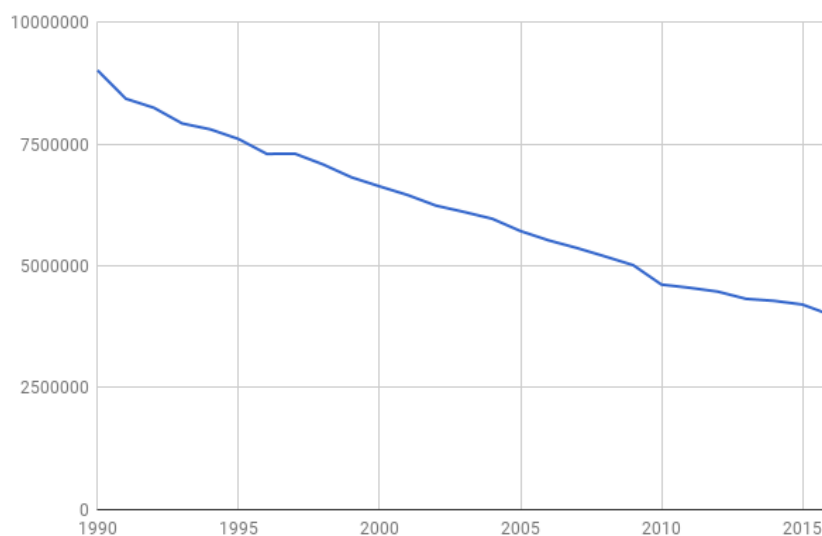
Den kyrkliga kristendomen tappar kraft

Den traditionella kristendomen håller sakta men säkert på att tappa sin kraft, vilket är helt naturligt, enligt de analyser som Martinus presentera i sitt omfattande verk *Tredje testamentet*. Det blir färre

och färre som regelbundet går i kyrkan och ser sig själva som kristna, i alla fall här i Skandinavien - resten av västvärlden kommer förmodligen att följa efter allt eftersom ett mer sekulariserat tankesätt breder ut sig i Europa och i andra världsdelar. Det räcker idag inte med stämmningsfulla gudstjänster eller varningar om helvetet för att få stora massor att gå till kyrkan varje söndag. Att regelbundet besöka kyrkor med fina altare, levande ljus, körsång, orgelmusik, präster som bär utsmyckade skrudar och delta i olika ceremonier är inte något som de flesta människor i vårt samhälle hungrar efter. Inte heller det budskap som kyrkan förmedlar är speciellt intressant för det stora flertalet svenskar.

Detta resulterar i ett minskande medlemsantal i Svenska kyrkan samt i färre kyrkobesök.

Antalet besök vid söndagens huvudgudstjänst i Svenska kyrkan

Bilden visar hur antalet gudstjänstbesök minskar år för år [2]. (1997 ändrades sättet att räkna något.)

Denna utveckling är helt naturlig och kan inte hejdas, hur mycket reklam eller informationsarbete som än görs av kyrkorna. Men med det sagt, är det ännu tusentals människor i Sverige som känner en stor inspiration för den kyrkliga kristendomen. I världen är det miljoner och åter miljoner som får stöd och glädje i sin kristna tro. Om Martinus analyser stämmer kommer dessa människor, och även troende i andra religioner, att någon gång under kommande liv att bli mätta på det religiösa. På lång sikt kommer därför fler och fler kyrkor och andra religiösa byggnader världen över att bli mer till turistattraktioner och senare även att "avhelgas" för att användas i andra syften än religiösa.

Avslutning

Som avslutning på detta brokiga första kapitel ska vi återkoppla till de frågor vi tog upp i inledningen, nämligen *Vad består vi av?* och *Vad vet vi med säkerhet?*

Här följer en kort genomgång av de "delar" som vi enligt Martinus analyser består av:

Vårt jag: Den fasta punkten, vårt allra innersta, evigt, en absolut "stillhet", utan för tid och rum. Immateriellt.

Vårt övermedvetande: Gränsar till både vårt jag och vårt medvetande, utan för tid och rum. Består av strålförmig materia i form av det Martinus kallar för "moderenergin".

Vårt dagsmedvetande: Våra tankar, känslor, minnen och upplevelser när vi befinner oss i den fysiska världen. Består av strålformig materia.

Vårt nattmedvetande: Våra tankar, känslor, minnen och upplevelser när vi befinner oss i den andliga världen (antingen mellan två inkarnationer eller när vi sover djupt).

Vår aura: De energier som finns runt omkring oss, men som inte kan ses av fysisk syn.

Vårt nervsystem: En slags *koppling* mellan vår fysiska kropp och vårt medvetande.

Vår fysiska kropp: Ett slags *redskap* som gör att vi kan leva i den fysiska världen.

Hur den fysiska kroppen och dess nervsystem fungerar berör inte Martinus speciellt mycket. Inte heller auran analyserar han utförligt. Men de andra "delarna" analyserar han desto mer ur olika synvinklar. Hans uppdrag var att ge förklaringar till sådant som vi människor och våra vetenskaper inte har stor kunskap om, det vill säga det *icke-fysiska*. Även om Martinus gör separata analyser av *jaget*, *övermedvetandet* och *medvetandet* så underströk han att dessa "delar" utgör en *oupplöslig enhet*. Men i teorin kan dessa beståndsdelar delas upp för att underlätta förståelsen av det levande väsendets innersta struktur. I kapitel 4 återkommer vi till beståndsdelarna för ett levande väsen.

Martinus förklaringar av vår inre struktur är teoretiska och tekniska, men syftet med dem är att vi ska få en bättre förståelse av det levande väsendet, av oss själva och "livsmysteriets lösning" för att kunna omsätta denna förståelse i vår vardag och praktisera analyserna genom att visa mer vänlighet, omtanke och värme gentemot vår omgivning och även oss själva.

Kan vi veta med säkerhet att de analyser som Martinus ger i sina böcker om bl.a. det levande väsendets kultur verkligen stämmer? Nej, det är omöjligt så länge vi själva inte har en mycket stor intuitionsförmåga eller "kosmisk klarsyn", om det nu finns sådana saker som gör att man får kunskaper om det icke-fysiska...

Nu är det hög tid att se mer på vem Martinus egentligen var och hur han kunde skapa alla sina böcker och symboler, som bär den övergripande titeln *Tredje Testamentet*. Nästa kapitel handlar om vem Martinus var och vad hans arbete bestod i. Självtänkte han som sagt att det var en fortsättning och även en intellektualisering av kristendomen.

[1] <http://www.dagen.se/livsstil/livet-efter-doden-enligt-olika-religioner-1.205087>

[2] <https://www.svenskakyrkan.se/statistik> (Enligt innehållet där 2018-03)

Kapitel 2 – Om Martinus och hans arbete

År 1890 föddes Martinus i närheten av byn Sindal som ligger i Nordjylland (inte så långt från Skagen), Danmark. Hans mor arbetade och bodde på en stor gård med diverse husbestyr. Hon hade inget eget boende och kunde därför heller inte ta hand om Martinus, vars far officiellt var okänd. Martinus växte istället upp i närheten hos sin morbror med familj i ett litet hus på landet. Förhållandena i fosterfamiljen var mycket knappa men inte direkt fattiga för den tiden. Martinus trivdes bra hos sina fosterföräldrar. Skolgången var mycket enkel, där bibelhistoria var det ämne som intresserade Martinus mest. När Martinus skulle konfirmeras fick han höra av prästen att det vilade en förbannelse över barn som var födda utan för äktenskapet, vilket han hade mycket svårt att förstå - kanske bland annat för att han själv var ett så kallat "oäkta barn".

Redan som 12-åring hade Martinus diverse småjobb, t.ex. att vakta kor. Senare fick han jobb på mejerier runt om i Danmark. Slutligen bosatte Martinus sig i Köpenhamn där han arbetade som brevbärare, nattvakt och senare som kontorist på ett mejeri. Till skillnad från sina vänner kände Martinus inget intresse av att hitta en partner eller att bilda familj, när han var kring 30 år. Han längtade istället efter att få göra något som kunde vara till gagn för ett flertal människor.

En dag berättade en kollega på *Enigheten*, mejeriet där Martinus arbetade, om en bok som bland annat handlade om reinkarnation och meditation. Martinus blev intresserad fast han egentligen inte visste något om dessa ting. Han frågade kollegan vad reinkarnation var för något, och även om den tanken var helt ny för honom, tyckte han snart att det lät riktigt att man levtt tidigare liv. Han fick så småningom låna boken av dess ägare, Lars Nibelvang. Men "Lasse", som han ofta kallades, ville först träffa Martinus innan han lånade ut boken och bjöd därför hem Martinus till sig. Martinus blev mycket imponerad då han såg den stora mängd böcker om religion-filosofiska ämnen hemma hos Lasse som var insatt i teosofi, antroposofi och andra liknande läror. Martinus ville gärna veta om bön hade en roll i dessa nya andliga inriktningar, vilket Lasse kunde bekräfta att de hade. Detta var mycket viktigt för Martinus eftersom han själv bett till *Försynen* så länge han kunde minnas och att såg den individuella bönen som ett helt avgörande sätt för att ha ett harmoniskt förhållande till livet. Martinus fick så låna boken. När de skulle ta adjö sa Lasse plötsligt "Du ska se, du blir nog snart min lärare!", vilket Martinus inte alls kunde förstå. (*Erindringer, s 63-64.*)

Några dagar senare, när Martinus hade läst lite i boken, bestämde han sig för att prova att följa instruktionerna om hur man kan meditera på *Försynen*. En kväll i mars 1921 tog han plats i en bekväm korgstol och satte en bindel för ögonen för att utestänga allt ljus, enligt vad som stod i boken. Då hände strax något mycket märkligt... Här följer hans egna ord om händelsen:

»Nu var det aldeles mørkt. Pludselig skete der noget forunderligt. Jeg blev gennemrislet af en følelse af, at jeg stod over for noget ubeskriveligt ophøjet. Et lysende punkt kom til syne i det fjerne. Det kom nærmere og tog form som en menneskelig figur. Jeg kunne genkende denne figur. Det var Thorvaldsens Kristusfigur. Jeg stirrede undrende på dette fænomen. Så blev det mørkt. Jeg kunne slet ikke røre mig. Det blev lyst igen, og nu var skikkelsen kommet frem i naturlig størrelse, og den var fuldstændig levende. Den var i strålende hvidt og med blå skygger. Stoffet var som gjort af tusinder af mikroskopiske ildgnister. Lyset var så intenst og levende, at det mindede om de stjernekestere, man anvender ved juletid. I nogle øjeblikke befandt jeg mig igen i mørke. Men lyset kom tilbage, og nu var skikkelsen kæmpemæssig. Den gik op gennem loftet og ned igennem gulvet. Jeg kunne kun overse bæltregionen på denne Kristusskikkelse af blændende solskin. Jeg sad som fastnaglet til stolen, mens skikkelsen langsomt bevægede sig frem imod mig. Og i næste øjeblik gik den lige ind i mit kød og blod. Jeg blev grebet af en vidunderlig ophøjet følelse. Det guddommelige lys, der således havde besat mig, gav mig evne til at overskue hele Jordkloden. Jeg så, hvordan Jorden drejede rundt, og der kom stadig nye horisonter frem med bjerge og dale, lande og byer, kontinenter og oceaner. Nu kunne jeg endelig røre mig og tage bindet fra øjnene. Den guddommelige oplevelse var forbi. Jeg var tilbage i min beskedne materielle verden. Men gudsriget lyste og funkede stadig i min bevidsthed. Jeg var aldeles overvældet og betaget, men også meget desorienteret. At det var en "indvielse", jeg havde gennemgået, var jeg endnu ikke klar over.« (*Erindringer, s. 65*)

"Vad är nu detta?!", gissar jag att många tänker... Det som Martinus berättar ovan låter förmodligen för de flesta mycket märkligt och helt otroligt. Fortsätt gärna att läsa trots det, ett försök till förklaringar kring citatet ovan kommer strax. Men först ytterligare en beskrivning av Martinus

angående vad han menade sig ha upplevt dagen efter. Han provade då återigen att meditera på Försynen för att se om det skulle ge ett liknande resultat:

»Næste dag var det skærtorsdag den 24. marts, og jeg besluttede, at jeg igen ville prøve at sidde i min »meditationsstol«. Jeg var jo meget spændt på at se, om der igen skete noget. Jeg rullede ned for vinduet, tog bind for øjnene og tog plads i stolen. Jeg havde kun siddet i mørke i nogle få øjeblikke, da jeg igen var ombølget af det guddommelige lys. Jeg befandt mig i en vægtløs tilstand midt i en lysende himmel. Der gik ligesom en skygge hen over himlen, og derved blev den endnu mere klar og lysende. Dette gentog sig, og hver gang blev himlen mere og mere strålende. Til sidst befandt jeg mig i et overvældende gyldent lys, et ildhav. Jeg havde ingen krop mere, og jeg følte, at dette var Guds bevidsthed. Nu måtte jeg rive bindet fra øjnene, for jeg følte, at min hjerne var ved at bryde. Jeg befandt mig nu igen på mit primitive, sparsomt møblerede værelse. Men jeg var aldeles bjergetaget, og jeg følte trang til at betro mig til nogen. Jeg gik ud i køkkenet til min værtinde, fru Henriksen. Jeg fortalte hende om den forunderlige oplevelse, hvor det var, som om jeg befandt mig midt i et ildhav. "Uha- sådan noget må De endelig ikke prøve på, det kan man blive sindssyg af!" var hendes svar. Det var jo i en god mening, hun sagde sådan, men jeg turde ikke sige mere til hende. Og jeg turde heller ikke tale med andre om det. Men jeg mærkede nu, at jeg var kommet ud for en forunderlig bevidsthedsudvidelse. Hver gang jeg kom ud for et spørgsmål eller et problem, meldte svaret sig omgående. Det var fuldstændig, som om det hele var "gammel viden".« (*Erindringer*, s. 66 o 68)

Som vi nämnde i kapitel 1, är Gud allt som existerar - allt och alla är alltså en del av något som man kan kalla för Gud, enligt Martinus analyser.

Låter det som Martinus beskriver i citaten ovan troligt? Är det något som vi känner igen från våra egna liv? Min gissning är att du, kära läsare, inte har upplevt något liknande, det har i alla fall inte jag! Med största sannolikhet kommer vi inte att vara med om något sådant i detta liv. Så varför skulle vi tro på det som Martinus berättar om ovan? Det finns egentligen ingen anledning att tro på det och inte heller på någonting annat som vi finner alltför otroligt och fantastiskt. Betyder det att vi direkt kan och bör avfärda Martinus analyser om livet och hans förklaringar till kärnan i kristendomen? Om man vill ha en vetenskaplig hållning till något, bör man i så fall inte först undersöka själva innehållet innan man eventuellt förkastar det? Även om det låter helt otroligt att någon skulle kunna få tillgång till en mängd kunskap om livet genom en slags "andlig invigning", är det ändå ett faktum att Martinus, på relativt kort tid, gick från att vara en vanlig "enkel man" utan utbildning till att bli en mycket produktiv författare och föredragshållare om ämnen som väldigt få har självupplevda kunskaper om.

Martinus fick alltså, enligt vad han själv berättade, vid två tillfällen, under påsken 1921, mycket starka andliga upplevelser, vilka helt kom att förändra hans liv. Upplevelserna i sig hade ingen större betydelse för andra än Martinus själv, men att han efter dessa hade fått en mycket speciell förmåga som gjorde att han kunde få svar på en mängd frågor om livet och göra analyser av livet "bakom" den fysiska världen, är det som egentligen kan betyda något för andra. Till en början var Martinus dock inte helt på det klara med vad som egentligen hade hänt med honom och han plågades även en tid av smärtor i huvudet. De kraftiga "ljusupplevelserna" hade belastat hans hjärna hårt, men smärtorna övergick så småningom till en behaglig varm känsla ned längs ryggraden (*Erindringer*, s. 70).

När Martinus åkte hem till Lasse igen för att lämna tillbaka boken, berättade han vad han varit med om. Lasse blev mycket intresserad av att höra mer om det Martinus upplevt och ställde en mängd frågor. Lasse kände till, genom sina studier av andlig litteratur, att det vid enstaka fall kan ske de

mest underliga saker i livet. Det tog förmodligen inte lång tid innan Lasse förstod att han träffat en mycket speciell man som nu hade enorma kunskaper om livet. Martinus och Lasse träffades under de kommande åren i stort sett dagligen för att prata om andliga ting. På det sättet blev de goda vänner som hade stort utbyte av varandra. Martinus var först inte van att formulera svar kring komplicerade ämnen, men genom att svara på Lasses frågor, övade han upp en förmåga att göra sina svar eller "andliga facit" till tydliga och orubbliga analyser.

Lasse, som var mycket påläst inom religion och filosofi, "köpte" inte alltid Martinus svar rakt av utan kom ofta med skeptiska följdfrågor eller kommentarer, vilka Martinus då fick reda ut i detalj. Detta slutade allt som oftast med att Lasse utbrast:

»Jah - nu kan jeg se det! Du har ret!
Det er der aldrig nogen, der har kunnet se så klart før!«
(*Erindringer*, s. 70)

Åter igen, detta låter säkerligen i de allra flestas öron för otroligt för att vara sant... Men Lars Nibelvang och även andra personer i Martinus omgivning kunde trots allt konstatera att Martinus på bara några veckor gick från att inte veta vad *reinkarnation* betyder till att kunna svara på all världens frågor om vår inre struktur, förhållandet mellan den fysiska och den andliga världen, vad som händer efter döden och så vidare. Martinus analyser om livet är ofta detaljerade och tydliga, men om de har något med verkligheten att göra, är förstås upp till varje självständigt tänkande individ att bedöma.

Tack vare stöd från människor som satte stort värde på Martinus arbete kunde han, från 1922 fram till sin död 1981, ägna sig på heltid åt att skriva böcker och artiklar, hålla föredrag, svara på brev, hjälpa människor med olika typer av svårigheter och teckna "symboler" – en slags illustrationer av lagar och principer i den andliga världen [1]. Allt eftersom Martinus berättade om sina analyser och visade sina symboler till vänner och vänners vänner blev det fler och fler människor som intresserade sig för hans arbete i Köpenhamnsområdet, senare även i resten av Danmark, runt om i Sverige och hos enstaka personer från en mängd andra länder.

Martinus var 30 år när han fick sina andliga upplevelser som resulterade i hans nya förmågor. Fram till dess hade han bara skrivit några få brev i sitt liv, men han kände ändå att han ville försöka att själv skriva om sina nya kunskaper. (Till en början hade Lasse och Martinus varit inne på att Lasse skulle skriva utefter det som Martinus berättade för honom.) Martinus köpte en skrivmaskin och började göra sina första försök att få ner i skrift det som han hade upplevt och de analyser han kunde göra kring de "svar" eller "facit" som han fick till sig via intuitionen. Men till en början gjorde Martinus främst skisser, bilder och "symboler" för att på så sätt få en överblick och en samlad bild av den nya världsbild som han var igång med att beskriva. Först efter sju år var Martinus redo att på allvar starta skrivandet av sitt huvudverk som fick namnet "*Livets Bog*". Den första delen gavs ut 1932 och under de kommande årtiondena blev det sju band allt som allt av denna epokgörande bok.

Här några årtal med korta beskrivningar som kan bidra till att ge en överblick av Martinus liv:

1890- : Växte upp under enkla förhållanden, gick några år i skolan, jobbade bl.a. som kovakt, mejerist och på kontor.

1921: Fick starka andliga upplevelser, började teckna symboler och öva sig på att skriva analyser.

1922 : Kunde sluta att arbete som kontorist för att på heltid syssla med sin världsbild.

1932: Gav ut första delen av *Livets Bog* som följdes av en mängd andra böcker och artiklar.

1933: Startade tidskriften *Kosmos*. (Den ges nu ut ca 1 gång i månaden på danska och svenska och även på andra språk några gånger om året.)

1935: Upprättade en "ferieby" vid Klint på Själland, Danmark, som numera är ett studiecenter kring Martinus analyser.

1943: Grundade *Martinus Institut* i Köpenhamn med bl.a. en föredragssal och en administration.

1979: Bestämde att ha titeln *Tredje Testamentet* som ett samlingsnamn för hela sitt verk.

1980: Höll sitt sista föredrag för ca 1 200 personer i Köpenhamn i samband med sin 90-årsdag.

1981: Lämnade den fysiska världen.

Hur kunde Martinus veta?

Martinus menade att han kunde få svar på frågor om livet bara genom att ställa dem eller genom att tänka på ett visst område. På det sättet hade Martinus mycket stora kunskaper om livet, kunskaper som vi jordmänniskor ännu inte har. Men hur gick detta egentligen till, om det nu skulle stämma?

"Det enda verkligt värdefulla är intuition." (Albert Einstein)

I kapitel 4 kommer vi att gå igenom det levande väsendets struktur, så som Martinus beskriver den. Här ska vi bara nämna att när det uppstår en harmonisk balans mellan *känsla* (medkänsla, kärleksfullhet, vänlighet, mänsklig värme m.m.) och *intelligens* (logiskt tänkande, analyseringsförmåga m.m.), kommer mer och mer *intuition* att ge sig till känna i medvetandet. Om detta skriver Martinus i *Livets Bog* bland annat följande:

»Men i den mån som människan genom utvecklingen når fram till ett mer påtagligt humant och intellektuellt stadium, börjar hennes intuitionsförmåga att utvecklas, i första hand dock bara i form av helt små glimtar av färdiga idéer eller upplysande facit rörande rent materiella, fysiska områden. Även om dessa facit eller idéer bara utgör koncentrat av mer eller mindre materialistiskt vetande, så härrör de dock från själva intuitionens tillvaroplan. ... Dessa intuitionens första små glimtar kommer normalt endast till utlösning hos framstående, humanistiskt utvecklade författare, diktare och konstnärer på andra områden, såsom inom musiken, målar- och bildhuggarkonsten. Inom dessa väsens mentala område äger intuitionsglimtarna ofta rum och bildar grundvalen för de mest geniala av deras konstnärliga alster. *I kraft av sådana intuitionsglimtar kan mer eller mindre färdiga idéer till skådespel, dikter, sagor, musikstycken samt konstverk inom andra grenar eller riktningar uppenbara sig i väsendets vakna dagsmedvetande. Ävenså kan intuitionen vara en stor medverkande faktor i uppriktiga forskares sökande efter sanningen, vare sig denna är av materialistisk eller av andlig natur. Den kan alltså i den verkligt humana forskarens dagsmedvetande ge upphov till klarläggande färdiga idéer eller facit på de områden som utgör hans särskilda forskningsspecialitet. Att många av dessa humanistiska väsen är genier på sina områden beror på att de har en lång epok bakom sig i tidigare liv, där de tillägnat sig både färdighet och begåvning som skapat talangkärnor, vilka i dag befinner sig i deras övermedvetande. Men detta skulle vara utan betydelse, om talangkärnorna inte från deras övermedvetande kunde bringas fram till funktion i deras vakna fysiska dagsmedvetande. Och här är det som intuitionen utgör ett fundamentalt redskap eller organ.«* (LB6, från st 2192)

Hela Martinus världsbild bygger på att vi har en "inre struktur" bestående av *ett jag* och *ett övermedvetande* (= "översta" delen av vårt medvetande som innehåller basen till alla våra förmågor och talanger). Denna inre kärna är immateriell och gör att vi som levande väsen är odödliga och därför kan utvecklas under många många liv i den fysiska världen, så kallade *inkarnationer*, från att vara "ofärdiga människor" som ännu har många själviska sidor i oss till att, om några tusen år, enligt Martinus tidsuppskattning, bli "färdiga människor" som är hundra procent kärleksfulla i alla situationer.

Martinus intuitionsförmåga var så stor att det inte finns något liknande att jämföra med i modern tid, enligt min bedömning. Hans intuitionsförmåga aktiverades i samband med de andliga upplevelser han fick under påsken 1921 då hans medvetande så att säga "utökades". Genom detta utökade medvetande kunde han, bara genom att ställa en fråga eller koncentrera sig på ett vist område, få kunskap till sig ögonblickligen via intuitionsenergin. Långt senare i utvecklingen kommer vi alla att ha en lika stor intuitionsförmåga och därmed själva kunna uppleva det som ligger "bakom" den fysiska världen på ett helt annat sätt än vad vi kan idag. Ett sådant utökat medvetande, som baseras på en högt utvecklad intuitionsförmåga, kallar Martinus för *kosmiskt medvetande*. Tidigare på jorden har, enligt Martinus, bara ett fåtal haft stora *kosmiskt glimtar* (fått till sig kunskap om livet under korta stunder) och endast några enstaka individer har haft *kosmiskt medvetande* (en permanent dagsmedveten intuitionsförmåga). Framförallt lyfter Martinus fram Jesus som en av de människor som haft kosmiskt medvetande (mer om det i kapitel 5).

Martinus uppgift och målgruppen för hans verk

Martinus ville inte att hans världsbild skulle bygga på *tro* utan att den istället skulle vara baserad på logiska analyser av livet och ha en vetenskaplig grund. Hans verk, *Tredje testamentet*, handlar till stora delar om sådant vi upplever i våra liv, men Martinus analyser har sin bas utanför den fysiska världen och går därför inte att kontrollera genom att mäta eller väga. Det betyder att hans analyser inte kan vara av samma karaktär som till exempel naturvetenskapens. Martinus kallade sitt arbete *andlig vetenskap* för att understryka att man kan ha ett vetenskapligt förhållningssätt även till icke-fysiska företeelser. Så här beskriver Martinus själv sin uppgift och målgruppen för sitt verk:

»Det har blivit min uppgift att ge mänskligheten en rad kosmiska analyser, som tillsammans utgör en världsbild, en förklaring av livslagarna och den gudomliga världsplanen. Och denna kosmologi är samtidigt en fortsättning på den fysiska vetenskapen och dess begränsade överblick över orsak- och verkanslagarna. Och den är en undervisning i vad som mänskligt sett lönar sig och är en dementi av affärsprincipen, sådan den utvecklar sig i vår tid. Kosmologin ska inte bli en moderörelse, som otroligt snabbt breder ut sig över jorden. Den kommer att utbredas sakta och säkert från människa till människa i kommande tider. Till de människor som har användning för den.

Och vilka är det som har användning för den andliga vetenskapen? Det är de människor, i vilkas medvetande sorger, lidanden och besvikelser väckt förmågan till medkänsla med andra som har det svårt. Alltså människor vilkas känsloliv utvecklats till en kärleksförmåga, riktad inte endast mot ett väsen av motsatt kön, utan mot den omgivande världen över huvud taget. Detta mänskliga känsloliv gör dem inte sentimentala, ty samtidigt har deras logiska sinne, deras förmåga att tänka och få överblick över orsak och verkan också utvecklats. Dessa människor är mogna att lära sig tänka logiskt, inte endast på fysiska utan också på andliga områden. Och sådana människor kommer det att bli fler av i framtiden. Detta kommer att medföra en kursändring i vetenskaplig riktning på mentala och

andliga områden. Inte i den betydelsen att det är en vetenskap som är förbehållen människor med en bestämd utbildning. Man kan snarare säga, att de människor som kommer att vara mottagliga för den kosmiska logiken, är de som livet självt har utbildat. Det är de som gått igenom stora svårigheter och börjat känna vad som absolut inte kan löna sig.

En ny form av trygghetskänsla skall växa fram i dessa människors sinnen. De kommer inte att vara rädda för döden, ty de skall lära sig förstå att det inte finns någon död, utan endast förändring från ett tillstånd till ett annat, en förvandling genom reinkarnation eller återfödelse, som i sig själv är en utveckling. Och denna utveckling kommer med tiden att föra människan till ett tillstånd som är den sanna lyckan, eftersom den kommer att vara fri från otrygghet, från sjukdom och besvikelse och från alla de former av olycka som plågar vår tids mänsklighet.«
(Från artikeln *Vägen till den sanna lyckan*)

Martinus använder relativt ofta ordstammen *kosmisk*- i olika varianter. Detta för att understryka att det handlar om något andligt, intuitionsbaserat och ordnat (till skillnad från något oordnat eller *kaotiskt*) samt något som är universellt, det vill säga att det finns utanför tid och rum. Ordet *kosmologi* använder han för att uttrycka att hans analyser är en beskrivning av de principer och lagar som ligger till grund för livets struktur och utveckling både i den fysiska och andliga världen. Genom att säga *Martinus kosmologi* framgår det att det inte är den vanliga *kosmologin* som menas, alltså den vetenskap som utforskar universums uppkomst och utveckling, utan istället den *kosmologi* som Martinus presenterade. (När jag studerade vid Umeå universitet brukade jag ibland sätta upp informationsblad om föredrag i Martinus kosmologi. En gång kom en utbytesstudent med stort intresse av fysik till ett sådant föredrag i tron om det skulle handla om universums fysiska lagar, han blev mycket förvirrad och stannade inte speciellt länge!)

I *Livets Bog* stycke 2658 beskriver Martinus hur en ny fredens världskultur kommer att växa fram på jorden på lång sikt, i det sammanhanget kommer han även in på en beskrivning av människor som kan vara öppna för hans kosmiska analyser:

»... människor [som] känner avsky mot avrättning av andra människor och även mot det förfärliga mördande som består i slakt av djur. De känner avsky mot att vara med om att äta andra väsens organismer och mot att jaga och fiska. De känner avsky mot alla de olyckor och lidanden, sorger och bekymmer som det gängse penningssystemet frammanar. De avskyr bruket av tobak och alkohol och alla andra gängse bruk av gifter och ämnen som skapar onaturliga vanor. I sitt levnadssätt uppvisar de mycket ofta en begynnande harmonisk förening av de hos dem framträdande maskulina och feminina principerna, vilket återigen skapar en motsvarande nästakärlek.«

I kapitel 4 och 9 kommer vi in på mer om de feminina och maskulina principerna och hur de kommer att i stor omfattning påverka utvecklingen av människan under de kommande årtusendena.

Vem var egentligen Martinus?

Var Martinus en "skojare" eller kanske en "psykopat" som ville få uppmärksamhet och själv stå i centrum för en skara mer eller mindre lättlurade beundrare? De som kände Martinus vitnade om att han absolut inte önskade någon personkult. I övrigt beskriver de Martinus som en positiv och glad person som hade lätt till skratt och skämt. Förutom att han ägnade många timmar åt att jobba med sina analyser varje dag, hade Martinus även tid till att hjälpa människor med problem, genom att tala

med dem och svara på brev. Martinus hade många nära vänner men levde utan partner hela sitt liv och kände aldrig någon lust att bilda familj, vilket har att göra med att han var *dubbelpolig*, det vill säga att hans *maskulina* och *feminina pol* var helt i balans. Vi har alla en feminin och maskulin pol i vår inre andliga eller psykiska struktur, men de är ännu inte i jämvikt. Hos en kvinna är den feminina polen den dominerande, hos en man är den maskulina polen dominerande. När en person har utvecklats till att bli helt dubbelpolig är hen varken en kvinna eller man i sin psykiska struktur, utan en "färdig människa". Fler förklaringar till detta ges längre fram i boken, framförallt i kapitel 9.

Martinus menade sig var en "gäst" på jorden, från en annan värld, med uppgiften att lägga fram grunden till en ny världsbild som kan hjälpa mänskligheten att skapa en ny världskultur i framtiden med fred och harmoni. Men utvecklingen tar inga stora språng utan går sakta sin gilla gång framåt, ibland med till synes stora bakslag, i form av t.ex. världskrig. Martinus menar dock att krig och katastrofer kan ses som en *forcerad utveckling* i humanitet som är helt nödvändig för att mänskligheten ska nå ett stadium där en verklig fred kan skapas i framtiden. Detta synsätt bygger på att man ser utvecklingen ur ett "flerlivsperspektiv" under flera tusen år. Även om detta centrala ämne kommer det mer längre fram i boken.

Efter att ha läst Martinus böcker och studerat hans analyser om livet under många år, är min uppfattning att han var en människa, som låg långt före oss i utvecklingen, med en mycket stor intuitionsförmåga, vilken gjorde att han kunde beskriva och förklara saker som vi ännu inte kan uppleva direkt själva. Hans förklaringar av vår inre struktur och hur vi utvecklas från delvis "djuriska" människor till "färdiga människor" genom många liv, ger nya infallsvinklar till saker som många idag kan uppleva som stora svårigheter. Mänskligheten är inne i en historiskt omvälvande period där mycket håller på att ske på flera olika plan, därför är det inte konstigt att vår värld är instabil i många avseenden, både personligt och globalt. I denna situation kan det betyda en hel del att ha en stabil och sammanhängande världsbild som grund för sitt eget, ibland tillsynes mer eller mindre meningslösa liv, men som i ljuset av Martinus analyser ändå har en mening och betydelse. Dessutom kan den ge ett stort hopp om en betydligt bättre framtid för alla på lång sikt.

Martinus som symbolskapare

Att teckna symboler eller illustrationer till sina analyser var något som Martinus la mycket tid på, speciellt under de första åren efter sin "invigning". Martinus symboler gestaltar principer och lagar som finns bakom den fysiska världen, vilka inte kan upplevas direkt av oss människor på jorden, men som Martinus hade tillgång till på grund av sitt utökade medvetande med en mycket utvecklad intuitionsförmåga. Sammanlagt blev det 100 symboler allt som allt. De finns utgivna i verket *Den Eviga Världsbilden* (6 band) och beskriver de flesta av hans analyser om det levande väsendet och den andliga världen. Så här skriver Martinus om sina symboler i företalet till *Livets Bog*:

»För att rätt förstå mitt illustrationssätt bör man ha i minnet, att de mentala eller kosmiska realiteter som mina bilder ger uttryck åt inte har materiell eller fysisk form, utan är identiska med kosmiska världslagar, grundprinciper, idéer, orsaker och förnimmelsetoder. Men realiteter som inte har materiell, bildmässig form kan ju varken konstnärligt återges, kopieras eller fotograferas. Som en följd av detta är mina illustrationer inte identiska med fotografier eller konstnärliga återgivningar av det som de representerar - såsom fallet mycket väl kan vara med en karta. Mina bilder kommer i stället till på det sättet, att när jag önskar illustrera någon av de nyss nämnda formlösa realiteterna, ger jag var och en av de viktigaste lokala detaljerna hos denna realitet ett särskilt kännemärke eller tecken - antingen det nu är frågan om färg, linje eller figur. Därpå sammanställer jag dessa olika tecken i en viss ordning eller följd, som svarar mot den för ögat osynliga kombination i vilken de framträder i verkligheten. Därigenom

uppstår en materiell bild, som alltså till sin natur inte är en kopia av - utan ett synligt kännemärke eller en hållpunkt för en inom det materiella området osynlig realitet. Det praktiska resultatet av detta blir i sin tur att de kosmiska realiteterna på sätt och vis blir tillgängliga för den materiella synen, så att även några av de väsen som ännu inte har någon högre, utöver denna syn utvecklad förmåga, får en möjlighet att, tidigare än som annars skulle vara fallet, börja arbeta med och därmed få kännedom om dessa för dem annars dolda sidorna av livsupplevelsen. Mina illustrationer återger alltså inte det som de är uttryck för genom att avbilda detsamma, men symboliserar däremot detta och kan därför rätteligen bara betecknas som symboler.» (LB1, från st 9)

Martinus som författare

Som vi varit inne på tidigare var Martinus inte alls van att skriva texter när han fick sina andliga upplevelser. Men han kom snart igång och började att öva sig på att skriva. Till en början blev meningarna väldigt långa, han trodde nämligen att det skulle vara lättare för läsaren om hans tankegångar inte avbröts av för många punkter. Det första han skrev som senare publicerades var *Livets Bogs "efterskrifte"*, vilket är en hyllning till Gud och ett slags tacktal för att han fått sina nya förmågor. Den texten har en betydligt mer religiös ton än hans övriga texter. Den första artikel Martinus skrev hade titeln "Orienterande upplysningar angående mitt andliga arbete" och publicerades 1931, alltså först 9 år efter att han börjat arbeta heltid med att rita symboler och skriva texter. Här ett utdrag från den artikeln:

»Min samlede mission, og som altså er udtryk for en helt ny åndelig impuls, går ud på, uden at danne sekt eller anden form for isoleret sammenslutning, at lede alle sådanne væsener, der ikke mere kan føle sig inspireret eller oplivet ved de gældende religions- eller trosformer, og derfor helt eller delvis har tabt troen på livets guddommelighed, frem til en for deres intelligens og følelse virkelig sand og realistisk erkendelse af tilværelsens absolutte retfærdige, alk ærlige og ophøjede styrelse, således at loven for tilværelse eller livets største bud: *e l s k e r h v e r a n d r e* mere som viden end som tro, og derfor ligeså praktisk som teoretisk, fremtidigt kan blive samtlige væseners højeste livsbasis, og derved stabilisere eller opbygge *e n v a r i g f r e d* indenfor hvis område sorg, krig og lemlæstelse er en umulighed, og det rige, som *fø r* ikke var af denne verden, også kan komme til at udstrække sig på jordiske kontinenter.

Min mission går således i virkeligheden ud på at bane en vej, ad hvilken alle førende åndelige realiteter kan blive til virkelig viden for menneskene. Men for at en ting kan blive til viden, må den opleves. Det er således ikke nok, at de nævnte realiteter er blevet til viden for mig, og at jeg kan klarlægge den for andre væsener. Disse andre væsener må naturligvis selv gøre et omfattende arbejde ved at sætte sig ind i denne klarlæggelse. Denne klarlæggelse er en vejviser, men vejen må tilbagelægges, hvis målet skal nås.» (Artikelsamling I)

Martinus blev, efter den första något trevande starten då han övade på att formulera sig i skrift, en mycket produktiv författare. Om man räknar samman alla böcker, småböcker och artiklar han skrivit blir det flera tusen sidor text. Han startade ofta arbeta mycket tidig på morgonen vid sin skrivmaskin, redan vid fyra-tiden då han upplevde att atmosfären var som lugnast då.

Martinus som föredragshållare

Under mer än 50 år höll Martinus föredrag mer eller mindre regelbundet, framförallt i Danmark men även flera gånger i Sverige och ibland på Island. Några enstaka gånger höll han föredrag även i länder

utan för Skandinavien. Martinus skrev i stort sätt alltid ett manuskript inför ett föredrag, men när han väl kom igång och talade gjorde han det fritt och med inlevelse. Det finns en mängd föredrag bandade som man kan lyssna på med stor behållning, även om det kan vara lite svårt att komma in i danskan om man inte är van med det språket sen tidigare. Även frågestunder finns bandade. Som föredragshållare kunde Martinus ha en rätt auktoritär stil, men under de flesta frågestunder framkommer en betydligt mjukare framtoning, ibland med skämt och skratt. Många föredrag och frågestunder finns att lyssna på under den danska versionen av Martinus Institutets hemsida [2].

Martinus verk – Tredje testamentet

Som nämnt tidigare kallade Martinus sitt samlade verk för *Tredje testamentet*. Detta för att förtydliga att han såg det som en fortsättning av det Jesus la grunden till. Här följer en kort sammanställning av Martinus mest omfattande böcker:

Livets Bog (LB), del 1-7: Dessa böcker är själva huvudverket och innehåller de mest djupgående analyserna under kapitelrubriker som t.ex. följande: *Världssituationen, Den nya världsimpulsen, Ett internationellt världsrrike under skapande, Från djur till människa, Grundenergierna och tillvaroplanen, Utveckling, Jagets eviga kraftkällor, Tankeklimat, Det levande väsendet, Den kosmiska världsmoralen.*

Den eviga världsbilden (DEV), del 1-6: De innehåller sammanlagt 100 symboler med tillhörande förklaringar. Martinus hann inte skriva förklaringar till alla symboler, men däremot har han förklarat i stort sett alla symboler under bandade föredrag. Dessa förklaringar har sen gjorts till text av medarbetare på Martinus Institutet efter hans död och återfinns i del 5 och 6 av DEV.

Den intellektualiserade kristendomen (DIK): Texterna i denna bok arbetade Martinus med in i det sista. Han hann inte blir helt klar med dem, men Martinus Institutet har gett ut de manuskript som Martinus lämnade efter sig till denna bok efter en viss bearbetning. I boken ges bl.a. en bakgrund till titeln "Tredje testamentet", hur Martinus såg på sin mission samt det symboliska begreppet "Kristi återkomst" (vilket behandlas i kapitel 10).

Logik: I denna bok introducerar Martinus flera av sina analyser. Han beskriver sin syn på logik vad gäller livet.

Bisättning: Här gör Martinus en djupdykning ner i mikrokosmos. Han beskriver hur våra tankar påverkar hela kroppen. Enligt Martinus har vi ett stort ansvar för våra *mikroindivider* som bygger upp vår kropp. I denna bok kommer han även in på framtidens begravningskultur.

Utöver dessa böcker finns ca 30 småböcker som ofta behandlar ett speciellt tema. Både böcker och artiklar av Martinus finns att läsa på olika språk på www.martinus.dk.

I slutet av sitt liv hade Martinus en plan att skriva en ny bok med titeln *Tredje testamentet*, men på grund av olika omständigheter blev den aldrig klar. Istället fick Martinus en stark impuls om att hela hans samlade verk skulle gå under titeln *Tredje testamentet*. År 1981 gavs *Livets Bog 1* ut i nyutgåva med den övergripande titeln "Det Tredje Testamente" på danska med två av hans symboler på fram- och baksida.

Martinus förhållande till Jesus och kristendomen

Martinus läste aldrig Bibeln, men i skolan fick han lära sig bibelhistoria, vilket han tyckte mycket om. Som 14-åring blev han konfirmerad och var ivrig att lyssna på det prästen berättade, men flera saker kunde han inte förstå. Bland annat tyckte han det var mycket konstigt att barn som dog och inte hunnit bli döpta kom till helvetet, vilket prästen påstod då. Martinus insåg senare att han inte skulle kunna vara aktiv inom den kyrkliga kristendomen, även om han var mycket intresserad av dess

kärninnehåll. Jesus var alltid en stor förebild för Martinus. Han berättade att han när det uppstod en situation i vilken han var osäker på vad han skulle göra, tänkte »*Hvad mon Kristus ville gøre?*« och så kom ett svar till honom direkt hur han skulle agera i den aktuella situationen.

Senare när Martinus hade sina stora andliga upplevelser var det just en Kristusfigur han såg komma emot sig och som fortsatte in i honom. Genom den kraft som då uppstod fick han en slags *ut-ur-kroppen-upplevelse* under vilken han såg jorden från ovan i olika vyer. Denna mycket märkliga upplevelse tolkade han längre fram som att hans arbete skulle vara en fortsättning på det Kristus hade startat, vilken Martinus ibland beskrev som "en fortsättning av Kristusmissionen". Genom att skapa ett *tredje testamente* med nya förklaringar till en del av det som finns i Bibeln och med analyser kring livsmysteriets lösning, vilka lägger grunden för en andlig vetenskap eller en vetenskap kring allkärleken så kan man säga att Martinus gjorde just detta. Men Martinus var noga med att understryka att han inte använde sig av uttalanden från Jesus och andra Bibel-citat för att underbygga sina analyser, utan att det var tvärtom:

»Då "Livets Bog" kommer till uteslutande i kraft av mitt eget direkta seende, min egen direkta förnimmelse av livet självt och således inte i något som helst avseende är en avskrift, ett plagiat eller en kopiering av något annat väsens seende eller upplevelser och därför inte heller till någon del är baserad på "Bibeln" eller andra heliga böcker, så har inga av de citat från Bibeln, som stundom förekommer här i mitt huvudarbete, tagits med för att underbygga "Livets Bog", vilken orubbligt existerar i kraft av sin egen identitet såsom ett resultat av direkt upplevelse, utan tvärtom för att med denna boks analyser stadfästa eller underbygga de i citaten meddelade, men icke underbyggda eller analyserade eviga kosmiska sanningarna. Avsikten med konfronteringen av våra kosmiska analyser med världsåterlösarens uttalanden är sålunda inte att med hjälp av dessa uttalanden rättfärdiga analyserna i "Livets Bog" (analyser kan nämligen endast rättfärdigas i kraft av den logik som de i sig själva utgör), utan i stället att rättfärdiga och underbygga de nämnda uttalandena med hjälp av den i analyserna uppenbarade verkligheten eller sanningen, som dessa uttalanden genom sin vedertagna, föråldrade terminologi undandragit sig.«
(LB3, från st 926)

Med uttrycket "världsåterlösaren" menar Martinus, i citatet ovan, Kristus. Mer om detta uttryck kommer i nästa kapitel.

Teosofi, Antroposofi, Kosmologi

Även *teosofin* och *antroposofin* hade en viss betydelse för skapandet av *Martinus kosmologi*, men en betydligt mer indirekt betydelse än vad en del av berättelserna i Bibeln hade. Martinus menade att de som informerade och undervisade om teosofin gjorde ett slags *Johannes döpare-arbete*, vilket vill säga att de utförde ett viktigt förberedelsearbete t.ex. vad gäller allmänhetens förståelse och öppenhet för reinkarnationstanken. [Logik, kap 66] Idag är det inte många som vet vad teosofi är, men i början av 1900-talet var det annorlunda:

"... teosofin - denna rörelse som vid förra sekelskiftet influerade den svenska kultureliten mer än någon annan religiös strömning" (Från Det gudlösa folket av David Thurfjell)

Det var instruktionerna i en teosofisk bok som fick Martinus att sätta sig ner och meditera under påsken 1921, vilket gjorde att han fick sina mycket omvälvande andliga upplevelser. Lasse Nibelvang som i början fungerade som en viktig samtalspartner för Martinus hade goda kunskaper inom både teosofi och antroposofi. När Martinus var klar med sina första symboler, var det för antroposofen han

till en början presenterade dem. Vissa av dem blev mycket entusiastiska, medan andra inte alls var imponerade. Mannen som bekostade utgivningen av *Livets Bog band 1*, Bernhard Løw, var en antroposof som hade haft nära kontakt med Rudolf Steiner. Enligt vissa uppgifter ska Steiner ha sagt följande till Løw i samband med att de träffades i Schweiz:

»Jag ser en öppning i molnen över ert eget fädernesland Danmark. Där kommer en ny världslärare att framträda om några få år. Eftersom han kommer att ha behov av stöd, skulle det vara bra om det fanns någon som kunde hjälpa honom!«
(Från boken *Erindringer* s. 86)

Vilket alltså Løw gjorde. Utöver dessa händelser finns inga starka kopplingar mellan kosmologin och dess ”syskon” - teosofin och antroposofin.

Martinus om sin uppgift

Här ett citat där Martinus kommer in på det som han såg som sin uppgift:

»Jag vet att det bästa sätt på vilket jag kan bidra till krigets avskaffande är att viga mitt liv åt att beskriva för människorna den upplevelse genom vilken jag själv uppnådde den inre harmoni som mitt liv i dag bekräftar. Genom denna upplevelse blev jag medveten om orsakerna till allt det som människorna i dag upplever, och genom att visa er dessa orsaker och deras verkningar, bringar jag samma ljus in i ert sinne som behärskar mitt eget. Att ni deltar i detta arbete, är ju därför att ni känner välbefinnande i det. Då det inte är min person det handlar om, men däremot det arbete som jag frambringar som skänker er detta välbefinnande, och då detta arbete rättmätigt endast kan betecknas som ljus, kommer ni att se att det i själva verket är studiet av detta ljus som gör er lyckliga när ni sysselsätter er med dessa ting.«
(Från föredraget *Julstjärnan*)

Martinus ville hjälpa alla som känner inspiration för hans världsbild att få en bättre förståelse av sig själv och världen runt omkring. Många som får ett intresse för *Tredje testamentet* känner sig mer eller mindre vilsna och osäkra vad gäller livet på olika sätt. Studier av Martinus andliga vetenskap kan ge en ökad trygghet och en önskan om att träna sig i att vara förstående, vänlig och omtänksam gentemot sin omgivning och även sig själv. Martinus underströk ofta att hans analyser bör omsättas i praktiken, för det är först då som de bidrar till att förbättra världen.

»Den verkliga demokratin och den verkliga kristendomen är en och samma sak. Det är en livssyn och ett levnadssätt som baserar sig på att tjäna, och inte på att låta sig tjänas.« (Från artikeln *Hedendom och kristendom*, *Kosmos* nr 4 1997)

I detta kapitel har vi gett en överblick av Martinus liv och de upplevelser som ledde fram till att han blev författare och föredragshållare på heltid under 60 år. Vi började även att nosa på en del av de analyser som Martinus presenterade om vår inre icke-fysiska struktur. Allt detta kan säkert upplevas som främmande och förmodligen även naivt hos många läsare, men förhoppningsvis kommer de resterande kapitlen av boken visa att det finns en sammanhängande röd tråd i Martinus analyser samt att kristendomen innehåller många dolda *eviga facit* som genom *Tredje testamentet* får nya och logiska förklaringar, vilka kan vara till stor hjälp för människor som längtar efter fred, både i sig själv, sin omgivning och i världen.

Om du, käre läsare, vill är det nu upp till dig att försöka bilda dig en egen uppfattning om Martinus förklaringar som presenteras i de kommande kapitlen. Tänk i så fall gärna på att självständigt

tänkande och även en stor ödmjukhet inför att det finns en mängd saker som vi människor idag inte har kunskap om, är viktiga egenskaper för att kunna utforska livets frågor.

[1] Martinus symboler med korta beskrivningar: <http://www.martinus.dk/sv/symbolerna/>

[2] Bandade föredrag av Martinus: <http://www.martinus-institut.dk/da/foredrag/>

Kapitel 3 – Martinus syn på kristendomen och Jesus

Som vi redan berört tidigare menade Martinus att den nuvarande kyrkliga kristendomen kommer att spela ut sin roll för fler och fler människor i vårt samhälle, men att detta inte alls betyder att själva kärninnehållet i kristendomen är förlegat. Tvärtom menar Martinus att kristendomen kommer att få en slags pånyttfödelse när den förklaras utifrån ett flerlivsperspektiv och evighetsperspektiv, vilket gör att den kan bli intressant för en ny grupp av människor som inte är religiösa i ordets vanliga mening.

Innan vi går mer in på hur Martinus såg på kristendomen och Jesus, kommer här först en kort sammanfattning i punktform av hur kristendomen uppstod och hur den ser ut idag. Detta för att fräscha upp kunskaper som är bra att ha inför resten av bokens innehåll, vilket alltså till stora delar handlar om kristendomen, men med nya förklaringar utifrån Martinus analyser av livet.

Innehållet i de kommande tre delarna är huvudsakligen hämtat ifrån tv-dokumentären ”Jesus och kristendomens martyrer” från 2014 [1].

Hur kristendomen uppstod

Här följer en kort sammanfattning av hur kristendomen uppstod:

* Själva grundkällan till kristendomen är berättelserna om Jesus liv och hans undervisning som finns beskrivet i *Nya testamentet*. Även texterna i *Gamla testamentet* är en del av kristendomens grund. Om Jesus verkligen funnits, sagt och gjort det som står i Bibeln spelar mindre roll i detta sammanhang, för det är själva berättelserna om Jesus som påverkat miljarder människor och många samhällen genom historien.

* Efter Jesus död fördes hans budskap och undervisning vidare av hans lärjungar som missionerade flitigt under ibland mycket svåra förhållanden – alla lärjungar utom en lär ha dödats som martyrer.

* Paulus anses ha spelat en stor roll för utformningen och spridningen av den tidiga kristendomen. Paulus (som först hette Saul) var farisé och förföljde till en början kristna men blev senare omvänd efter att han sett Jesus i en uppenbarelse utanför Damaskus. Därefter blev han en av de mest aktiva missionärerna fram till sin död ca 64 år e.Kr. Paulus var jude och romare, därför kunde han resa utan problem i hela romarriket, ofta via båt på Medelhavet. Han talade dessutom både latin och grekiska och kunde således nå ut till en stor mängd människor med sitt aktiva missionerande. Paulus ansåg att tron på Kristus var betydligt viktigare än att följa regler inom judendomen. Detta var kontroversiellt till en början men blev senare accepterat och en av nycklarna till att kristendomen kunde spridas till en stor mängd människor i många regioner.

* Till en början var det endast judar som följde Jesus lära och de betraktades som en gren inom judendomen. Först omkring år 90 e.Kr. skedde en brytning mellan judar och kristna.

* Anhängarna av Jesus lära började kallas "kristna" efter benämningen "Kristus" som betyder "den smorde" som i sin tur betyder *Messias*, det vill säga "den utvalde".

* Spridningen av kristendomen skedde först i romarriket runt Medelhavet, Syrien och även i Mindre Asien som idag är ungefär där Turkiet finns. Något senare skedde spridningen till stora delar av Europa.

- Ca 400 e.Kr. blev romarriket kristnat.

- Ca 500 e.Kr. var de största delarna av Europa kristnat (men inte de norra delarna).

- Ca 1000 e.Kr. var hela Europa kristnat, även vi i norr.

- Ca 1500 e.Kr. började kristendomen på allvar att spridas till andra kontinenter via de långa seglatser som gjordes av européer inom handel och kolonialisering.

(Ca 2000 e.Kr. gavs verket *Tredje testamentet* ut, vilket kan komma att ge kristendomen en ny riktning på lång sikt. Det är detta som denna bok handlar om. Enligt Martinus uppskattning kommer det omkring år 2500 att i stora delar av världen finnas en "kristuspolitik", baserad på den andliga vetenskapen som finns beskriven i hans verk. Mer om detta finns i kapitel 10 och 11.)

Anledningarna till att kristendomen fick en relativ snabb spridning

Här följer några av anledningarna till att kristendomen fick en så pass snabb spridning:

* Alla var välkomna - både kvinnor och män oavsett klass, status och etnisk bakgrund.

* Ett bättre liv efter döden utlovades för alla som trodde på Jesus Kristus.

* Man behövde inte göra något speciellt för att få nåden och nå paradiset förutom att TRO på Jesus.

* De som var mycket starkt troende var inte rädda att dödas för sin tro och bli martyrer. Utan denna starka vilja och detta stora mod hos många kristna i romarriket, hade kristendomen förmodligen inte fått den snabba spridning, som den fick under de första århundradena.

* En hel del romare var förmodligen mätta på de hedniska offerriterna till olika gudar och gick med glädje över till en mindre hednisk religion.

Fakta om kristendomen idag

Här följer några korta fakta om dagens kristendom:

* Drygt 2 miljarder människor räknas som kristna över hela världen.

* Det finns flera olika grenar av kristendomen, varav de tre största är:

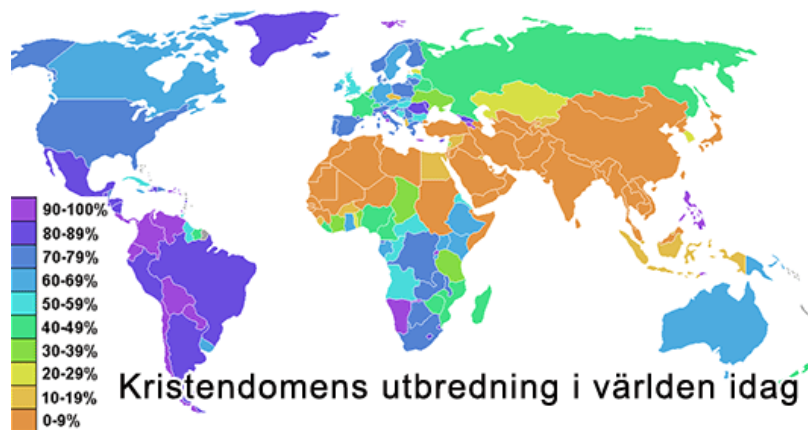
- *Katolska kyrkan*: Har påven i Rom som sin högsta ledare.

- *Ortodoxa kyrkan*: Accepterar inte påvens överhöghet. Finns framför allt i östra Europa.

- *Protestantiska läror*: Uppstod genom en utbrytning från den katolska kyrkan på 1500-talet, i vilken den tyska teologen Martin Luther spelade en stor roll.

* I Sverige och i övriga Norden tappar kyrkan medlemmar varje år. Men det är fortfarande över 60% av svenskarna som är medlemmar i Svenska kyrkan.

* Störst spridning har kristendomen i västvärlden:

Från: <http://www.so-rummet.se/kategorier/religion/kristendomen>

Några vanliga trossatser inom den kyrkliga kristendomen

Här följer en kort sammanfattning av några trossatser inom kyrkan:

- * Tron på Jesus Kristus som Guds enfödde son och samtidigt förkroppsligar Gud.
- * Tron på att Jesus föddes av jungfru Maria.
- * Tron på att Jesus utförde alla de mirakel och underverk som omtalas i Nya testamentet.
- * Tron på Jesus återkommer till jorden i fysisk form någon gång i framtiden.
- * Tron på att Jesus en dag kommer att döma alla, antingen till himmelen eller till helvetet.
- * Tron på "syndernas förlåtelse", det vill säga att misstag som man gjort i sitt liv blir förlåtna av Gud endast om man väljer att tro på att Jesus offrades på korset för människornas skull.
- * Tron på att Jesus dog på korset för att de troende kristna ska få en försonad relation till Gud.
- * Tron på dopet och nattvarden som heliga handlingar.

(Källor: svenskakyrkan.se och den Apostoliska trosbekännelsen.)

OBS: Ingen av de ovanstående punkterna stämmer överens med Martinus förklaringar.

Martinus syn på dagens kristendom

Martinus menar att Bibeln innehåller många "eviga facit" vad gäller livet, men att de är giva utan förklarande analyser och därför ofta blivit missförstådda. Han menar även att jordmänniskorna under de senaste två tusen åren befunnit sig på en relativt låg utvecklingsnivå jämfört med de mycket höga ideal som finns i kristendomen. Många av Jesus "eviga facit" har därför blivit ihopblandat med mer eller mindre hedniska traditioner och tankegångar, vilka varit vanliga hos de olika folken som blivit kristna. Detta har resulterat i en kristendom som på flera områden är vilseledande, menar Martinus. T.ex. har det förekommit många gånger i historien att präster och andra kristna välsignat vapen och bätt för sitt folk att de ska vinna i krig. Enligt Martinus är detta *hedendom* och inte *kristendom*. "Krig kan inte avskaffas med krig" är en fras som Martinus ofta hade med i sina föredrag. Men han var snabb med att understryka att det inte är för att kritisera någon enskild person eller någon nation som han gör sina analyser.

Här följer ett citat av Martinus som beskriver hur han ser på hur kristendomen utvecklats genom historien:

»... Kristus [blev] i eftervärldens medvetande uppfattad som ett väsen av en sådan andlig höjd och fullkomlighet, att detta tillstånd var ouppnåeligt för andra väsen. Därigenom kom denna övertro och denna urspåring av kristendomen in i världen, nämligen att alla andra väsen blott kunde frälsas genom "nåd" och "syndaförlåtelse". Det primära i religionen blev därför inte den sanna kristendomens kärna: nästakärleken, förlåtelsen och avskaffandet av kriget och svärdet, utan i stället ett slags avlatshandel. Man behövde inte förbättra sig, kunde alltså undandra sig de goda gärningarna genom att särskilt bedja om "syndernas förlåtelse" i "Jesu namn". Om man kunde göra detta på det därför speciellt föreskrivna sättet, kunde man alltså bli "frälst" eller befriad från efterverkningarna av sina ogärningar eller sitt okristliga levnadssätt. Det blev alltså inövandet av detta bönetillstånd, kompletterat med nattvarens sakrament, som skulle ge den ångrande "syndaren" "syndernas förlåtelse" och som därigenom blev det primära i den "kristna" människans inställning till bristen på kristendom i hennes levnadssätt.« (LB6, från st. 2069)

Eftersom de tidiga kristna insåg att de inte kunde leva som Kristus själv hade gjort och vara på en lika hög utvecklingsnivå som han, infördes i kristendomens utveckling olika slags "genvägar" för att nå frälsning och ett upphöjt leverne efter döden. Exempel på detta är "syndernas förlåtelse", olika former av bikt, inhandlandet av avlatsbrev, en stark tro på nåden och nattvarden som vägar att komma närmare Gud.

Detta kan man se som en helt naturlig utveckling av kristendomen eftersom det inte är möjligt att nå den utvecklingsnivå som Jesus hade bara genom ett liv i den fysiska världen. Man kan se på dessa "genvägar" ungefär som när ett litet barn ska räkna ett för det allt för stort antal objekt, d.v.s. utan att det har lärt sig räknesystemet. I sådana fall kan ett barn hitta på sitt eget system för att ändå kunna nå ett tillfredsställande resultat, t.ex. om det ska räkna antalet tallriker utplacerade på ett stort bord för många gäster: "ett, två, tre, ALLA!" – säger barnet med en glad min och slår ut med händerna.

Vad som saknas i dagens kristendom, enligt Martinus

Det är framförallt två "perspektiv" som saknas i dagens kyrkliga kristendom, enligt Martinus. Det är *flerlivsperspektivet* eller *reinkarnationsprincipen* och *evighetsperspektivet* eller *det levande väsendets odödlighet*. Utan att föra in analyser av dessa i kristendomen kommer den inte att kunna utvecklas till att bli något som kan vara intressant för människor som kräver logiska förklaringar till livet och som inte längre inspireras av dogmer, stämningar, *tro* och ceremonier vad gäller de stora livsfrågorna. Martinus kallar sina analyser av reinkarnationsprincipen och evighetsperspektivet för ett "mellanled" med vilket man kan förstå kristendomens stora facit och även koppla de till sitt dagliga praktiska liv.

Kristendomens kärna kan alltså endast få sin rätta förklaring när man lägger till reinkarnationstanken samt analysen om det levande väsendets eviga existens, enligt Martinus. Här följer ett citat i vilket han berör detta:

»Detta saknade mellanled består, som jag redan har sagt, av analysen av reinkarnationen. Då kristendomens förkunnare helt har utelämnat den, uppstod den olyckliga konsekvensen att alla de stora och eviga grundfacit i kristendomen, t.ex. "du skall älska din nästa som dig själv", "vänd den högra kinden till när du blir slagen på den vänstra", "jag vill löna var och en efter hans gärningar, säger Herren", måste förefalla helt ologiska för den tänkande människan, vilket i detta fall betyder att dessa fraser har berövats den makt, som de annars med anknytning till

reinkarnationen skulle ha haft. «
(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I*)

Martinus menar att så länge kristendomen inte intellektualiseras med behövliga analyser och förklaringar kommer den att fortsätta att tappa mark allt eftersom fler och fler människor inte längre inspireras av det den kyrkliga kristendomen har att erbjuda:

»De ting som i dag är föråldrade i den kristna förkunnelsen, skapades eftersom man inte hade någon klar kunskap om reinkarnationen. Utan denna kunskap var man tvungen att skapa tillfälliga uppfattningar som kunde rättfärdiga Gud. När man undersöker de ting varmed man försöker rättfärdiga Gud: dopet, korsfästelsen, syndernas förlåtelse m.m., ser man att dessa ting inte längre, som förr, har makt över det mänskliga sinnet och därför ser man att kyrkorna långsamt töms. Många människor kan inte tro på dessa ting, deras förstånd gör uppror, och prästernas ord blir därför för dessa människor "stenar i stället för bröd".«
(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I* av Martinus)

Men kristendomen kommer, enligt Martinus analyser, att byta skepnad i framtiden och då kommer den att ligga till grund för en ny kultur och en varaktig fred:

»När alla föråldrade uppfattningar faller bort, och det saknade mellanledet infogas, kommer kristendomen att utgöra grunden på vilken en ny kultur kommer att skapas, liksom den kommer att ligga till grund för en verklig varaktig världsfred.«
(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I* av Martinus)

Det Martinus menar är ett nödvändigt *mellanled*, för att få en koppling mellan kristendomens stora facit och vårt dagliga praktiska liv, är alltså först och främst analysen av *vår eviga inre kärna* samt hur vi reinkarnerar, d.v.s. gång på gång återföds till den fysiska världen efter en tids vila i den andliga världen, under en mycket lång epok, flera miljoner år. Genom ett stort antal reinkarnationer, liv i den fysiska världen, har vi utvecklats från renodlade djur till vårt nuvarande stadium som jordmänniskor eller så kallade *sfinxväsen*. Ett sfinxväsen består, precis som den mystiska skulpturen vid Keopspyramiden, både av djuriska delar och mänskliga delar. Vi jordmänniskor har en kropp och ett medvetande som båda delvis ännu är djuriska, vare sig vi vill det eller ej. Nu är mänskligheten inne i en period där medvetandet håller på att förfinas liv för liv och på så sätt går vi mot att bli helt mänskliga och några tusen år, vilket vill säga att vi utvecklas mot att bli hundra procent kärleksfulla och helt utan djuriska tendenser. I nästa kapitel ska vi komma in mer på dessa analyser.

Martinus syn på Jesus

Enligt Martinus var Jesus inte "guds enfödde son" utan en "gudason", precis som alla levande väsen är en "gudason", det vill säga en individ med en evig inre kärna som är en del av universum, den totala enheten som kan kallas "Gud". (Här får alla vi feminister ha överseende med att Martinus använder begreppet "gudason" för både kvinnor och män.)

Jesus mission var bland annat att ge människorna inspiration till att försöka vara så godhjärtade som möjligt, både i tanke och handling, men han hade inte till uppgift att ge förklaringar till varför man bör "vända den andra kinden till", "förlåta sju gånger sjuttio gånger dagligen", "sticka sitt svärd i skidan", "älska sina fiender" och så vidare. Martinus såg det som sin uppgift att förklara många av Jesus uttalanden och ge intellektuella analyser av dem. Detta kan man tycka vara förmätet av Martinus. Men han kände det som sin plikt att berätta för omvärlden om den mission som han menade sig ha på jorden. Tredje testamentet vänder sig inte till "blint troende", vilka förmodligen inte är speciellt intresserade av Martinus önskan att föra Kristus mission vidare till ett intellektuellt

plan. Målgruppen för Martinus verk kan istället sägas vara "humana materialister". Med det menas människor som är mätta på religioners ceremonier och dogmer men som ändå kan bli intresserade av "andliga ting", om det ges logiska förklaringar och analyser kring dem som känns meningsfulla.

Som vi redan varit inne på såg Martinus Jesus som en förebild eller själva *modellen* för hur vi jordmänniskor bör eftersträva att leva och agera. Martinus kallade dessutom Jesus för "världsåterlösare". Det ordet är ovanligt (det finns varken i Svenska Akademiens ordlista, Nationalencyklopedin eller i Wikipedia), men Martinus använder ofta ordet "världsåterlösare" i sina böcker och föredrag, då i betydelsen av en person med en speciell uppgift, en mission, som resulterar i att tänkandet, handlandet och vanor förändras hos stora grupper av människor och på lång sikt hela samhällen. Martinus nämner Mohammed, Buddha och Jesus som exempel på världsåterlösare, av vilka Jesus är den som var helt invigd i livsmysteriets lösning.

I västvärlden är det framförallt Jesus som fungerat som världsåterlösare, vilket betyder att det som finns berättat om honom har kommit att påverka hela samhällen i många länder och regioner. Att Jesus var en världsåterlösare (enligt definitionen ovan) är rätt tydligt - vilken annan person kan sägas ha haft ett större inflytande än han på samhällen runt om i västvärlden under de senaste tusen åren?

Hur är det då med Martinus – kan man se honom som en världsåterlösare? Om hans analyser förblir lika okända som idag kommer han naturligtvis aldrig att kunna räknas som en världsåterlösare, men om det skulle bli som han förutspått, nämligen att hans verk kommer att ligga till grund för en helt ny världskultur, vilken genomsyrar hela mänskligheten om några hundra år, då kommer han i framtiden förmodligen att räknas som vår tids största världsåterlösare.

Martinus mission i förhållande till Jesus mission

Om det skulle vara så att Martinus analyser stämmer, i så fall skulle det betyda att vi jordmänniskor är på väg, liv efter liv, att utvecklas fram till att bli "färdiga människor" som är både mycket kärleksfulla, kloka och även genier inom olika humana områden, såsom konst eller vetenskap. Martinus menar att vi jordmänniskor i dagsläget befinner oss på olika steg i utvecklingen, vilket är helt naturligt eftersom vi "färdats" olika långt i det nuvarande spiralkretsloppet (se nästa kapitel). Detta förklarar varför vissa människor är brutala och helt okänsliga inför andras lidande, medan andra människor är mycket kärleksfulla gentemot hela sin omgivning och även mot sin egen kropp. De flesta av oss ligger någonstans i mellan dessa ytterligheter. Här är det viktigt att tänka på att alla människor är lika mycket värda oavsett var i utvecklingen man befinner sig.

Allt eftersom vi gör en mängd lidandeeffarenheter i de fysiska livet, d.v.s. att vi "äter av kunskapens träd", minskar successivt vår förmåga att bli brutala och aggressiva samtidigt som vi får en större förmåga och känna medlidande och sympati med de som har det svårt och även med oliktankande. Med andra ord går vi från mer eller mindre själviska, egoistiska och okänsliga individer till att så småningom bli osjälviska, generösa och kärleksfulla människor. Men denna utveckling är möjlig endast genom att vi i perioder får uppleva mörker och lidande, menar Martinus. Att förklara detta svåra och extremt känsliga ämne var en mycket viktig del i Martinus mission, vilket vi återkommer till i nästa kapitel.

Både Jesus och Martinus hade kommit så långt i utvecklingen att de redan var färdiga människor när de inkarnerade på jorden – de var så att säga "*inte av denna världen*" och hade ett alldeles speciellt uppdrag med sina liv. Men deras uppdrag eller mission här på jorden var av helt olika karaktär, beroende på att de levde i helt olika perioder av mänsklighetens historia och att det därför fanns helt olika behov som de behövde ta hänsyn till. På Jesus tid var den stora massan analfabeter och totalt ointellektuella jämfört med nutidens människor som vanligtvis gått flera år i skolan, utbildat sig och

dagligen gör analyser och tänker ut lösningar på diverse problem i både sitt arbete och på andra områden. Många av dagens moderna människor nöjer sig inte med att behöva *tro*, utan vill istället ha tydliga förklaringar och detaljerade analyser av de bakomliggande faktorerna och orsakerna. Därför var det helt nödvändigt att Martinus mission var av ett annat slag än den som Jesus genomförde. I korthet kan deras uppdrag sammanfattas på följande sätt:

Jesus mission = Att lägga grunden för en ny religion, baserad på *tro* och *suggestion*, samt att vara en förebild eller uppvisa själva *modellen* för hur man bör leva och uppträda gentemot sin nästa.

Martinus mission = Att lägga grunden för en andlig vetenskap med detaljerade analyser om livet "bakom" den fysiska världen samt komma med nya och intellektuella förklaringar till kristendomen som gör att den kan bli intressant för "humana materialister".

Kristusmissionen = En kombination av Jesus uppdrag och Martinus uppdrag. Jesus startade kristusmissionen och Martinus fick äran att lägga grunden för dess fortsättning genom att presentera utförliga analyser om det som finns "bakom" den fysiska världen, det vill säga göra detaljerade förklaringar till bland annat vår eviga inre struktur och vår utveckling genom många inkarnationer samt hur ödeslagens verkningar gör att vi alla kommer att bli färdiga människor eller kristusväsen i framtiden.

Enligt Martinus hade Jesus alltså en mycket viktigt mission, nämligen att skapa en ny och humanare religion, än dåtidens hedniska religioner. Men Jesus mission bestod även i att visa hur en färdig människa handlar och agerar i olika situationer. Till och med när han led som mest på korset kunde han tänka kärleksfullt på andra – "*Fader, förlåt dem, de vet inte vad de gör.*" (Luk 23:34), vilket är helt enastående. Det är mot ett sådant förhållningssätt gentemot våra medmänniskor vi bör sträva och öva oss i, men vi kommer att behöva öva mycket och länge innan vi kan komma att praktisera det fullt ut.

Eftersom Jesus låg mycket långt före i utvecklingen jämfört med alla andra människor på jorden, var det helt naturligt att det uppstod en mängd missförstånd och misstolkningar genom åren kring det Jesus hade gjort och sagt. En viktig del i Martinus mission är därför att ge förklaringar till Jesus liv och många av hans uttalanden för att på så sätt "intellektualisera" kristendomen, det vill säga att reda ut de missförstånd som kommit till genom åren och på så sätt göra kärnan i kristendomen intressant och logisk för icke-troende människor. Martinus valde i slutet av sitt liv på jorden att kalla sitt samlade verk, det vill säga alla sina böcker, symboler, artiklar och föredrag, för *Tredje Testamentet*. Detta just för att visa att han såg det som en fortsättning av Jesus mission och på det Nya Testamentet, alltså en slags vidareutveckling av kristendomen. Men denna gång är det inte *tro*, *suggestion* och ceremonier som är medlen för att nå fram till människor utan istället analyser, logiska tankekedjor och en detaljerad presentation av en sammanhängande världsbild – både i text och med illustrationer, så kallade *symboler*, en slags kartor över andliga realiteter – som används.

[Kristusmissionen och Tredje testamentet som en del av världsåterlösningen](#)

Som du förmodligen märkt använder Martinus en hel del begrepp som inte är så vanliga. Tredje testamentet är alltså titeln på hans samlade verk, vilket man kan se som själva basen i den nya fasen i kristusmissionen. Denna fas kallar han även för "den nya världsimpulsen", vilken så klart skiljer sig från "den gamla världsimpulsen" som bl.a. låg till grund för att världsreligionerna kunde skapas och spridas över stora delar av jorden. Den gamla världsimpulsen bygger på auktoriteter, *suggestion* och *tro*, medan den nya världsimpulsen bygger på vetenskap, eget tänkande och forskning (både materiell och andlig). Båda dessa impulser kan sägas ingå i kristusmissionen som pågått på jorden i cirka 2000 år. Men redan långt innan dess har det funnits impulser och världsåterlösare på jorden, men i en mer

lokal form och med ett annat fokus, nämligen att stimulera själviskheten och krigandet. Detta kan säkert låta mycket märkligt. Men Martinus menar att allt mörker som mänskligheten upplevt genom historien har varit helt nödvändiga faser i den så kallade "världsåterlösningen".

Enkelt uttryckt kan man säga att världsåterlösningen består både i en "mörk" del och i en "ljus" del. Innan de stora "ljusa" världsåterlösarna som Buddha och Jesus gjorde sina gärningar, fanns det en mängd "mörka" världsåterlösare på jorden. Dessa kunde vara kungar eller andra typer av ledare som bidrog till att stora slag utkämpades runt om i världen. Den mörka delen i världsåterlösningen behövs för att vi jordmänniskor ska bli mätta på krig och själviskhet, för att på så sätt börja längta efter en ny och betydligt ljusare värld. Men det går inte snabbt att ställa om ett medvetande från en millionårig försvarskultur till en helt ny förlåtelsekultur. Därför ser vi att stora delar av mänskligheten ännu är inställda på försvar och krig i fall det skulle bli nödvändigt ur deras subjektiva perspektiv. Detta trots att det i årtusenden har talats om det helt motsatta från både heliga tempel, moskéer och kyrkor.

Som sagt tar det mycket lång tid att ställa om sitt medvetande och verkligen praktisera t.ex. att "vända den andra kinden till", "sätta tillbaka svärdet" och "förlåta sju gånger 70 gånger dagligen". Martinus menar att för att göra dessa dogmer mer förståeliga och mer inspirerande för många av dagens moderna människor behövs en ny fas av kristusmissionen som kan sätta in dessa och andra uttalanden i ett logiskt sammanhang. Det är här som Martinus verk Tredje testamentet kommer in i bilden. Framför allt handlar det, som vi tagit upp ovan, om analyserna av reinkarnation och vår eviga inre:

"När jag har skapat mina analyser, är det för att ge er en inblick i lösningen på tillvarons mysterium, vilket kan hjälpa er till ett lyckligare och mer fridfullt liv. Syftet med mitt arbete är bl.a. att ge er ett vetande, med hjälp av vilket ni kan uppnå det välbefinnande som ni hungrar efter, samt finna en mening i mycket av det som ni tidigare inte kunde finna någon mening i. Men först och främst är syftet med mitt arbete att skapa det saknade mellanledet mellan den officiella kristendomen och det dagliga livet. Detta mellanled är de kosmiska analysernas belysning av de stora facit: reinkarnationen och odödligheten, så att man kan se deras förgreningar ner i det praktiska livet. Syftet med mitt arbete är vidare att uppmuntra er till att arbeta med er själva, samt påverka er tankegång och viljeföring på så sätt, att ni mer och mer kommer att tänka och handla logiskt." (Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I*)

I kapitel 11 kommer vi mer in på de olika delarna av världsåterlösningen och kristusmissionen.

Martinus syn på Bibeln

Här följer ett citat som återspeglar Martinus syn på Bibeln:

»Det är inte Bibelns uppgift att ge detaljerade vetenskapliga analyser av skapelseprocessen för den högtintellektuelle – detta väsen kan ju endast hjälpas genom "Hjälparen, den heliga anden". Bibelns uppgift är enbart att framlägga skapelseprocessens och livsmysteriets huvudpunkter eller huvudanalyser i symboler eller liknelser, det vill säga i en form där dessa analyser eller bärande punkter liknas vid något som det med föga intellektualitet begåvade väsendet redan känner till. Vi ser således att livets högsta facit överallt i Bibeln endast är tolkade i bilder eller ord som annars bara uttrycker ting som förekommer inom det ointellektuella väsendets dagliga horisontområde. Därigenom har skapelsens samlade tidsrymd blivit till "sex dagar" i stället för de "sex stora utvecklingsepoker" som den i absolut mening representerar. Det ointellektuella väsendet, som bara kan förstå Gudomen efter sin

egen måttstock och därför enbart kan se "skapelsen" som ett "mirakel", skulle omöjligt kunna begripa att "skapandet" av "människan" eller "skapandet" av något över huvud taget skulle behöva en så omätlig tidsrymd för en Gudom. Det är således ofattbart för detta väsen att Gudomen, Försynen eller naturen behövde miljoner och åter miljoner år för att skapa till exempel "ljuset", det vill säga den sol- eller eldtillvaro som varje planets första framträdande på det fysiska planet måste genomgå. Att berätta för detta väsen att tillblivelsen av jordens tillstånd som "land" och "hav" likaså tog miljontals år och att även tillkomsten av växtvärlden, djurriket och själva människoriket är miljonåriga företeelser, skulle inte ge ett sådant väsen något särskilt stärkande eller stimulerande begrepp om en "allsmäktig" Gudom. En Gudom som inte ögonblickligen kunde skapa eller rent av trola fram tingen ur ett "intet" på stående fot eller inom en för det ointellektuella väsendet fattbar tidsrymd, kunde ju inte vara "allsmäktig". För att förklara varför tingen inte kan skapas snabbare krävs vetenskapligt detaljerade analyser, och det är just sådana som det är omöjligt för ett primitivt, ointellektuellt eller naivt väsen att arbeta med eller förstå. Det ointellektuella väsendet är däremot rent "instinktmässigt" inställt på att tro på en "allsmäktig" Gudom eller en allt behärskande försyn i en eller annan gestalt, men då naturligtvis som det naiva väsendets egen avbild plus med förmåga att göra "mirakel". Tingen måste ögonblickligen lystra till denna Gudoms ord och tankar. I motsatt fall kan det naiva eller primitiva väsendets hjärna och uppfattningsförmåga omöjligt acceptera denna gudom.«

(LB4, st 1160)

Uttrycket "*Hjälparen, den helige Ande*" använder Martinus ofta i samband med sitt eget verk. Enligt Martinus är hela hans verk inget mindre än den "Hjälpare" som Jesus sa skulle komma i framtiden och ge förklaringar till det som den tidens människor inte kunde förstå – "*Jag hade ännu mycket att säga eder, men I kunnen icke nu bära det.*" (Joh 16:12) sa Jesus till sina lärjungar. Begreppet "den helige Ande" är synonymt med "kosmiskt medvetande", alltså en intuitionsbaserad kunskap om livet som vi jordmänniskor ännu inte har egna erfarenheter av men som vi alla kommer att få ta del av i kommande liv. Man kan även se "den helige Ande" som den högsta formen av Guds medvetande. I kapitel 10 ska vi belysa detta uttalanden mer i detalj.

Martinus hade även den uppfattningen att flera av Jesus uttalanden har blivit ändrade, till och med förfalskade, under åren:

»Och vilka förföljelser utsattes inte de första kristna för? Kastades inte många för de vilda djuren för att roa dåtidens överklass och borgarna? Men det var inte enbart människor som var kristendomens pionjärer, som blev förföljda. Kristi rena, gudomliga ord blev också så småningom inom många områden så förfalskade, att det var svårt att urskilja kristendomen från hedendom.« (DIK, från st 43)

Detta gör det svårt att använda Nya testamentet som en tillförlitlig källa vad gäller Jesus uttalanden och hans handlingar. Det skulle kunna vara så att berättelserna om Jesus mirakel blev mer och mer fantastiska eller spektakulära under den tid då de fördes vidare muntligen och skriftligen i olika versioner och översättningar, för det är ju inte sällan som vi jordmänniskor fungerar på det sättet när vi vill understryka hur bra och fantastiskt något är.

Olika stadier av kristendomen

Martinus pratade ibland om kristendomen som en "världsepok" bestående av tre olika stadier. Här följer ett citat av honom från ett föredrag 1955:

»Kristendommens verdensepoke består af tre store stadier, hvor det første udgøres af Det Gamle Testamente og jødedommen og det andet af Det Nye Testamente og kristendommen Det tredje stadium er Det Tredie Testamente eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling«
(Från föredraget *Kristendommens verdensepoke*, finns i Kosmos 1991 nr 11)

Kortfattat kan man säga att Det Gamla testamentet mycket handlar om att det finns en Gud, begränsa hämnden ("öga för öga och tand för tand", d.v.s. bara döda en person istället för en helt släkt som hämnd), försvara äktenskapet och förbereda människorna på Jesus.

I Nya testamentet finns enligt Martinus många av de stora andliga lagarna beskrivna, men inlindade i liknelser och symboler. Jesus visade med sina uttalanden och levnadssätt själva modellen för en färdig människa. Men eftersom det verkade som allt för främmande att en vanlig jordmänniska skulle kunna uppnå en lika hög moralisk nivå som Jesus hade, vilket stämmer om man ser till ett livsperspektiv, så uppstod en rad missförstånd när den kyrkliga kristendomen formades.

Syftet med Tredje testamentet är att reda ut de missförstånd som uppstått i kristendomen och även komma med logiska analyser som ger svar på många av de grundläggande frågorna om livet, detta för att inspirera och uppmuntra alla som studerar dessa analyser att göra sitt yttersta för att försöka lära sig att följa de odödliga uppmaningar Jesus kom med, t.ex. "den som är fri från synd ska kasta den första stenen", "stick tillbaka ditt svärd, ty den som tager till svärd ska själv förgöras av svärd" och "om du blir slagen på den ena kinden, vänd den andra kinden till". På det sättet kan kristendomen utvecklas och bli intellektualiserad eller fullkomliggjord.

Vem är kristen?

Det är så klart upp till var och en om man vill kalla sig *kristen* eller inte. Men förenklat kan man säga att följande grupper skulle kunna ses som kristna ur olika perspektiv:

De som har en kristen TRO. Det vill säga de som gärna läser med, och håller med om innehållet, i den kristna trosbekännelsen (se ovan).

De som har en kristen BAKGRUND och kristna TRADITIONER. Det vill säga de flesta människor vars släkt har ett förflutet i västvärlden och som inte aktivt valt en annan religiös tillhörighet.

De som har ett kristet FÖRHÅLLNINGSSÄTT. Sådana personer kanske inte själva kallar sig kristna, de kan till och med tillhöra en annan religion eller vara ateister, men de kan ändå ha en inställning till livet som gör att de strävar efter att alltid försöka att "älska sin nästa som sig själv".

De som har ett kristet LEVNADSSÄTT. De som lyckas med detta i alla situationer är förmodligen mycket sällsynta. Dessa tillhör den "kosmiska fasen" (se kapitel 1) och har börjat att få "kosmiska glimtar" (se kapitel 5).

Martinus talade inte om sig själv som kristen. Men mellan raderna kan man tolka det som att han var kristen, eftersom han själv hade kosmiskt medvetande och därför var ett så kallat kristusväsen. De flesta som har ett stort intresse av *Tredje testamentet* kallar sig inte för kristna, men det finns några enstaka undantag.

Missförstånd inom dagens kristendom

Här följer en lista på några saker som, enligt Martinus analyser, är missförstådda inom stora delar av den kyrkliga kristendomen:

***Bara troende kristna kommer till paradiset*:** För att få evigt liv i paradiset måste man "välja Gud och tro på Jesus", enligt många kristna. Men detta stämmer inte alls, enligt Martinus analyser. Alla får en mycket behaglig upplevelse i de andliga världarna efter ett liv på jorden, helt oavsett om man är troende eller ej. Martinus beskriver att alla människor på jorden att utvecklas fram till att bli "färdiga människor" under många liv och då komma in i "det riktiga människoriket", även de största förbrytarna och mest hatfulla personer som nu lever på jorden.

***Korsfästelsen ger syndernas förlåtelse*:** Som vi varit inne på tidigare menar Martinus att korsfästelsen av Jesus inte har något som helst att göra med "syndernas förlåtelse". Detta att Gud skulle kräva ett offer för att kunna ge förlåtelse, är något som enbart har med hedendom att göra – i de förkristna religionerna var det mycket vanligt med olika "offer" till gudar för att få dem på sin sida. Enligt Martinus förklaringar finns ingen synd, men däremot gör vi alla ännu misstag och har okunskap på en mängd områden. Begreppet "syndernas förlåtelse" ger Martinus en helt ny innebörd, vilken förklaras i kapitel 6.

***Jesus var den enfödde gudasonen*:** Martinus förklarar att ALLA levande väsen består av samma grundstruktur och därför är alla en del av Gud, alltså är alla en "gudason". Jesus var enligt Martinus "en färdig människa" till skillnad från oss jordmänniskor som ännu är en slags sfinxväsen bestående av både djuriska och mänskliga förmågor. Men grundstrukturen är den samma både för en Jesus och en Hitler, bara med den skillnaden att den förstnämnde har ett "*kristusmedvetande*" (= absolut kärleksfull) och den sistnämnde har ett "*djävulsmedvetande*" (en farlig kombination av mycket djuriska tendenser och kall intelligens).

***Jungfrufödelsen av Jesus*:** Martinus menar att det är ett påhitt av människor som inte har något med verkligheten att göra. Jesus hade två jordiska föräldrar precis som alla andra som föds efter en vanlig befruktning.

***Ett evigt helvete existerar*:** Hur många kristna som tror på att det finns ett evigt helvete är oklart, men denna uppfattning förekommer fortfarande. I Martinus världsbild finns inget evigt helvete efter döden. Däremot kan ju livet här på jorden vara "ett helvete" ibland för människor som lever under mycket svåra förhållanden. Inom katolicismen använder man begreppet "skärselden" som en *reningsort* där själar med så kallade "förlåtliga skulder" befinner sig i väntan på att komma in i paradiset, men de måste alltså först genomgå en del straff för sina synder. Inom protestantismen finns ingen skärseld. I sina analyser om vad som händer efter döden kommer Martinus in på begreppet "förgården" eller "skärselden" som är ett temporärt tillstånd, vilket vi ofärdiga människor behöver gå igenom - inte som ett straff utan som en tillväjningsperiod där vissa egenskaper måste suggereras bort innan personen i fråga kan gå över till de "högre" andliga världarna, där det inte är möjligt att det förekommer någon som helst missunnsamhet, irritation, själviskhet eller liknande. Efter en välbehövlig vila i de sköna andliga världarna föds vi återigen in i den fysiska världen för att fortsätta vår fantastiska "resa". (Mer om dessa analyser kommer i nästa kapitel.)

***Djävulen/Satan existerar*:** Många kristna menar att han vara en ängel som gjorde uppror mot Gud och då förvandlades till "den onde" samt att han sedan dess försöker fresta människor att synda och försöker hindra dem från att följa Gud. Enligt Martinus analyser finns inte djävulen annat än som en princip för mörkret. Däremot talar Martinus ofta om "*djävulsmedvetande*" och menar då en kombination av djurisk mentalitet och kall intelligens, vilken kan ge upphov till sådant som atombomber, koncentrationsläger, avancerad tortyr, utnyttjande av barn sexuellt och till tufft arbete, trafficking och liknande hemskheter. Det vill säga ett medvetande som till största del saknar medmänsklighet men som samtidigt inte skulle kunnat ha skapats utan en hel del intelligens. Men även "*djävulsmedvetande*", och dess resultat, är en naturlig del av utvecklingen från "ofärdig

människa" till "färdig människa". Utan det stadiet med allt dess lidande vore det en omöjlighet att uppnå "kristusmedvetande", d.v.s. att bli 100 procent kärleksfull i alla situationer.

***Adam och Eva var de första människorna*:** Enligt Martinus innehåller berättelsen om Adam och Eva en symbolik om det levande väsendets utveckling från mineral riket och växtriket till djurriket. Denna utveckling tar miljontals år och vetenskapen känner inte till alla dess steg de olika övergångsstadierna. Adam och Eva är alltså inte människor, enligt detta synsätt.

***Äta av kunskapens träd är syndigt*:** Att äta av kunskapens träd är det vi alla håller på med som allra bäst. Det vill säga att vi provar olika saker i livet och gör viktiga erfarenheter. Detta är så klart på intet sätt "syndigt". Syftet är att vi ska lära oss skillnaden på "gott" och "ont" genom att själva uppleva vad de verkligen betyder under många liv i en mängd olika situationer. Vi ska även lära oss att det finns ett "orsak och verkan"-samband inte bara när det gäller det fysiska utan även vad gäller det psykiska. Det räcker inte med att någon säger till oss "älska dina fiender" eller "vänd den andra kinden till", vi behöver först den praktiska självupplevda erfarenheten av "gott" och "ont" för att kunna ta till oss teorier om hur man bör leva för att uppnå harmoni och fred i sitt medvetande och liv. Framför allt behöver vi öva, öva och åter öva på det som kristendomens kärna förmedlar, vilket t.ex. innebär att praktisera att förlåta allt och alla, att älska allt och alla samt att tjäna andra på bästa möjliga sätt utifrån våra förutsättningar. Detta kan låta banalt och inte speciellt intressant, men det finns ingen annan väg fram emot att bli en färdig människa. Som tur är finns ingen "deadline" vad gäller detta övande, vi behöver inte göra allt, eller något alls, under vårt nuvarande liv. Vi kommer att behöva många liv och ett enormt "ätande av kunskapens träd" innan vi börjar att närma oss den utvecklingsnivå som Jesus hade.

***Synd*:** Inom traditionell kristendom talas ofta om "synd" och "att synda". En del kristna menar att djävulen försöker locka oss människor till synd. För Martinus finns ingen synd på det sättet att man gjort något som ska straffas. En synd är samma sak som ett misstag på grund av okunskap, enligt Martinus synsätt. Att göra sådana misstag är helt normalt och naturligt. Dessutom är Martinus analyser ett försvar för alla levande väsen, eftersom de visar att vi alla handlar utifrån de erfarenheter vi har sedan tidigare. Man kan alltså inte "lyfta sig i håret" och handla utefter en utvecklingsnivå som man ännu inte uppnått.

***Arvsynd*:** "Arvsyndsläran innebär att människan redan som nyfödd är i ett tillstånd av synd och skuld, och måste döpas så snart som möjligt efter födseln." (från Wikipedia) – Något sådant existerar inte i den världsbild som Martinus presenterade. Men det är heller inte så att vi föds som "ett oskrivet blad", enligt Martinus. Detta har att göra med reinkarnationstanken som är mycket central i Tredje Testamentet. Anlag och talanger som vi har redan som barn är sådant vi övat upp redan under tidigare liv. Men hur är det då med en talang för att t.ex. programmera? Någon programmeringstalang kan man ju inte ha kunnat träna upp i tidigare liv på jorden... Det är helt riktigt, men i sådana fall handlar det mer om talanger att tänka logiskt och lösa problem på ett strukturerat sätt som kommer till användning i en ny "miljö". (Det är också vanligt att det föds människor som tidigare haft fysiska liv på en annan planet, på vilken det skulle kunna ha funnits datorer och program under lång tid. Annars vore det inte möjligt att förklara den stora befolkningstillväxten som skett under de senaste årtusendet. Martinus är inne på att det finns en mängd planeter som liknar joden, men han gör inga detaljerade analyser kring detta ämne.)

***Jesus fick vredesutbrott*:** I Bibeln kan man läsa att Jesus gick in i templet i Jerusalem och vände upp och ner på all ogudaktig kommers (Matt 21:12-13). Martinus kommenterar bara kortfattat att det inte är möjligt att en människa med kosmiskt medvetande kan tappa humöret, bli vred och ta till våld. Därför menar han att det måste vara ett missförstånd att Jesus skulle ha gjort något sådant.

***Efter domedagen kommer alla som tror på Kristus att leva med Gud*:** Enligt den kristna tron kommer domedagen eller "tidens slut" att föregås av stora förändringar i världen: krig, politiska kriser, naturkatastrofer mm. Efter domedagen kommer alla som satt sin tro och hopp till Kristus att leva med Gud i en förnyad värld där ingen ondska, sorg eller något mörker finns, enligt vad som står i Bibeln. Martinus ser inte *domedagen* som "tidens slut" eller att jorden går under. Nej, enligt honom är domedagen en tidsepok som började med världskrigen och som fortsatt pågår. Han menar att det kommer att komma fler världskrig och även en hel del stora naturkatastrofer under detta århundrade. Därefter kommer stormakterna att falla och det kan upprättas en världsadministration (förmodligen ett betydligt starkare FN än idag eller något liknande) som fungerar som en demokratisk ledd institution med en mängd ansvarsområden, bl.a. att fungera som "världspolis" med stor makt för att förhindra nya krig. Detta låter inte speciellt troligt idag, men de kommande världskrigen (eventuellt två stycken som kommer ganska tätt inpå varandra, vilket Martinus antytt under föredrag) kan komma att förändra en hel del på jorden både materiellt och även mentalt.

***Sakramenten är heliga*:** Alla ceremonier inom kyrkan är, enligt Martinus analyser, onödiga för personer som inte längre har en stark religiös instinkt. Att många ändå fortsätter att ha dop och bröllop i kyrkan utan att egentligen tro på det prästen säger, bara för att det är en tradition att göra det, kan ses som en form av hyckleri. Men för de människor som ännu känner en stark inspiration för den kyrkliga kristendomen, dess stämning med tända ljus, sång och orgelmusik är det ju fantastiskt att de kan gå på gudstjänster, ta nattvarden och andra typer av ceremonier. I framtiden kommer kyrkor med dess pampiga utsmyckningar mer och mer bli till turistattraktioner än något som har en praktisk användning, menar Martinus. Detta har att göra med att den religiösa instinkten successivt minskar i människor vilket till slut gör att kyrkorna står helt tomma. Men det är inte något som sker över en natt utan en utveckling som kommer att pågå under flera århundranden. Här i Norden kan vi redan nu se att denna utveckling som tömmer kyrkorna och minskar andelen aktivt troende och medlemmar i kyrkan har pågått en tid.

***Kristi återkomst är fysisk*:** "Kristi återkomst" är en föreställning inom den kristna tron som innebär att Jesus i sin gudomliga form kommer att återvända till jorden, som han lämnade vid Kristi himmelfärd. Begreppet är centralt inom den kristna tron, och har också ofta avbildats i konsten." (Från Wikipedia.) För Martinus är det uteslutet att Kristus skulle komma tillbaka till jorden i fysisk form.

För Martinus handlar "Kristi återkomst" istället om följande (han har två olika förklaringar):

1) När en människa går igenom det Martinus kallar för "den stora födelsen" och blir invigd, vilket betyder att medvetandet utvidgas genom en andlig upplevelse som resulterar i att individen i fråga får "kosmiskt medvetande" (vi nämnde det i förra kapitlet och återkommer till det i kapitel 4 och 5). Martinus menar att vi alla förr eller senare kommer att gå igenom den stora födelsen i något av våra kommande liv.

2) Fullbordandet av kristusmissionen, d.v.s. att det skapas en andlig eller kosmisk vetenskap, vilket Martinus la grunden till med sitt verk Tredje testamentet. Nedan beskriver Martinus huvuddragen i en sådan kosmisk vetenskap, vilken:

»... avslöjar som fakta: *Guds existens, de levande varelsernas odödlighet, reinkarnation eller återfödelse, mörkrets existens som en livsbetingelse för upplevelse av ljuset och alla varelsers kommande framträdande som människan i Guds avbild, Guds primära medvetande och Guds sekundära medvetande, livets kosmiska spiraler, mikrokosmos, mellankosmos och makrokosmos som levande varelser, den oändliga kärleken som världsalltets grundton, varelsernas identitet med Gudomen, tiden,*

rummet och evigheten, ingen kan göra orätt och ingen kan lida orätt – allt är mycket gott. Detta är huvudupplysningarna i Kristi "återkomst", som alltså är detsamma som kristendomens fortsättning, förnyelse och fullbordan.«

(Från artikeln "Falsa profeter och falska Kristus", Kosmos 1971/8. Min kursivering.)

Detta citat ger en mycket koncentrerad överblick av vad Martinus tar upp i en mängd böcker, artiklar och symboler. I nästa kapitel ska vi försöka ge en förklaring till de punkter som är kursiverade i citatet ovan, vilket förhoppningsvis kan skapa en bättre förståelse för dess innebörd. (I kapitel 10 kommer vi att förklara det symboliska uttrycket *Kristi "återkomst"*.)

Efter att vi gått igenom helt kort om kristendomens historia samt en del om Martinus syn på Jesus och dagens kyrkliga kristendom är det i nästa kapitel dags att komma in på den grund som enligt Martinus behövs för att kunna ge nya och logiska förklaringar till kristendomen. Dessa förklaringar av Martinus skulle kunna göra att kristendomen utvecklas till något som på sikt kan komma att ligga till grund för en helt ny världskultur för mänskligheten. I en sådan värld finns inga krig, ingen svält, ingen fattigdom, inget förtryck, inget roffande, ingen stor miljöförstörelse, inga stora klasskillnader och mycket annat elände som vi idag har. Detta låter förmodligen i de flestas öron helt otroligt och orealistiskt. Men utvecklingen står verkligen inte still. Det har hänt väldigt mycket under de senaste tusen åren och minst lika mycket kommer att hända under de kommande tusen åren.

Utan att vi tänker på det speciellt ofta, befinner vi oss mitt i en otroligt stor brytningstid i människans historia – vi är på väg att gå ifrån en *försvarskultur* till en *förlåtandekultur*, ifrån inställningen "öga för öga" till "vända andra kinden till". Det kanske inte låter som en så stor förändring, men den är faktiskt helt avgörande för att vi ska lyckas att få riktig harmoni och fred både i oss själva och i världen. Vägen dit är inte smärtlös och blir inte enkel! Men det kommer att gå, i små steg – ibland lite bakåt men allt mer framåt och uppåt mot en ljusare och bättre framtid för alla.

[1] <https://www.svt.se/jesus-och-kristendomens-martyrer/>

Kapitel 4 – En grund för nya förklaringar i kristendomen

Med en ny *förståelsegrund* blir kärninnehållet i kristendomen, i en intellektualiserad form, den avgörande pusselbiten för att få våra samhällen på rätt köl, menar Martinus. Men vad kan en ny *förståelsegrund* kring kärnan i kristendomen tänkas bestå av? Och finns verkligen en sådan som skulle kunna göra att många, som inte längre kan tro på kristendomens dogmer och som heller inte finner helt tillfredsställande svar i naturvetenskapen kring de stora livsfrågorna, skulle kunna börja förstå kärnan i kristendomen på ett nytt sätt samt att de verkligen tar den till sig och försöker leva efter den? Det är inte helt lätt att svara på dessa frågor i ett kapitel. Men nedan följer ett försök att i tolv delar ge en överblick av den *förståelsegrund* eller det *mellanled* som, enligt Martinus, behövs för att vi ska kunna förstå de stora facit som finns mer eller mindre dolda i kristendomen. Denna *förståelsegrund* är baserat på logiska tankekedjor istället för på suggestion och blind *tro*.

(Rubrikerna nedan kommer från ett citat av Martinus som finns med i slutet av föregående kapitel.)

1. Guds existens

Frågan om Gud finns eller inte, handlar mycket om definitionen av begreppet *Gud*. För Martinus är Gud allt och alla som existerar:

»Jag försöker genom mina analyser visa er att Gud inte är ett väsen som sitter uppe i en himmel, eller på någon annan plats, utan att han tvärtom är allestädes närvarande, så att ni verkligen kan följa Kristus, när han säger att "man skall tillbe Gud i ande och sanning". Därmed omöjliggjorde han för de människor som ville följa honom att tillbe Gudomen i avgudabilder, i ett träd, en sten, ett berg eller någon annan fysisk företeelse. Att tillbe Gud i "ande" innebär att tillbe honom med ett rent medvetande, och att tillbe Gud i sanning kan inte uttryckas genom någon som helst fysisk företeelse, eftersom varje fysisk form som vi vill tillbe honom i, aldrig någonsin kan uttrycka mer än en bråkdel av Gudomen. Gudomen är ju allt det som existerar: naturen, människor, djur, växter, klot, solar, vintergatssystem m.m. Att ställa in sig på att allt som existerar är Gud, är början till att tillbe Gud på rätt sätt. Att denna inställning i början vållar problem, beror på det faktum att människorna ännu inte är vana att se tingen som något annat än det som de rent fysiskt ser ut att vara. Men en dag kommer man att se, att alla "Hansen", "Petersen" och "Jensen" är något annat och mer än det som de ser ut att vara. Det som ni ser av mig i dag, är ingenting annat än en rad fysiska redskap, en bråkdel av den materia som jag använder under en bråkdel av min eviga tillvaro. Det som jag ser av er, är endast en helt flyktig glimt av den eviga tillvaro som ni lever i. Det finns något helt annat bakom era fysiska organismer som verkligen är ni, nämligen ert "jag". Det är det som är Gudomen i er. Och det är Gudomen som ni kommer att få uppleva i era medmänniskor, efter hand som ni utvecklas. Jag kan varken ge er eller någon annan människa denna upplevelse, den måste ni komma fram till genom egna erfarenheter. Denna upplevelse beror på en förändring av vissa av era hjärnceller, en utveckling eller ett uppvaknande av de latent hjärnceller som ni har för att uppfatta denna upplevelse med.«

(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I* av Martinus)

Så länge vi inte är *färdiga människor* med kosmiskt medvetande (en förklaring kommer nedan) kan vi framförallt uppleva Gud teoretiskt, eller genom suggestion om man är troende. Det är först när det finns en harmonisk balans i vårt medvetande mellan medkänsla och intelligens som vi börjar få en stor intuitionsförmåga, med vilken vi i framtida liv kommer att på riktigt kunna uppleva Gud i allt och alla. Martinus rekommenderar att man redan nu börjar öva sig i att försöka se Gud i allt och alla samt att man även försöker lära sig att ha en korrespondens med Gud inom sig själv (mer om det i kapitel 11), trots att man kanske inte alls tror på Gud.

2. De levande väsendenas odödlighet

Som vi var inne på i kapitel 1 ser Martinus de levande väsendena som odödliga. Han menar att vår *inre kärna* är evig och därför är vi alla odödliga. Vår kropp håller som längst i ca 100 år, men den är endast ett slags *verktyg* för att vi ska kunna vistas här i den fysiska världen. Att vi är odödliga kommer sig alltså av att alla levande väsen består av ett evigt *jag* och ett lika evigt *övermedvetande*, även kallad *skapar- och upplevelseförmågan*. Dessa realiteter kan vi inte uppleva direkt, eftersom vi ännu inte har en förmåga till det, vilket har att göra med att vår intuitionsförmåga är för liten. Men indirekt kan vi ana att vi har ett *jag* som vårt inre centrum eller vår inre kärna. Martinus kallar den inre kärnan – *jaget* och *övermedvetandet* – för "*det levande i det levande väsendet*" eller "*livets herre*" eller "*guldglorian*".

I Martinus världsbild är det en grundförutsättning att det finns något mer än det fysiska, vilket är något som de flesta förmodligen håller med om – vi har ju även en psykisk sida i oss. Med vad vårt psyke eller medvetande är, finns det en mängd olika teorier om. Har man ett materialistiskt synsätt anser man troligen att medvetandet är ett så kallat *epifenomen*, vilket innebär att medvetandet är en

konsekvens av hjärnans aktivitet – utan hjärnan inget medvetande. Enligt denna teori är medvetandet ett resultat av kemiska och elektriska processer i hjärnan. För Martinus är det medvetandet som är det centrala och hjärnan är en slags *port* eller *sändare och mottagare* mellan vårt fysiska liv och vår strålförmiga (andliga) struktur. I vår strålförmiga struktur skapas och finns våra upplevelser, tankar, minnen, känslor, idéer, talanger, förmågor och även kön (vilket vi kommer mer in på i kapitel 9). Om Martinus synsätt stämmer, säger det sig själv att vår inre kärna och vår strålförmiga struktur är väl värda att studera för att få en bättre förståelse av oss själva samt livet i stort.

Som vi var inne på i kapitel 1, går det inte att vara helt säker på vad vi består av till alla delar. Det går inte att bevisa att vi endast består av det som är mätbart, lika lite som det går att bevisa att vi skulle bestå av något mer än det som går att mäta och väga. Martinus utgår ibland från påståendet "*rörelse kan inte uppleva rörelse*" och kommer genom det fram till att vår inre kärna består av något annat än materia, eftersom all materia och allt mätbart består av vibrationer, vågor, kraftfält och andra former av rörelser. (För den intresserade läsaren finns det i slutet av boken ett försök att ge en överblick av detta resonemang i "*Axiom och teorem kring upplevande*".)

Låt oss nu kortfattat gå igenom de olika "delarna" som vi, enligt Martinus analyser, består av:

Jaget (X1): Det allra innersta i oss. Vi kan inte uppleva jaget direkt, men vi kan ana att det finns i oss som ett inre centrum. Till skillnad från allt det materiella består jaget inte av "rörelse" och kan därför ses som en absolut "stillhet". Härav följer att jaget inte existerar i den "skapade verkligheten", som uteslutande består av rörelse i olika former och variationer, utan istället i något som Martinus kallas för den "absoluta verkligheten" som finns "utanför tid och rum". Jaget är den fasta punkt i oss som utgör vårt inre centrum i allt vår upplevande och skapande. Martinus benämner ofta *jaget* för "X1", eftersom jaget inte har någon analys utöver att det existerar. Jaget är sammankopplat med *övermedvetandet* som består av en slags energi som Martinus kallas för *moderenergin*.

Övermedvetandet (X2): Martinus benämner ofta övermedvetandet för "X2". Han använder även uttrycket "vår skapar- och upplevelseförmåga". Det finns ingen starkt markerad gräns mellan jaget (X1) och övermedvetandet (X2). Övermedvetandet tonar in i jaget, jaget tonar in i övermedvetandet. Denna "övergång" upplevde Martinus, under sin invigning, som en slags "guldtrådar" med en överjordisk vibrations hastighet. Därför benämner han ibland X1 och X2 för "guldglorian". Men hur kan jaget (X1), en absolut stillhet, vara sammankopplat med övermedvetandet (X2), en slags energi som per definition består av rörelse? Här ett citat från Livets Bog som berör detta spörsmål:

»I området för "X2" möter vi alltså, som nämnt, det egendomliga tillstånd som inte finns inom något annat område, nämligen detta att "rörelsen" gränsar till - inte en relativt - utan en absolut "fast punkt". Men när denna "fasta punkt", som ju är detsamma som "X1" eller jaget, i sig själv inte är "ämne" eller "materia", hur kan den då ha något inflytande på "rörelsen"? - Och hur kan "rörelsen" ha inflytande på jaget, vars natur är absolut stillhet?

Ja, här blir svaret, att dessa två faktorer inte har det allra minsta direkta, materiemässiga inflytande på varandra. Dessa faktorer möter äger rum på ett sätt eller i en situation, till vilken det inte finns någon motsvarighet inom sinnenas värld. Deras möte är i sig självt osinnligt eller icke förnimmelsemässigt. Jaget är redan förut osinnligt och kan därför inte i sig självt utgöra någon förnimmelsemässig kontrast till "rörelsen". Denna måste därför, i det ögonblick den möter jaget och därvid inte längre har andra rörelsearter som kontrast, befinna sig utanför förnimmelsevärlden. Den måste i denna situation vara fullständigt identisk med själva det "X", i vilket den

uppgått. Men då detta "rörelsens" möte med jaget icke desto mindre efterlämnar denna för sinnena tillgängliga verkan som vi kallar "livsupplevelse", vilket är detsamma som väsendets förnimmelse av "jag" och "det", kan detta möte mellan jaget och "rörelsen" inte bortförklaras eller förnekas, utan måste stå där som all förnimmelses allra första upprinnelse.«
(LB3, från st 789)

Utan kosmiskt medvetande kan vi inte i detalj förstå hur våra *intryck*, via övermedvetandet, når *jaget* som är en absolut "stillhet", och på något sätt vänds och omvandlas till *uttryck*. (I Livets Bog 3, st 824-931, skriver Martinus om denna process som alltså utgör grunden för vårt upplevande.)

I övermedvetandet lagras alla våra anlag och förmågor allt eftersom vi övar upp eller bryter ner dem. Det är dessa *talangkärnor* som gör att vi tar med oss talanger från liv till liv. På det sättet kan vi människor bygga upp fantastiska förmågor under flera liv och bli genier inom olika områden. Vi bryter också ner djuriska talanger som vi inte längre behöver, genom att inte använda dem – precis som en muskel degenererar när den inte används. Ibland händer det att vi bryter ner förmågor som är nödvändiga för ett behagligt liv i den fysiska världen, t.ex. kan ett långvarigt alkoholberoende göra att man i nästa liv blir "sinnesslö" eller har svåra koncentrationsproblem.

Martinus lägger mycket möda och många sidor på att försöka förklara *jaget*, *övermedvetandet* och *medvetandet* på ett begripligt sätt för oss jordmänniskor, som ännu inte har intuition nog att kunna uppleva utanför tid och rum. Tack vare Martinus analys går det att få en teoretisk förståelse för vårt jag och vår strålförmiga struktur. Men precis som med "gud" måste vi vänta tills vi själva uppnått en stor intuitionsförmåga innan vi i praktiken kan uppleva dessa realiteter och hur de tillsammans bildar en oskiljbar enhet – *det levande väsendet*.

Dagsmedvetandet: Medvetandet, som vi har när vi befinner oss i den fysiska världen, består i grunden av sex medvetandeenergier, vilka Martinus även kallar *grundenergier*. Kombinationen av dessa grundenergier i vårt medvetande, som har formats under många liv i den fysiska världen, bestämmer mycket av karaktären i vår personlighet.

Här följer en lista på grundenergierna samt några exempel på vad de ingår i:

1. *Instinktenergi* – Ingår exempelvis i automatfunktioner hos djuren och hos oss människor.
2. *Tyngdenergi* – Ingår exempelvis i hat och vrede men också och vilje- och handlingskraft.
3. *Känsloenergi* – Ingår exempelvis i omtanke, kärlek, tolerans och medkänsla, men även i fanatism.
4. *Intelligensenergi* – Ingår exempelvis i förmågor till analysering och logiskt tänkande.
5. *Intuitionsenergi* – Ingår exempelvis i processer för nya idéer, insikter och inspiration.
6. *Minnesenergi* – Ingår i vår minnesförmåga.

I djurriket är det framförallt *instinkt* och *tyngdenergin* som är tongivande och livsviktiga. Djur i det vilda vet som regel exakt hur de ska leva sina liv på bästa sätt, vilket beror på deras väl inprogrammerade instinkter. De flesta djur har även en mängd försvars- och attackinstinkter, vilka ingår i det som Martinus kallar "den dräpande principen". Dessa består förutom av instinkt även av tyngdenergin och de gör så att djuren är beredda att kämpa för mat, fortplantningsmöjligheter, revir m.m. samt att de gör allt för att skydda sin avkomma (undantag finns, det finns t.ex. djurarter som gärna äter upp sina egna barn).

Nu när vi jordmänniskor, som levt i djurriket under många miljoner år, ska till att lämna djurriket är det mycket svårt för oss att bli av med våra djupt nedärvda instinkter och vårt välutvecklade försvarsmedvetande! Vi har alltså ännu en stor mängd tyngdenergi i vårt medvetande som upprätthåller bland annat egoism, avundsjuka, intolerans mot t.ex. oliktankande eller andra folkslag, makttendenser, roffarmentalitet m.m. Här finns utmanande arbetsfält för oss att försöka vänja oss av med sådana primitiva karaktärsdrag, vilket dock är lättare sagt än gjort och ofta tar mycket lång tid!

I takt med att människan utvecklats en allt större intelligens, har de djuriska egenskaperna på sätt och vis fått alltmer styrka. Kombinationen av en ännu dominerande tyngdenergi med en utvecklad intelligens leder nämligen till den allra farligaste typen av medvetande. Martinus kallar denna kombination för "djävulsmedvetande", just för att det ligger bakom de mest djävulska påfunden som människan skapat: koncentrationsläger, kemiska vapen, atomvapen, klusterbomber, trafficking, slavarbete, barnarbete, de grövsta formerna av kapitalism och kommunism m.m. Blandningen av intelligens och tyngdenergi i ett medvetande ger upphov till mycket lidande i världen. Detta lidande skyndar på mänsklighetens utveckling från att vara ett slags *sfinxväsen*, som har både djuriska och mänskliga sidor, till att bli en färdig människa som inte längre har några själviska sidor i sitt medvetande. Stora delar av mänskligheten befinner sig i en *forcerad utveckling*, som är mycket smärtsam men samtidigt nödvändig – utan perioder av forcerad utveckling skulle det ta ytterligare miljontalsår innan vi jordmänniskor helt lämnade djurriket.

För det är just dessa stora lidanden som gör att medkänslan och känslöenergin ökar i en människas medvetande. Känslöenergin går inte att öva upp på samma sätt som man kan öva sig till en högre intelligens genom studier och olika typer av problemlösning. Förmågan att känna medlidande med andra människor kommer istället av egna problemfyllda situationer, t.ex. långvarig svält, tärande fattigdom eller en svår sjukdom. Sakta men säkert ökar vår känslöenergi allt eftersom vi gör en rad smärtsamma erfarenheter, liv för liv. Jesus uttalande "Saliga är de ödmjuka, de ska ärva jorden." (Mat 5.5) anspelar på individer som inte längre är självcentrerade, hetsiga och aggressiva, utan istället är uppoftande, tålmodiga och hjälpsamma, tack vare att tyngdenergin ersatts med utvecklad känslöenergi och intelligens i medvetandet. Även Jesus liknelse med "fåren" och "getterna" (behandlas i kapitel 6) hänger ihop med känslöenergin och tyngdenergin. *Fåren* är de människor som är fredsälskande, lugna, vänliga, toleranta och kärleksfulla emot alla, även oliktankande, medan *getterna* är de som lätt blir intoleranta, vill ha en stark krigsmakt, ofta går i försvarsställning eller till attack mot andra och som lätt blir missnöjda över att de inte får det som de, enligt dem själva, har rätt till. Endast genom lidandeserfarenheter omvandlas "getter" till "får", vilket är en process som tar många liv i den fysiska världen. I allmänhet har vårt medvetande både *get-tendenser* och *får-tendenser*, vilka kan komma till utlösning i olika situationer. Att bli ett *heltidsfår*, det vill säga att alltid agera som ett "får", är något som kommer att bli mer och mer eftersträvanvärt i framtiden.

Men känslöenergin kan även, i kombination med tyngdenergi och instinktenergi, ge upphov till religiös intolerans eller fanatism. Detta uppstår i en individs medvetande i de fall då känslöenergin och intelligensen inte är tillräckligt utvecklade för att kunna tygla tyngdenergin och den religiösa instinkten. I alla stora religioner finns grupper som är besjälade av religiös fanatism och intolerans mot andra grupper inom samma religion eller personer som tillhör andra religioner. Men det betyder inte att religionens grundare eller de moderata anhängarna av religionen uppmanar till intolerans eller fanatism, tvärtom.

Här följer ett citat från Livets Bog som tar upp tyngdenergi, känslöenergi och intelligensenergin:

»Som vi redan förut har antytt är intolerans detsamma som hat, vrede eller indignation. Men eftersom alla sådana yttringar utgår från eller representerar en

kosmisk grundenergi, som vi senare skall lära känna under begreppet "tyngdenergin", och vars natur måste betecknas som explosiv, vilket innebär att övervikt av denna energi i all manifestation leder till ödeläggelse, splittring, krig, mord, dråp och lemlästning samt alla slags sjukdomar, kan intoleransen alltså fastställas som i huvudsak bestående av denna energi. Som motvikt till denna energi framträder en annan kosmisk grundenergi, som vi likaledes senare skall lära känna under begreppet "känslöenergin". Denna energi måste till sin natur betecknas som klibbig och sammanfogande. Överallt där denna energi i förening med intelligensenergin - som också utgör en kosmisk grundenergi och som verkar bindande på tyngdenergin - får övertaget över denna sistnämnda energi, uppstår alla sådana manifestationer som hör hemma under begreppen kärlek, harmoni, skönhet, fred och sann lycka. Där tyngdenergin får övertaget över intelligens och känsla i en individs medvetande uppstår alltså alla mörka manifestationer. Om individen i fråga har för mycket känsla i förhållande till sin intelligens, blir de mörka manifestationerna av religiös natur, liksom de på samma sätt blir av materiell natur om individen har för mycket intelligens i förhållande till sin känsla. Är dessa två energiformer däremot i jämvikt i individens medvetande, utlöser de sig i kärleksenergi. Denna blir så i sin tur kapabel att i högre eller lägre grad neutralisera eller binda tyngdenergens verkningar, allteftersom ifrågavarande individs intelligens och känsla befinner sig på ett mer eller mindre framskridet utvecklingsstadium.» (LB1, från st 168)

Först när det finns en väl utvecklad känslöenergi och intelligens, som har en inbördes balans och som tyglar den tyngdenergin som finns kvar i medvetandet, uppstår de rätta förhållandena för att nästa grundenergi ska kunna få utrymme i individens medvetande, nämligen intuitionen.

Intuitionsenergin är helt avgörande för att vi ska kunna förstå saker som ligger utanför det materiella kunnandet, bland annat för att kunna förstå de analyser som Martinus skapat – vilka även går under namnet *andlig vetenskap* eller *kosmisk vetenskap*.

»Den materialistiska vetenskapen är en produkt av intelligens, medan den kosmiska vetenskapen är en produkt av intellektualiserad känsla och intuition. Alldeles som man måste äga en tillräckligt utvecklad intelligens för att kunna utforska den materialistiska vetenskapens analyser, så måste man ha en tillräckligt utvecklad intellektualiserad känsla, vilket är detsamma som den verkliga nästakärleken, samt den därigenom framkallade intuitionen för att kunna förstå kosmisk vetenskap.» (LB7, från st 2660)

I nästa kapitel kommer vi att återkomma till intuitionsenergin i samband med begreppet *invigning*.

Minnesenergin är för närvarande svag och latent i oss, vilket betyder att vi inte kan minnas mer än delar av våra upplevelser från vårt nuvarande liv och vanligtvis inget från tidigare liv. Anledningen till att vi inte minns något från våra besök i de andliga världarna när vi sover (se nedan), är dels att minnesenergin är svag och dels att det inte är meningen att vi ska minnas de upplevelsorna när vi är dagsmedvetna i den fysiska världen. Martinus menar att detta skulle förstöra för oss på det sättet att vi skulle tappa fokus på våra sysslor som vi har här och nu.

Nattmedvetande: På samma sätt som vi använder vårt *dagsmedvetande* när vi är vakna i den fysiska världen, använder vi vårt *nattmedvetande* när vi sover, är medvetslösa eller "döda". Det är i vanliga fall inte meningen att det ska finnas en överföring av minnen från nattmedvetandet till dagsmedvetandet, men ibland får vi brottstycken av upplevelser från nattmedvetandet till oss när vi vaknar. Dessa brottstycken är som regel ihopblandade med minnen från vårt dagsmedvetande och

blir därför till ologiska och märkliga drömmar. I citatet nedan använder Martinus ordet "drömmar" för upplevelser i nattmedvetandet som inte är blandade med vårt dagsmedvetande, och därför inte kan komma oss till del när vi är vakna:

»Väsendet "ser" i drömmarna landskap, städer, människor, djur, blommor eller materier. Det "ser" sorger, olyckor, lemlästningar och lidanden, lycka och glädje lika verkligt som i det vakna fysiska medvetandet. Ja, individen kan, så länge han är i drömtillståndet, absolut inte avgöra, vilkendera av de båda tillvaroformerna han befinner sig i. Från sin "drömtillvaro" har han lika realistiska minnen av "gröna skogar", "ängar", "marker", "djur" och "människor", "sorger" och "glädjeämnen" som från sin vakna, fysiska tillvaro. Dock finns det vissa ting som stundom avslöjar, att individen i "drömtillvaron" inte i lika hög grad som i den fysiska tillvaron är underkastad tyngdlagen. Här avslöjas ett mera frigjort tillstånd än det som det jordiska väsendet är underkastat i sin upplevelse genom den fysiska kroppen. Här kan man t.ex. uppleva, att man "svävar" fram genom rymden, liksom man ibland på sin tankes befallning kan uppleva en rent "kroppslig" förvandling. Allt efter sin viljeställning kan man uppleva sig själv som barn, som ung eller som gammal. Man är heller inte bunden vid ort och ställe på samma sätt som i den fysiska upplevelseformen. Det är alltså många upplevelser där som är helt olika upplevelsorna i den vakna fysiska tillvaron.« (LB2, från st 338)

Förmodligen kan man göra en liknelse mellan vårt *nattmedvetande* och en mycket avancerad "Virtual Reality"-3D-värld där vi antingen kan vara ensamma i våra "drömmar" eller interagera med andra verkliga personer som också befinner sig i sitt nattmedvetande, det vill säga personer som befinner sig mellan liv i den fysiska världen eller befinner sig i djup sömn. Martinus menar att vi lätt skulle känna oss mycket missnöjda med våra liv i den fysiska världen om vi bara visste vad vi upplever om natten.

Auran: På några olika ställen i sitt verk använder Martinus begreppet *aura* för energier som finns runt vår fysiska kropp. Han gjorde även två symboler som var tänkta att förklara bl.a. auran för *en ofullkomlig människa* (vi jordmänniskor) och för *en fullkomlig människa* (som kommit längre i utvecklingen än vi och fått kosmiskt medvetande), men han fick inte tid att färdigställa den senare och han gjorde inga skriftliga förklaringar till dem. Därför har vi inte tillgång till en samlad och detaljerad beskrivning av den utstrålning och de energier som finns runt oss och som kallas *aura*. Den aura som vissa klärvoajanta personer kan se är inte den innersta delen av auran, vilken bara personer med kosmiskt medvetande kan ta del av.

Hjärnan: Martinus använder ord som *port*, *antennsystem* och *relästation* (en anordning som återutsänder en signal så att den ska nå fram till mottagaren) för att beskriva hjärnans funktion. Här följer ett stycke från Livets Bog som beskriver hjärnans koppling till medvetandet:

»Eftersom alla andliga funktioner är av "elektrisk" natur, kan de endast komma till fysisk utlösning eller reaktion genom ett "lednings-" eller "antennsystem". Ett sådant system har individen just i sitt hjärn- och nervsystem. Då detta system dels består av fysiska och dels av andliga energier, kan det ställas in på olika finhetsgrader och därigenom bringas i kontakt med motsvarande grader av fysiska eller andliga energier eller energivågor. Detta betyder vidare att individen genom sitt hjärn- och nervsystem blir i stånd att komma i kontakt med reaktionen av den växelverkan mellan hans kroppskombination och grundenergierna som är den ofrånkomliga grundvalen för hans manifestation eller upplevelse av livet. Denna reaktion kan alltså

betraktas som en utlösning av "elektriska" energivågor, vilka passerar genom hjärn- och nervsystemet. Så länge dessa passerar de fysiska delarna av detta system, är de identiska med individens behags- eller obehagsförmågelser. Men då ju jordmänniskan inte medvetet kan följa sina förmågelser eller dessa elektriska vågor längre än just in i hjärn- och nervsystemet, eftersom dessa, sedan de passerat den fysiska delen av detta system, framträder som renodlat andliga och därefter bara kan upplevas med andliga kroppar - och dessa kroppar hos individen i fråga blott befinner sig på det stadium där den fysiska kroppen befann sig innan den utvecklade fysiska sinnen, såsom syn, hörsel etc. - så kan individen alltså inte uppleva reaktionerna eller de elektriska vågorna som realistiska fysiska förmågelser längre än just in i den fysiska delen av hjärn- och nervsystemet. Men bortom denna del fortsätter de elektriska vågorna som "icke-fysiska", och kommer då bara att kunna upplevas av individen i den utsträckning som hans andliga kroppar är utvecklade till att kunna reagera för sådana vågor. Men genom dessa kroppar upplevs vågorna inte som fysiska förmågelser, utan i stället som "andliga förmågelser", vilket ju då är detsamma som "tankar" eller "tankeklimat". Hjärn- och nervsystemet utgör således individens "port" in till den andliga världen. I den mån jordmänniskans andliga kroppar ännu är outvecklade, kommer hon alltså att vara offer för den övertron att "porten" eller hjärn- och nervsystemet är upphov till hennes andliga funktioner och är då ännu omedveten i de andliga kropparna eller om de faktiska förhållandena. Denna övertro stimuleras ytterligare av den omständigheten att det i "porten" till den andliga världen finns speciella små öppningar för de olika arterna av elektriska vågor, vilket alltså innebär att det i hjärn- och nervsystemet finns särskilda centra eller komplex för de olika andliga funktionerna. Väsendet i fråga är alltså offer för den illusionen att dessa särskilda centra eller komplex är själva orsaken till funktionerna, medan de i verkligheten bara utgör speciella inställningsorgan för fysisk avsändning och mottagning av de motsvarande speciella andliga energivågorna eller vibrationerna. Liksom antennen inte är orsak till den musik eller det föredrag som tas emot genom en till densamma kopplad radioapparat, utan endast utgör en central, genom vilken musikens eller föredragets elektriska form kan tas emot och vidarebefordras till apparatens andra centraler, för att där omvandlas till sin ursprungliga form, så är hjärn- och nervsystemet absolut inte heller orsak till den ena eller andra synliga manifestationen genom detta system, utan utgör endast ett avsändar- och mottagarsystem för reaktionerna mellan individens kroppskombination och grundenergierna i form av elektriska vågor. Liksom mottagandet eller avsändandet genom en radioapparat blir disharmoniskt om det är något fel på de enskilda delarna eller tillbehören, så blir naturligtvis även reaktionens fortplantningar genom hjärn- och nervsystemet disharmoniska om det är något fel med olika centra eller komplex i detta system. Sådana disharmonier i individens medvetande är vi bekanta med i den dagliga tillvaron genom begreppen sinnessjukdom, sinnesslöhet och förlamning.» (LB1, st 224)

Hjärnan och nervsystemet är alltså ett helt avgörande "system" för att vi ska kunna verka i den fysiska världen och utgör en koppling mellan vår fysiska kropp och vårt medvetande som är av en elektrisk eller strålförmig natur.

Om det nu är så att vi består av *ett strålförmigt medvetande* och *ett immateriellt jag*, var befinner de sig, i sådana fall? Vad gäller jaget så har det ingen plats eftersom det existerar utanför tid och rum. Vårt medvetande finns knutet till vår aura som omger oss men som vi inte kan observera med fysiska

sinnen eller några instrument. Detaljer kring auran och dess koppling till medvetandet är Martinus mycket sparsam med, han hade istället fokus på viktiga principer och funktioner i vår strålförmiga struktur.

3. Reinkarnation eller återfödelse

I det förra kapitlet kom vi in på att Martinus ser analysen av reinkarnationsprincipen som helt avgörande för att kunna förstå kristendomen rätt. Reinkarnationstanken finns i flera religioner och livsåskådningar, men de skiljer sig alla mer eller mindre ifrån Martinus analys av flerlivsperspektivet. I *Tredje testamentet* beskrivs utvecklingen av det levande väsendet i enorma epoker eller *riken*. Martinus menar att vi alla har utvecklats under många årmiljoner genom *mineralriket*, *växtriket* och stora delar av *djurriket*. Vi jordmänniskor befinner oss fortfarande i djurriket, men vi är nu inne i en brytningstid där vi ska lämna alla djuriska tendenser bakom oss och istället bli hundra procent mänskliga. Alla erfarenheter vi gör, både behagliga och obehagliga, berikar oss på olika sätt och får oss att i små steg närma oss nästa rike, vilket Martinus benämner *det riktiga människoriket*. Speciellt de mycket obehagliga erfarenheterna får oss att utvecklas mot att bli mer ödmjuka och fredliga, steg för steg under många liv i den fysiska världen. Det är här i den fysiska världen som det gör ont, fysiskt eller psykiskt, när vi upplever något obehagligt. Detta är huvudanledningen till att vi gång på gång inkarnerar i den fysiska världen. Man kan säga att vi här i den fysiska världen går i *livets hårda skola* – den kan i vissa fall verka alltför hård! Men allt lidande är till för att vi successivt ska närma oss att bli färdiga människor som är hundra procent kärleksfulla i alla situationer. Det är nämligen endast genom lidandeerfarenheter som vår medlidandeförmåga växer, vilken är själva grunden för den allkärlek som är helt dominerande den epok vi är på väg mot i den gigantiska utvecklingsresan vi alla befinner oss på. Just därför är det helt nödvändigt att vi genom många liv får lära oss saker, bygga upp nya och mer humana talanger och öka på vår känslöenergi genom det lidande vi upplever för att vi så småningom helt kunna lämna djurriket bakom oss och komma in i det riktiga människoriket.

Enligt Martinus analyser ser vår *reinkarnationscykel* ut på följande sätt:

Vi lever i den fysiska världen: Med ett annat ord kan man säga att vi är *inkarnerade* (betyder ungefär "förköttligande" på latin), d.v.s. att vi gått in i en fysisk kropp på det sättet att ett avancerat nervsystem är kopplat till vårt medvetande som gör att vi kan uppleva genom kroppen och även styra den med vår vilja. Vi är fullt ut i den fysiska världen endast när vi är vid medvetande. När vi sover, eller är medvetlösa, befinner vi oss till största del i den andliga världen, men ändå med en koppling till vår fysiska kropp. Förr eller senare kommer vi helt att lämna den fysiska världen och vår nuvarande kropp, vilket betyder att vi går in i nästa stadium, vilket Martinus ibland kallade för "födelse nummer två".

Vi dör: När vår fysiska kropp inte längre kan bära vårt medvetande, på grund av t.ex. en svår olycka, sjukdom eller ålderdom, är det dags för oss att lämna den för gott. Kroppen kommer sedan att brytas ner i jorden eller brännas upp. (Martinus rekommenderar att kroppen inte kremeras utan istället balsameras och begravs för att alla mikroindivider ska få ett så naturligt avslut som möjligt – mer om det i kapitel 12.) Vid dödsögonblicket bryts kontakten mellan vårt medvetande och vår kropp. Vi är då inte längre *inkarnerade väsen* utan istället *diskarnerade väsen*.

Vi befinner oss i "förgården" under en begränsad tid: Vid dödsögonblicket lämnar vårt medvetande den fysiska kroppen och går då helt över till vår strålförmiga eller andlig struktur. Denna övergång kan vara helt fantastisk, vilken den ofta är när en människa dör av ålderdom, mätt av dagar och nöjd med sitt liv – i så fall går individen efter en kort tillvänjningsperiod vidare till sitt "paradis"

(se nedan). Men övergången kan också vara ångestladdad och högst förvirrande. De tankar vi har vid dödstillfället fortsätter vi att ha även direkt efter att vi har lämnat kroppen. Om en människa t.ex. plötsligt dör i en olycka är det ofta så att individen inte förstår vad som hänt, speciellt om den avlidne är ateist helt utan en tro på ett liv efter döden. Ett annat exempel är när en människa begår självmord, då är hennes medvetande fyllt av mörka tankar och ångest. I dessa fall kommer den nyss avlidne att befinna sig i ett obehagligt tillstånd, vilket Martinus kallar *skärselden*. Hur länge man befinner sig i "skärselden" kan variera mycket och beror på vad för slags tankar som finns i ens medvetande vid dödsögonblicket och hur benägen man är att öppna sig för att be om hjälp. Förr eller senare öppnar alla sitt sinne för att kunna ta emot hjälp och då träder skyddsänglar eller skyddsandar in. Dessa skyddsandar kan vara personer som vi tidigare varit släkt med eller på annat sätt stått nära och som för tillfället befinner sig mellan två fysiska liv. Det kan också vara högre stående väsen som inte längre behöver inkarnera i den fysiska världen. Hur de visar sig och hur hjälpen går till är högst personligt och skiljer sig från fall till fall.

Det är alltså framförallt materialister som är absolut säkra på att det inte finns ett liv efter döden och personer med stora samvetskval, inte sällan religiösa människor som känner att de "syndat" under sitt jordeliv, eller personer med stor förvirring vid dödsögonblicket som upplever obehagligheter i "skärselden" som alltså är ett tillfälligt tillstånd av inre mörka tankar, innan de kan komma vidare till ett "paradistillstånd". För människor som är öppna för ett liv efter döden och som "somnar in" i ett harmoniskt tillstånd blir "förgården" i regel en mild övergång från det fysiska till det andliga där de så att säga får *acklimatisera sig*. Under den processen kommer alla själviska och destruktiva tankar och förmågor att suggereras bort. Medvetandet blir på det sättet "mindre", men å andra sidan helt "rent" från själviskhet och djuriska egenskaper.

Vi befinner oss i vårt paradys: Efter "förgården", som kan vara allt från en helt förskräcklig period till en mild kort omställningsperiod, väntar ett paradys som helt beror på vad vi har för intressen eller hobbies. De som är religiösa upplever vanligtvis ett paradys tillsammans med andra diskarnerade människor med samma *tro*. Är man inte troende får man ändå ett paradys, men då helt utan religiösa inslag, vilket är anpassat efter de intressen man har. Det kan handla om en sagovärld med stora äventyr, eller stora jaktmarker eller en lugn miljö med ett fint sommarställe man alltid längtat efter. Allting följer tanken i denna paradysvärld. Eftersom vi är vana med att ha en kropp och ha "fast mark" under fötterna, kan vi uppleva att vi har det till en början, men vi kan även upptäcka att det alls inte är nödvändigt att visa sig i en kropp som liknar den vi hade i den fysiska världen. Vi får även lära oss att i den andliga världen finns inga *avstånd* utan endast *tillstånd*, vilket gör att man lätt kan "resa" – tänker man på månen och vill dit så upplever man ögonblickligen att man är där. (I bl.a. småboken *Genom dödens port* beskriver Martinus olika typer av paradys.)

Vi befinner oss i de högre andliga världarna: När vi väl fått våra icke-färdiga sidor bortsuggerade har vi som sagt bara kvar delar av vårt medvetande, men dessa är helt rena från själviska sidor. Vi kan då på inget sätt bli förnärmade, avundsjuka, irriterade eller otrevliga. I detta tillstånd har vi möjlighet att besöka de högre andliga världarna, vilket vi gör helt efter de intressen vi har. Om det handlar om en person med stort intresse för vetenskap kommer hen att kunna få en inblick i *visdomsriket* där man bland annat skapar samhällsmodeller för framtiden, tekniska innovationer och till och med nya typer av organismer. Om man istället är mer konstnärligt lagd kommer man att kunna ta del av fantastiska konstverk och även själv skapa konst i "andlig materia" som man helt styr med sina tankar. Är man enbart intresserad av t.ex. jakt eller sport kommer man snabbt att gå igenom de högre andliga världarna i ett slags drömtillstånd. Martinus har inte i detalj beskrivit dessa världar, men han menar att det är än mer fantastiska och underbara än vad vi kan föreställa oss. Om vi har intresse för vår kommande utveckling och har nått en viss moralisk standard kan vi få kunskap om vad

vi kommer att gå igenom och vad målet är med vår kommande inkarnation. Även om denna information skulle innehålla vetskap om ett mörkt öde, tar vi det med fattning och kan få en stor inspiration och kraft att gå igenom de planerade svårigheterna i det kommande livet. I det läget kan vi tydligt se att de behövs för att vi på lång sikt ska "omskapas" till att bli en färdig människa.

Vi är i "salighetsriket": Efter att ha varit i några av de många andliga världarna och upplevt det som vi är mest intresserade av i en fantastisk miljö och på så sätt fått en mycket inspirerande "semester" från den fysiska världen glider vi in i en sluten värld där vi endast upplever våra egna minnen. Denna inre värld kallar Martinus för "salighetsriket". Vi går här igenom en mängd minnen från tidigare liv. Dessa minnen är "förädlade" och även de obehagliga upplevelserna har förvandlats till något som Martinus kallar för "guldkopior" som det är en stor njutning att gå igenom i sitt inre. Vi börjar nu automatisk att mer och mer längta efter att åter inkarnera i den fysiska världen. Var och när vi inkarnerar beror på olika ödesbestämda omständigheter.

Vi inkarnerar i ett foster: De energier som finns mellan en kvinna och en man vid ett samlag, som leder till en befruktning, gör att ett diskarnerat väsen i salighetsriket, med liknande våglängder som de blivande föräldrarna, görs redo för en inkarnation. Kraften som uppkommer när en spermie går in i ett ägg gör att en diskarnerad individ "dras in" i det som kommer att bli ett nybildat foster. I detalj hur detta går till har Martinus inte beskrivit, men gissningsvis är det framförallt energin som uppstår när spermien går in i ägget som är själva startskottet på en inkarnation. Att det inte är optimalt att avbryta en inkarnationsprocess säger sig självt, därför kommer det i framtiden inte att vara aktuellt att göra abort för personer som tagit till sig den andliga vetenskapen. Men så länge man inte har kunskap om vår inkarnationsprocess är det lätt att tro att en abort är en självklar rättighet för en kvinna som själv ska få bestämma över sin kropp. En individ som får sin inkarnationsprocess avbruten på grund av en abort återvänder till salighetsriket för att på nytt laddas upp med energi för ett nytt försök. För varje sådant försök eller urladdning blir det svårare och svårare att få till en helt naturlig inkarnationsprocess vilket kan leda till diverse problem.

Vi föds i den fysiska världen igen: När vi befunnit oss i livmodern i vanligtvis cirka 9 månader är det dags att födas in i den fysiska världen. Men medvetandet hos ett nyfött barn finns ännu en tid delvis i salighetsriket i en slags drömvärld. Martinus nämner att ett nyfött barn som skrattar för sig själv kan befinna sig i gamla härliga minnen och därför känner sig mycket tillfreds.

Tumregeln för hur länge det dröjer mellan vår död och en ny födelse är att den är något kortare än tiden vi levde i den fysiska världen under den senaste inkarnationen. Men detta kan variera en hel del beroende på olika omständigheter, t.ex. om det finns något speciellt vi vill utföra under nästa liv i den fysiska världen eller om vi istället har mycket som vi vill uppleva i de andliga världarna.

Vi repeterar tidigare utvecklingsfaser: Under de första levnadsåren går vi igenom faser vi haft i tidigare liv. Exakt hur detta fungerar går Martinus inte in på i detalj, men han nämner att vi under barndomen och ungdomen kan ha perioder med intensiva intressen eller speciella egenskaper vilka går att koppla till tidigare liv. Ett annat exempel på repetition av tidigare utvecklingsfaser är de olika stadier som fostret går igenom. Martinus menar att det är först när en människa befinner sig i 30-årsåldern som hen är helt klar med att repetera stadier från tidigare liv.

Liv för liv gör vi en mängd erfarenheter, både behagliga och obehagliga! Martinus beskrev ofta denna process med uttrycket "att äta av kunskapens träd" (från skapelseberättelsen i Moseboken). Det är endast genom att vi själva har frihet att göra en mängd val och att vi får uppleva konsekvenserna av dessa val som vi på sikt verkligen lära oss skillnad på "gott" och "ont". Men utvecklingen tar inga plötsliga språng, istället utvecklas vi i små steg för varje liv i den fysiska världen. Det vill säga att vi gör

en mängd nya erfarenheter – både behagliga och obehagliga – och på det sättet lär vi oss nya saker, övar upp nya förmågor medan gamla bryts ned.

4. Livets kosmiska spiraler - mikrokosmos, mellankosmos och makrokosmos

Förutom att våra liv går i kretslopp genom reinkarnationscykler, ingår vi även i ett ännu större kretslopp som Martinus kallar *det kosmiska spiralkretsloppet*. De olika faserna, vilka Martinus kallar för *riken*, i detta kretslopp är så långa att det är svårt att få en realistisk känsla för dem. Martinus menar som sagt att vi alla är eviga väsen och att vi jordmänniskor nu befinner oss i brytningen mellan *djurriket* och *det riktiga människoriket*. Det är sannerligen ingen lätt tid! I perioder går vi oundvikligen igenom en mängd svårigheter, både fysiska och psykiska, i övergången från djurriket till det riktiga människoriket. Utöver dessa finns ytterligare fyra riken eller epoker i ett spiralkretslopp. Nedan följer en kort överblick av de sex riken som ingår i ett spiralkretslopp:

Mineralriket: Här ingår alla mineraler och metaller samt även materialet i t.ex. hår, naglar och torkat trä. Dessa material består av levande väsen, men de är helt ovetande om den yttre världen – de lever uteslutande i en inre värld bestående av minnen. Den dominerande grundenergin i detta rike är *salighetsenergin* som också kallas *minnesenergin*.

Växtriket: Här finns växter alla de slag. Även i detta rike är beståndsdelarna levande väsen som lever i sin inre värld, men de börjar så smått att kunna ana den fysiska världen och kan till viss del interagera med den. Till exempel kan många blommor sluta sig om natten och vända sig mot den riktning där det finns mest solljus när de växer upp. Den dominerande grundenergin i detta rike är *instinkt*.

Djurriket: Här finns allt ifrån mycket primitiva smådjur till avancerade djur med speciella förmågor t.ex. elefanter, tigrar, valar, apor och även vi jordmänniskor. Det mesta i djurriket handlar om att sörja för sin egen och sin familjs överlevnad. De dominerande grundenergierna i detta rike är *tyngdenergi* och *instinktenergi*, vilka ligger till grund för att djuren i allra största grad styrs av *den dräpande principen* (att ta för sig av föda, försvara sig mot konkurrenter m.m.) samt *instinktmässiga automatfunktioner* (t.ex. för reproduktion). När det gäller oss jordmänniskor är det inte lika enkelt, eftersom vi även har en mängd mänskliga egenskaper samtidigt som vi inte längre har en utvecklad instinktenergi som tydligt styr oss när det gäller val av föda, sömn, familjeliv och annat. I vissa sammanhang kallar Martinus djurriket för "de lyckliga äktenskapens zon". Med det menar han att fortplantningen och familjelivet helt styrs av instinkter och därför går på automatik, utan en massa spekulationer och tvivel. När det gäller familjelivet för oss jordmänniskor finns inte längre dessa instinkter kvar på samma sätt, vilket gör att många lever i "de olyckliga äktenskapens zon". Det kan ta sig i uttryck i skilsmässor, nya äktenskap (eller förhållanden) som inte heller håller speciellt länge eller det kan handla om att äktenskap dör ut men att man ändå lever kvar i ett parförhållande utan värme och glädje. Ett annat viktigt område är de sexuella urspårningar som är ett stort problem för en del människor (se kapitel 9). I djurriket är det framfört allt instinkt- och tyngdenergin som är dominerande, men ju närmare slutet av djurriket vi befinner oss desto mer får känslöenergin, intelligensenergin och till viss del även intuitionsenergin en betydande inverkan i medvetandet. Vi jordmänniskor befinner oss i slutet av djurriket men är på väg att utvecklas in i nästa rike, "det riktiga människoriket". Detta tillstånd beskriver Martinus som att vi är sfixenväsen med både djuriska och mänskliga egenskaper. Så här beskriver Martinus jordmänniskans nuvarande tillstånd:

»Hon är inte något renodlat djur, men heller inte en färdigutvecklad människa. - Hon är en sårad flykting mellan två riken. Hon befinner sig för närvarande i ett "ingenmansland". - Hon är en hemlös gudason.« (LB1, från st 82)

Inte undra på att man kan känna sig vilsen ibland...

Det riktiga människoriket: Först när alla djuriska egenskaper och tendenser är utlevda och övervunna kommer man in i detta rike. Förvandlingen från *en ofärdig människa* till *en färdig människa* är inget som sker över en natt! Det är heller inte något man direkt kan styra över, utan något som till stor del sker automatiskt under många liv i den fysiska världen. Att bygga upp nya helt mänskliga egenskaper istället för alla djupt rotade djuriska egenskaper är en mycket stor omställning, den största omställning som sker i hela spiralkretsloppet. Efter att ha levt med ett *försvars- och attackmedvetande* under årtusenden, ska vi nu bygga upp ett hundraprocentigt *förlåtande- och fredsmvetande*. Det vill säga att vi ska nå en moralisk nivå där vi hellre lider själva än påför andra lidanden, där vi förlåter allt och alla oavsett vad som händer oss samt där vi utstrålar kärlek i alla situationer. En bit in i det riktiga människoriket finns inte längre män och kvinnor, vilket resulterar i att de fysiska kropparna behöver skapas på ett annat sätt. (Mer om detta i kapitel 8.) Slutet av det riktiga människoriket är helt andligt, det vill säga att inkarnationen till den fysiska världen har upphört. I det riktiga människoriket är det känslöenergin och intelligensenergin som dominerar med ett stort inslag även av intuitionsenergin. Både Jesus och Martinus var "gäster" här på jorden från "en högre värld", antingen från det riktiga människoriket eller något av de två nästkommande rikena.

Visdomsriket och den gudomliga världen: Båda dessa rikena är helt andliga. Hur livet är där är svårt för oss att föreställa sig, menar Martinus, men det är mer underbart än vi kan ana. Det finns inga skarpa gränser mellan den sista delen av *det riktiga människoriket*, *visdomsriket* och *den gudomliga världen*. De är alla helt andliga rikena, vilket betyder att "de inte är av denna världen" – för att använda ett uttryck av Jesus. *Visdomsriket* domineras av intelligensenergin medan *den gudomliga världen* domineras av intuitionsenergin.

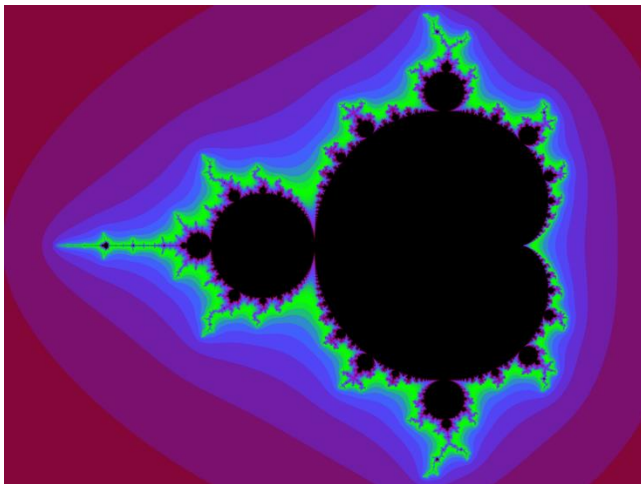
Salighetsriket: Invånarna i detta rike lever uteslutande i sin inre värld. Salighetsriket är den stora vilan i det kosmiska kretsloppet. Här är det minnesenergin som är helt dominerande, vilket gör att man minns mycket långt tillbaka i sin historia. Alla dessa minnen har då blivit till en slags *guldkopior* som det är en stor njutning att återuppleva. Den första halvan av detta rike är andlig och den andra halvan är fysisk. *Mineralriket* utgör den sista fasen av *Salighetsriket*. Sammanlagt sex stora epoker eller rikena i ett spiralkretslopp, nämligen: *växtriket*, *djurriket*, *det riktiga människoriket*, *visdomsriket*, *den gudomliga världen* och *salighetsriket* (i vilket *mineralriket* ingår).

När vi "vandrat" genom ett helt spiralkretslopp under miljontals år börjar ett nytt, men på en högre nivå. Därför blir det inte en upprepning att gå igenom alla rikena en gång till, gång på gång. Tidsrymderna är som sagt så långa att man lätt tappar orienteringen! Sett ur ett evighetsperspektiv är "en dag är för Herren såsom tusen år, och tusen år såsom en dag", beroende på att det finns spiralkretslopp både långt "nedan" och "ovan" oss.

Spiralkretsloppen är nära knutna till tre ofta förekommande begrepp inom Martinus världsbild, nämligen *mikrokosmos*, *mellankosmos* och *makrokosmos*. I och med att livet är oändligt och evigt, kan man säga att det finns liv i allt, överallt och alltid. Om vi tar vår egen organism som exempel så vet vi att den består bland annat av levande organ och en mycket stor mängd levande celler. Vi är helt beroende av att samspelet mellan dessa "mikroindivider" fungerar för att vi ska må bra rent fysiskt. Vi har själva ett stort ansvar för att ge våra mikroindivider rätt förutsättningar för att de ska kunna upprätthålla sina funktioner och sina samarbeten. Martinus lade en hel del kraft på att förklara mikrokosmos och vårt samspel med detta. Enligt dessa analyser räcker det inte med att vara kärleksfull mot människor, djur och växter för att bli en färdig människa, det krävs dessutom att man har ett kärleksfullt förhållande till mikrokosmos genom bland annat en passande kost, en god nattsömn, lämplig motion och framförallt positiva tankar. Det är inga nyheter att man bör ta hand

om sin kropp, men Martinus ger även på detta område flera nya förklaringar (vilka vi kommer in på i kapitel 12).

Även makrokosmos består av levande väsen, t.ex. är jorden, solen och vintergatan levande individer (fast i olika spiralkretslopp). Hur planeter och andra himlakroppar fungerar som levande väsen går Martinus inte in på i detalj, men han nämner att jorden har telepatisk kontakt med sina "medmänniskor" (andra planeter). Individer från olika spiralkretslopp har inte möjlighet att kommunicera direkt med individer från andra spiralkretslopp. Varje makrokosmos är även ett mellankosmos och mikrokosmos, beroende på vilket perspektiv man ser det ifrån. Generellt gäller att varje organism befinner sig i en makroindivid samtidigt som det själv utgör makrokosmos för sina mikroindivider. Detta kallar Martinus för *livsenhetsprincipen* eller "*liv inuti liv*". Denna princip finns nedåt i all oändlighet och uppåt i all oändlighet. Man kan få en känsla för denna princip om man zoomar inåt eller utåt i en grafisk bild av *Mandelbrotmängden*. Jag rekommenderar att se följande farsinerande klipp: <https://www.youtube.com/watch?v=0jGai087u3A>.

(Mandelbrotmängden är en så kallad *fraktal*. En fraktal är ett slags grafisk struktur som är oändligt invecklad och ofta består av mindre kopior av sig själv.)

5. Guds primära medvetande och Guds sekundära medvetande

Som vi varit inne på tidigare är, enligt Martinus världsbild, Gud allt som existerar. Att ha ett verkligt personligt och dagsmedvetet förhållande till Gud är möjligt för färdiga människor, det vill säga för de som har en mycket utvecklad intuitionsförmåga och därför även ett kosmiskt medvetande. Än så länge kan de flesta av oss bara ha en teoretisk förståelse för vad Gud innebär, förutom om man är troende då man i många fall har ett starkt gudsförhållande som bygger på en religiös instinkt, känsla och suggestion.

Enligt Martinus analyser består Guds medvetande av två huvuddelar: det *primära* och det *sekundära medvetandet*. Till Guds sekundära medvetande hör alla individer i mineralriket, växtriket och djurriket. Guds primära medvetande består av alla de högtstående väsen på det andliga planet som har ett kosmiskt medvetande. Ibland använder Martinus ordet *Försynen* för Guds primära medvetande, det vill säga för de andliga väsen som ingår i världsåterlösningen och är skyddsandar för oss på jorden. Här följer ett citat som beskriver de väsen som man kan säga ingår i Försynen:

»En hel värld av väsen på det andliga planet står i permanent beredskap för att hjälpa alla de nödställda och hjälplösa väsendena på det fysiska planet. Inget levande väsen kan befinna sig utanför detta skydd annat än eventuellt på grund av sitt eget missförstånd och därav följande egen ovilja och protest. Men även över ett sådant

väsen vakar man med ett gränslöst tålmod och sänder det hjälp, så snart dess egen ovilja inte längre utgör ett hinder och det självt känner att hjälpen är nödvändig. För de lägre utvecklade väsendena och djuren sker denna hjälp helt automatiskt, men i exakt överensstämmelse med livets lagar. Den blir endast till full välsignelse i situationer, där den är en hjälp för väsendet till att kunna uppfylla livslagarnas bestämmelse. Den kan inte upplösa eller upphäva livets principer och t.ex. frigöra djuren från slaktbänken eller befria människorna från ett öde som visserligen är ett lidande men som utgör en absolut nödvändighet för fullkommandet av väsendets utveckling i humanitet och intellektualitet. Denna gudomliga kosmiska hjälps mission är att hjälpa alla väsen till att vara i kontakt med livets bestämmelse på de utvecklingsstadier där de befinner sig. Alla de många olika utvecklingsstadierna har sina skyddsänglar. Även om väsendena i vissa situationer inte kan bli befriade från alla de obehagliga och smärtastrande verkningarna av de handlingar de själva har begått, så kan de dock få den absolut helt nödvändiga kärleksfulla andliga hjälpen i form av kraft, styrka och uppmuntran till att kunna ta detta öde utan att förlora sitt normala mentala allmäntillstånd. Det är denna permanenta och orubbliga kosmiska skyddsprincip som låter Gudomen framträda som en levande Allfader, hos vilken alla dessa skyddsänglar är kärleksorgan. Och det är detta genom skyddsänglarnas samhörighet manifesterade skydd och denna hjälp till de nödställda, som utgör den fundamentala uppenbarelsen av Gudomens existens och oändliga kärlek och den häri infattade allvisheten och allmakten. Denna genom väsendena manifesterade kärlek till allt och alla kommer till uttryck genom alla de levande väsen som återger eller befordrar Guds primära medvetande och gör det till ett faktum, att det bakom dessa högsta väsen i spiralkretsloppet existerar en enda stor önskan att hjälpa och beskydda alla levande väsen i en sådan grad och på ett sådant sätt att hjälpen blir till hundra procentig välsignelse för väsendet självt.» (LB6, från st 2394)

På andra ställen i sitt verk beskriver Martinus hur alla människor på jorden har en ordinär skyddsande från de högre andliga världarna som följer oss under flera inkarnationer. Dessa väsen tillhör Försynen och de har otroliga psykiska förmågor, som det är svårt för oss att förstå. Vi har även en eller flera andra personer som följer och stöttar oss genom perioder av livet. Dessa personer befinner sig tillfälligt i den andliga världen mellan två inkarnationer och har under något tidigare liv stått oss nära.

6. Mörkrets existens som en livsbetingelse för upplevelse av livet och ljuset

Martinus återkommer ofta till att kontraster är en förutsättning för upplevelse och därför också för liv. Både hunger och mättnad är nödvändiga samt obehag och behag, ljus och mörker, fred och krig, arbete och vila, stress och avkoppling och så vidare. Utan sådana kontraster skulle inget liv kunna finnas över huvud taget.

Om vi utgår ifrån att:

- 1) vi är eviga väsen med en odödlig inre kärna bestående av vårt jag och vårt övermedvetande
- 2) vi vandrar genom spiralkretslopp efter spiralkretslopp i all oändlighet, utan start och utan slut

då kan vi teoretiskt förstå att det inte vore möjligt för oss att alltid i all evighet endast uppleva ljus, harmoni, lycka och glädje. Utan de stora kontrasterna ljus och mörker skulle vi inte kunna ha ett evigt liv – livsupplevelse kräver kontraster. Hur konstigt det än kan låta för oss jordmänniskor, blir man till slut mätt på att leva i de underbara och absolut ljusa andliga världarna under årmiljoner i

spiralkretsloppets andra hälft. Till sist får man en hunger efter ljusets kontrast och börjar då att längta efter att uppleva något nytt, vilket kan innebära att man återigen vill delta i strider, får chansen att använda sig av den dräpande principen, känna sig dominant, hitta en partner, ta hand om eller beskydda en familj o.s.v.

Ett man skulle kunna ha en stark längtan av att få uppleva mörker kan låta mycket konstigt, eftersom vi i en alltmer stigande grad känner mättnad av mörkret och får en starkare och starkare längtan efter fred, harmoni och ljus, för varje inkarnation vi har i den fysiska världen. Tack vare att vi gått igenom växtriket och nästan hela djurriket är vi nu på väg att förnya vårt medvetande som varit ytterst begränsat under många årmiljoner och i huvudsak dominerats av instinkt och även tyngdenergi i djurriket. *"Den förlorade sonen"* är på väg hemåt och ska åter bli *"ett med Fadern"*, det vill säga att vi jordmänniskor är på väg ut ur djurriket och in i det riktiga människoriket. Själva övergången mellan dessa riken sker först när vi uppnått kosmiskt medvetande igen (vilket vi hade i den andra halvan av föregående spiralkretslopp), med vilket vi får tillgång till livsmysteriets lösning och även en direktkontakt med Gud. (I kapitel 6 kommer en mer detaljerad förklaring kring liknelse om *"Den förlorade sonen"*.)

Att måla med vit färg på en vit duk ger inget konstverk, det behövs andra färger och även skuggor för att ge livskonstverket innehåll och liv. Därför är det så vist ordnat att vi i en 1/6 av spiralkretsloppet, i djurriket i den fysiska världen, genomgår mörkret. Men även i djurriket finns ju en hel del glädjeämnen! Sett ur ett perspektiv på miljontals år är det till övervägande del ljus och lycka i våra liv. Men just nu pågår ett fruktansvärt lidande för många människor och djur på jorden, vilket naturligtvis är väldigt smärtsamt för de inblandade, även om det sett ur ett evighetsperspektiv är helt nödvändigt och därmed något gott. Mänskligheten börjar att närma sig ljusare tider, men ännu återstår mycket lidande både på individnivå och på världsnivå med stora katastrofer (mer om det i kapitel 10).

Om inte mänskligheten i perioder utsätts för lidande i olika former, skulle den (det vill säga vi) fortsätta med nuvarande livsstil och kanske ödelägga hela jorden på lång sikt. Men det är inte planen! Tack vare alla katastrofer och personliga problem kommer vi sakta men säkert att ändra oss och ta mer hänsyn till både varandra, oss själva och vår kära planet. Därför går mänskligheten mot en mycket ljus framtid på några hundra års sikt, vilket vi alltså har mörkret att tacka för – hur konstigt det än kan låta.

7. Alla varelsers kommande framträdande som människan i Guds avbild

Martinus återkom i sina föredrag och böcker ofta till uttrycket att vi ska bli till *"människan i Guds avbild"* (hämtat från första Moseboken i Gamla testamentet). Just "att bli till Guds avbild" är själva slutmålet med den stora och mycket långa skapelseprocess vi befinner oss i slutet av. För att bygga upp en ny moral, baserad på ovillkorlig kärlek och förlåtande, samt ett nytt medvetande behövs många liv i den fysiska världen. Här följer ett exempel på när Martinus använder detta uttryck, denna gång i ett brev till en svårt sjuk person som bett om Martinus vägledning:

»Tack för Ert vänliga brev från den 21 februari och tack också för den tillit, som Ni i detta visar mig. Jag förstår att Ni har det mycket svårt, och jag önskar uppriktigt att Ni kan bli helt frisk. Men det är mycket begränsat vad jag kan göra i den riktningen. Jag kan inte göra mirakel. Detta ligger allena i Guds hand. Jag kan bara säga, att de tunga ödena inte är ett "straff" från Gud. Om lidandena i världen endast var ett straff från Gud, så som människorna i sin övertro och okunnighet uppfattar dem, skulle det inte vara något problem att bekämpa sjukdomar och bli frisk. Det handlade då om att få förlåtelse. Med den kärlek, med vilken Gud styr universum och bringar hela sin skapelse till att, i sitt slutfacit, vara till glädje och välsignelse för levande väsen, skulle

han förlåta alla "syndare" och därmed befria dem från straff. Men bekämpandet av sjukdomarna i världen är inte en fråga om förlåtelse. Befrielse från sjukdom såväl som från allt annat lidande är en helt annan fråga, nämligen den viktigaste och största frågan i hela tillvaron. All befrielse från lidande är uteslutande en fråga om "fullkomliggörelse". **Utan lidandeserfarenheter skulle ingen som helst människa kunna befrias från de djuriska anlagen och traditionerna och bli till ett verkligt fullkomligt väsen eller till "människan som Guds avbild".** Lidanden skapar den största och mest gudomliga förmågan i människan, nämligen det humana sinnet. Detta sinne kan inte tillägnas vare sig genom visdom eller intelligens. Allteftersom man genom lidandena, som alltså är det absolut enda som kan åstadkomma detta humana sinne, får sig detta tillägnat, kan det intellektualiseras eller göras logiskt med hjälp av intelligens, visdom och vägledning.«
(Från "Svar på ett brev från en sjuk", Kosmos 1968/17. Fetstilen gjord av mig.)

Men vad menar då Martinus med att vi i framtiden kommer att "framträda som människan i Guds avbild"? Det är framförallt två saker:

- 1) Vi kommer att bli en människa som är hundra procent kärleksfull.
- 2) Vi kommer att bli en människa som är hundra procent dubbelpolig.

Att vara hundra procent kärleksfull kan vi föreställa oss vad det innebär – att alltid älska sin nästa oavsett vad man möter, att aldrig bli irriterad eller otrevlig, att alltid vara som en värmande sol för sin omgivning, att förstå och förlåta allt och alla, att vara helt i balans och ha fred i sitt sinne oavsett vad som sker m.m. Det känns utopiskt, men är det vi bör sträva mot och kommer att nå om några tusen år, enligt Martinus tidsuppskattning.

Begreppet *dubbelpolig* kräver en förklaring. I vårt *övermedvetande*, som tillsammans med vårt *jag* bildar vår inre kärna, finns det två "generalorgan": *den feminina polen* och *den maskulina polen*. (Dessa organ används för mottagande av energi samt för avgivande av energi i vårt allra innersta, men detta ska vi inte gå in mer på här.) Förhållandet mellan dessa två poler har en helt avgörande betydelse för hur vi upplever livet och för hur vi framträder. När den feminina polen har ett dominerande övertag över den maskulina polen, framträder individen som honkön eller kvinna. Har den maskulina polen ett dominerande övertag över den feminina polen, framträder väsendet som hankön eller man.

I den senare delen av *djurriket* framträder vi jordmänniskor antingen som kvinna eller man. Men allt eftersom vi närmar oss *det riktiga människoriket* blir männen mindre manliga och kvinnorna mindre kvinnliga. Detta har att göra med att styrkeförhållandet mellan polerna i övermedvetandet håller på att jämnas ut och kommer till slut att nå en perfekt jämvikt. När polerna har nått en sådan jämvikt i en individ är personen ifråga hundra procent dubbelpolig och en färdig människa. Denna *polförvandling*, från i huvudsak enpolighet till mer och mer dubbelpolighet, tar sig en mängd olika uttryck i vårt samhälle – vanligtvis som naturliga förändringar, men ibland upplever vi dem som abnormala, vilka Martinus kallar för "urspårningar".

Några exempel på tecken av allt mer långtgående polförvandlingen i vårt samhälle idag i förhållande till hur det såg ut för 100 år sedan:

- Fler kvinnor satsar på en karriär i yrkeslivet.
- Fler kvinnor lever ett självständigt liv.
- Fler par väljer att inte skaffa barn.

- Fler män tar ett större ansvar i hemmet och spenderar mer tid med sina barn.
- Inställningen gentemot homosexuella har blivit avsevärt bättre i många länder.
- Förhållandet mellan kvinnor och män har blivit bättre och mer jämställt.

Vad ska man göra för att bli helt dubbelpolitig? Ingenting, det kommer av sig självt. Men det kan vara till stor hjälp att känna till grunderna om polförvandlingen och vilka stadier vi jordmänniskor kan gå igenom från enpolitighet till dubbelpolitighet. (I kapitel 9 kommer vi in mer på dessa.)

8. Den oändliga kärleken som världsalltets grundton

Allt som sker i världen sker för att hjälpa oss att komma vidare i utvecklingen. Men det betyder sannerligen inte att allt som sker är smärtfritt och behagligt! Enligt Martinus analys är till och med det mörkaste mörker, sett ur ett evighetsperspektiv, något "gott" eftersom det är helt nödvändigt för att vi ska komma vidare i utvecklingen, komma närmare ett liv i harmoni, kärlek, lycka och fred. Låter detta trovärdigt i dina öron? Förmodligen inte... Speciellt inte om vi själva, eller någon nära oss, befinner oss i ett olyckligt öde just för tillfället. Utan kosmiskt medvetande har vi inte förmågan att verkligen förstå att allt mörker egentligen är ett "obehagligt gott", som Martinus ofta kallar lidandet eller "det onda". Genom analyserna i *Tredje testamentet* kan man börja att teoretiskt förstå att detta skulle kunna stämma. Men att verkligen kunna se att allt som sker oss och allt som sker i världen är för vårt eget, andras och mänsklighetens bästa, det är otroligt svårt – speciellt om man skulle råkar ut för en allvarlig sjukdom eller ett dödsfall i sin närhet, en stor nöd, verkligt svår fattigdom eller upplever krigets fasor på nära håll.

Teoretiskt kan vi genom Martinus analys förstå att:

- *Vi är eviga väsen, som alltid har funnits och alltid kommer att finnas.*
- *Vi i perioder lever i mycket långa ljusepoker som är helt utan lidande (i de andliga världarna).*
 - * *Detta leder till att vi efter många årmiljoner längtar efter något annat...*
 - * *Vi börjar att längtar efter ljusets kontrast, att gå in i en mörkrets epok igen.*
 - * *För att vi ska kunna uppleva mörker krävs att vi förlorar vårt kosmiska medvetande, vilket är det som händer i mineralriket och växtriket och sedan kulminerar i djurriket.*
- *Vi nu lever i slutet av djurriket och håller på att bygga upp vårt kosmiska medvetande igen.*
- *Vi är mitt inne i en enormt stor omvälvande process genom vilken vi helt ska lämna djurriket bakom oss.*
- *Vi behöver ännu en stor mängd erfarenheter för att helt kunna "ställa om" till att bli färdiga människor.*
- *Våra lidanden är helt nödvändiga för att det ska uppstå mer ödmjukhet och osjälviskhet i oss.*
- *Endast genom att uppleva mörkret kan vi bygga upp en stor medlidandeförmåga och andra humana förmågor.*
- *Målet med vår nuvarande utveckling är att vi ska bli hundra procent fredfulla och kärleksfulla.*
- *Livet i den fysiska världen är ofta svårt, vilket det ska vara för det är nämligen här vi "äter av kunskapens träd", vilket betyder att vi provar oss fram och gör en mängd olika erfarenheter (både*

behagliga och obehagliga) när vi "skördar" (får tillbaka) vår tidigare "sådd" (tankar och handlingar vi "gett" till andra).

- Livet mellan två inkarnationer är en otroligt härlig "semester" och vila från jordeliven, vilka kan vara mycket påfrestande.

- Vi kan lära oss att använda bönen för att få stöd att gå igenom svåra situationer, få hjälp att göra val, få en trygghet i livet och få vägledning även om vi inte har någon speciell person att vända oss till i vår aktuella situation.

På detta sätt kan man ana att det är kärlek som är världsalltets grundton.

Man kan se på våra liv ur olika perspektiv. Sett ur ett *enlivsperspektiv* är våra svåra lidanden något "ont". Sett ur ett *flerlivsperspektiv* kan man förstå att allt lidande är "ett nödvändigt ont" för att vi ska komma vidare i utvecklingen och sett från ett *evighetsperspektiv* kan man förstå att det finns en mening med alla våra lidanden, det vill säga att de är ett "obehagligt gott". Sett ur ett *flerspiralsperspektiv* eller ett *evighetsperspektiv* kan man teoretiskt förstå att både ljuset och mörkret (våra lidanden) är helt nödvändiga för att vi ska kunna vara eviga väsen. På det sättet kan man komma fram till att universums grundton är godhet (både behaglig och obehaglig), det vill säga evig kärlek.

9. Varelsernas identitet med Gudomen

Gud är som vi tidigare varit inne på, enligt Martinus förklaringar, allt och alla. Med ett sådant synsätt blir frågan "Finns gud?" inte relevant. Men att förstå och uppleva gud som ett levande väsen bestående av allt som existerar är en helt annan sak. Den förståelsen kan vi än så länge bara ha teoretiskt. Först när vi kan uppleva livet med en utvecklad intuitionsförmåga kan vi få en verklig förståelse av Gud. På samma sätt som Martinus gör analysen av ett levande väsen med X1, X2 och X3 (se ovan), består även Gud av dessa tre principer – som en treenighet. X1 och X2, alltså vår inre kärna bestående av ett evigt jag och ett evigt övermedvetande finns utanför tid och rum och är inte möjliga att uppleva direkt för oss. X1 (vårt jag) är helt immateriellt och har ingen analys annat än "något som är". Detta jag är på sätt och vis detsamma i alla levande väsen. Martinus gör liknelsen med en stark ljuskälla (t.ex. en lampa) som finns inuti en behållare med oändligt många små hål. Ljusstrålarna som går ut från behållaren är våra enskilda jag och ljuskällan i mitten är gudomens jag, i denna liknelse. På det sättet är ALLA levande varelser en del av Gud.

10. Tiden, rummet och evigheten

Allt som vi kan uppleva består av rörelser. Även de mest solida objekt består av rörelse i och med att atomerna vibrerar och elektroner alltid befinner sig i rörelse. All rörelse är en slags förändring. Enkelt uttryckt kan man säga att det är rörelser som skapar rummet och det är förändringar som skapar tiden. Både rummet och tiden existerar i det som Martinus kallar för "den skapade verkligheten". Men det som Martinus kallar för "den absoluta verkligheten" finns utanför tid och rum, och där finner vi evigheten.

Här följer ett citat där Martinus använder uttrycket *den absoluta verkligheten* i samband med att han analyserar tanke sättet hos dem som tror att materien är det enda som existerar:

»Stoff kan omöjligt vara identiskt med "det levande", eftersom stoff endast kan existera som rörelsekombinationer. Och rörelsen kan omöjligt tänka eller förstå. Den kan varken ha önsknings, begär eller vilja. Den kan varken planlägga eller

manifestera logisk skapelse. När stoffet formar sig till logisk skapelse, avslöjar det alltså, att det förutom stoffet också finns "något" som kan bringa stoffet till denna logiska utformning eller förvandling, vilken förvandling återigen är detsamma som skapelse. Då detta något inte är detsamma som stoffet eller rörelsen, kan det naturligtvis inte iakttas med sinnen som bara kan reagera för eller påverkas av materia eller rörelse. Det är därför som vi här i Livets Bog har måst ge uttryck åt detta levande, logiskt skapande och därför tänkande, begärande och önskande "något" bortom materien eller rörelsen såsom det levande något som utgör den treeniga principen: X1, X2 och X3. – Eftersom väsendena på de nämnda medvetandestadierna inte har den sinneskonstellation, genom vilken man kan uppleva den absoluta verkligheten, d.v.s. det levande, skapande något bortom materien, stoffet eller rörelsen, som återigen är detsamma som "det skapade", så måste denna absoluta verklighet förbli en överklig terräng för sådana väsen, hur mycket de än forskar och analyserar. "Skaparen" eller "det levande" bakom "det skapade" kan de inte förnimma och måste därför leva på den illusionen att de för de materiella sinnena tillgängliga företeelserna utgör den sanna verkligheten. Ätandet av kunskapens träd, alltså den instinktledda intelligensfunktionen, leder således inte till den sanna uppfattningen av livet. Endast döden blir ett sådant väsens alfa och omega. För ett sådant väsen har Bibelns ord gått i uppfyllelse, nämligen att det skulle "döden dö".» (LB6, från st 2207)

Uttrycket "döden dö" kommer från andra Moseboken, när Gud sa till Adam: »Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö.«. För Martinus innebär "döden dö" att väsendet helt förlorat sitt kosmiska medvetande och därmed även den dagsmedvetna kontakten med Gud, vilket sker i djurriket. "Ätandet av kunskapens träd", d.v.s. utforskandet av materien, har gjort att mänskligheten fått en mycket stor kunskap om den fysiska världen samtidigt som kunskaperna om de icke-fysiska delarna av livet är väldigt begränsade.

För Martinus är tiden kopplat till evigheten och rummet kopplat till oändligheten. Här följer ett exempel på hur han beskriver dessa:

»Hur kan då en företeelse, till exempel "ett år", samtidigt visa sig vara identiskt med "evigheten"? Och hur kan ett rymdmått, till exempel "en kubikmeter", utgöra oändligheten? Att evigheten således är närvarande i varje tidsbegrepp och oändligheten i varje rumsbegrepp, visas bland annat av den omständigheten att varje begränsad företeelse, i rum eller tid, i sig själv är "oändligt" delbar. Exempelvis en "kubikmeter" består ju av två halva kubikmeter. Dessa två hälfter kan i sin tur delas i hälfter, som var för sig också kan delas i två, och så fortsätter det i det absolut "oändliga". Visserligen blir "hälfterna" eller delarna till sist så små att de endast kan uppfattas abstrakt, men detta betyder ju inte att de inte existerar, eller att man med tanken eller hjärnan teoretiskt skulle kunna nå därhän att man kunde säga att delningarna nu inte längre kan äga rum, därför att delarna blivit så små att de är lika med "intet". Men "något" kan ju omöjligt bli till "intet", liksom "intet" aldrig kan bli till "något". Och hur små delarna än kan tänkas vara, kan de ständigt teoretiskt eller tankemässigt delas vidare i två hälfter. Och detta innebär åter att den "kubikmeter" som vi började dela, i själva verket inte alls var en "kubikmeter", utan ett uttryck för själva "oändligheten". "Kubikmetern" är alltså i absolut mening ett rum, som vi i all evighet kan fortsätta att dela utan att någonsin komma till botten i dess djup. Denna "kubikmeter" visade sig alltså vara ett rum utan

någon absolut begränsning. Men ett rum som är utan begränsning är ju själva "oändligheten". Och då "oändligheten" endast kan uttryckas genom begreppet "något som är", har vi ju här kommit fram till själva jaget eller det tidigare nämnda namnlösa "X". "Kubikmetern" var alltså en "begränsning" som var identisk med "oändligheten". Men en "begränsning" som är identisk med "oändligheten" är detsamma som en "illusion".

Exakt detsamma gäller naturligtvis om tiden. Ett år kan ju också delas i två halvår. Två halvår kan i sin tur vart och ett delas i två hälften, och så vidare i all evighet. Och på så sätt blir "året" eller varje annat tidsbegrepp en "begränsad" oändlighet av tid, vilket alltså vill säga: själva "evigheten". Det är som vi började med, utgör således i sig självt "evigheten".« (LB4, från st 1441)

11. "Ingen kan göra orätt och ingen kan lida orätt"

Detta uttalande från Martinus kan upplevas som mycket provocerande och totalt felaktigt! Vi hör i stort sett dagligen om hur väldigt många människor går igenom ett otroligt lidande i t.ex. krig, naturkatastrofer, svåra sjukdomar, trafficking, terrorbrott, flyktingkatastrofer och svältkatastrofer. Skulle dessa människor vara skyldiga till detta sitt olyckliga öde? Nej, en människa är inte *skyldig* till sitt öde. Men däremot är hon dess första orsak, enligt *ödeslagen*. Det är en mycket viktig gradskillnad mellan att "vara skyldig till" och "vara orsak till". Kosmiskt sätt finns det ingen skuld, eftersom vi alla hela tiden handlar efter våra tidigare erfarenheter och inte kan befinna oss på en högre utvecklingsnivå än där vi just nu befinner oss.

När en person begår "en ond handling", det vill säga en handling som ger upphov till ett mer eller mindre stort lidande, så har detta att göra med att personen som utför handlingen inte kan bättre i just den stunden, även om hen ofta teoretiskt vet att det inte är rätt att utföra handlingen. Där av uttrycket "ingen kan göra orätt". Ett exempel är om en förälder skakar om sitt barn i vredesmod och skriker till barnet. Vid sina sinnens fulla bruk vet föräldern att detta är ett helt felaktigt sätt att agera, men på grund av en eller annan orsak brister det ändå i den givna situationen för att personen ifråga ännu inte övat upp den förmåga som krävs för att i alla situationer, hur pressande och stressande den än är, bevara sitt lugn och kunna agera vänligt.

Ett annat exempel är när en person äter kött – ofta känner personen inte till att detta är ett "brott mot livslagarna" för en människa, vilket det enligt Martinus analyser är. Det räcker inte att säga till en inbiten köttätare att det vegetariska levnadssättet är mer i harmoni med livslagarna för en jordmänniska. Först när en person gått igenom en tillräcklig mängd lidande kommer hen att förstå detta. I många fall hjälper bara "livets tal", det vill säga skördandet av sin egen sådd, innan en teoretisk undervisning eller råd kan komma till användning. Sår man lidande och dödande (av t.ex. grisar och kor), behöver man själv uppleva ett svårt lidande, t.ex. genom en allvarlig sjukdom, för att på så sätt öka på mängden medkänsla (känslenergi) i sitt medvetande. Först därefter kan man helt ut förstå, med hjälp av sin utökade medlidandeförmåga, att köttätande är något som absolut inte hör framtiden till och som man bör sluta med så fort som möjligt.

Hur kan det komma sig att vänliga och trevliga människor plötsligt får ett mycket hårt öde med ett långvarigt lidande? Stora och små felaktiga handlingar samlas ihop, ibland under flera liv, för att förr eller senare vid lämpligt tillfälle komma tillbaka till individen i form av *koncentrerad mörk karma*, t.ex. som en olycka eller en allvarlig sjukdom eller ett krig eller ett annat olyckligt öde.

Om *person X* dödar eller skadar *person Y* så är det aldrig *person X* som är grundorsaken till händelsen, men däremot är *person X* ett **redskap** då *person Y* "skördar" tidigare "sådd" – där av uttrycket "ingen kan lida orätt". Sett ur ett oändlighetsperspektiv är därför allt som händer hundra procent rättvist.

Dessutom är de mörka händelserna inget straff utan endast ett sätt att hjälpa individen att komma vidare i utvecklingen. Utan "mörkret", det vill säga den mörka karman, skulle vi aldrig kunna lämna djurriket helt och nå det riktiga människoriket och uppleva "ljuset" fullt ut.

Om det vore så att vi bara har *ett* liv i den fysiska världen, i så fall vore det uppenbart att miljoner av människor och djur lider orätt varenda dag. Men om vi antar att både människor och djur är eviga väsen som levt otroligt många liv i den fysiska världen, både i denna spiral och i tidigare spiraler (se ovan), då blir situationen en annan. Innan vi går vidare med detta resonemang kommer här ett citat av Martinus:

»Enligt karma- eller ödeslagen kan inget som helst angrepp på något väsen förekomma utan att vara en återgäldning av en föregående angreppsutlösning från samma väsen emot omgivningen. Som vi sedan länge känner till, är varje väsen sitt eget ödes absoluta första orsak. Här torde man alltså förstå, hur onyttig och dåraktig varje krigshandling med dråp och tortyr ovillkorligen måste vara, även om den yttrar sig som "försvar". Även om denna handling för ögonblicket tycks vara ett försvar eller ett medel till räddning från en fiendes så kallade "angrepp", så blir den oundvikligen förr eller senare orsak till en ny ödesvåg och kommer tillbaka till sitt upphov som en återgäldning. Men detta förstår människorna inte, så länge de är analfabeter inför livets största faktor: reinkarnationen eller det levande väsendets eviga liv.«
(LB6, från st 2237)

Om det är så att vi verkligen lever många liv i den fysiska världen samt att allt vi möter i våra liv har sin första orsak i vårt eget handlande i detta eller tidigare liv och att motgångarna vi möter endast är till för att hjälpa oss att komma vidare i utvecklingen, ja i så fall är livet, här i den fysiska världen, en enda stor kärleksfull "skolgång", men ibland en mycket hård sådan. Får vi en elak kommentar, eller hör att folk talar illa om oss, eller om vi blir bestulna eller misshandlade eller får en allvarlig sjukdom eller en annan motgång så är de, sett ur ett flerlivsperspektiv, en hjälp för oss – något vi ska lära oss av på det ena eller andra sättet. Detta är ytterst viktigt att försöka ha i sina tankar hela tiden, men självklart är det väldigt svårt att se på en svår situation på det sättet när man är mitt i den! Det krävs en väldigt lång och stor träning i detta tankesätt innan man kan uppnå en sådan inställning och dessutom förlåta den eller de som utför den obehagliga handlingen emot oss – för de som utsätter oss för obehagligheter är ju redskap för att vi ska kunna få tillbaka vår egen karma. Här har vi verkligen ett mycket stort och viktigt arbetsfält under detta och kommande liv.

Ett uttalande från Jesus som har en tydlig koppling till ödeslagen är när han säger till Petrus, som dragit sitt svärd i Getsemane trädgård för att skydda sin mästare: "*Stick ditt svärd i skidan, ty den som tar till svärd skall förgöras genom svärd*" (Mat 26:52). Det vill säga, påför man våld mot någon, kommer detta våld att slå tillbaka mot en själv förr eller senare. Även i Bergspredikan kommer Jesus med en uppmaning som kan kopplas till ödeslagen, nämligen de ord som fått benämningen "*Den gyllene regeln*": "*Allt vad ni vill att människorna skall göra er, det skall ni också göra dem*". (Matt 7:12) Ytterligare ett citat av Jesus som man kan se som en undervisning om karmalagen är när han säger till sina lärjungar: "*Döm inte, så blir ni inte dömda. Ty med den dom som ni dömer med skall ni dömas, och med det mått som ni mäter med skall det mätas upp åt er.*" (Matt 7:1-2)

Ett annat ställe i Bibeln som Martinus ofta refererar till i samband med ödeslagen är det Paulus skriver: "*det en människa sår, det skall hon ock skörda*" (Galaterbrevet 6:7). Som vi varit inne på tidigare, är det vanligt att man samlar på sig "sådd" från många liv som sen

”skördas” på ett koncentrerat sätt under en mycket besvärlig period. Efter en sådan period av koncentrerad mörk karma, som kan pågå under flera årtionden, tar man ett stort steg närmare mot ett liv i fred och harmoni.

12. ”Allt är mycket gott”

Som vi varit inne på ovan är det möjligt att förstå mörkrets mission teoretiskt med hjälp av analyserna i *Tredje testamentet*. Men för att verkligen kunna förstå, och leva efter, att ”*Allt är mycket gott*” krävs en mycket stor intuitionsförmåga. En sådan förmåga kommer att växa fram mer och mer i vårt inre allt eftersom vi blir mer kärleksfulla och kloka i förhållande till livet, det vill säga mot djur och våra medmänniskor, mot miljön och naturen samt i förhållandet till oss själva och våra mikroindivider.

Martinus igen:

»Ingen människa kan hitta en intelligensmässig mening eller rättvisa i tillvaron utan reinkarnationen. Därför blir det analysen av ens eget liv, analysen av återfödelsen, analysen av att man har existerat före denna tillvaro i en evig forntid och ska fortsätta i en evig framtid, den analys som segrar. Först när man lägger till analysen om reinkarnation och återfödelse till kristendomen, kan man få denna att stämma överens med den verkliga världsbilden, som är logisk på alla områden, och först då kan man se att det stora facit ”*Allt är mycket gott*” är både sant och kärleksfullt.«
(Från artikeln *Det sanna gudsförhållandet I* av Martinus)

Men hur kan allt vara mycket gott när det finns så mycket lidande och misär i världen? Detta har att göra med att vi ännu inte nått målet med utvecklingen här på jorden. Vi befinner oss faktiskt mitt i det dramatiska slutskedet av vår mycket långa utveckling genom djurriket. Tack vare en fantastisk framgång på de materiella områdena skulle vi teoretiskt kunna ha bra levnadsvillkor för i stort sett alla människor på jorden idag, men istället ser vi en stor mängd problem runt omkring oss – även här i Skandinavien fast vi har det relativt bra. Speciellt svårt verkar det vara för mänskligheten att samarbeta över gränser, som t.ex. nationsgränser, folkgränser, klassgränser och intressegränser. Att försvara sina rättigheter, ibland individuella, ibland på grupp- eller flocknivå, sitter ännu djupt i de flesta av oss. Detta är helt naturligt eftersom vi jordmänniskor till viss grad ännu har djupt rotade djuriska tendenser kvar i vårt medvetande som gör att vi i en mängd situationer lätt blir alltför partiska samt att det uppstår irritation eller hat eller lömskhet eller ägandebegär eller nationalism eller någon annan typ känsla eller känslomix som gör att det blir någon typ av konflikt istället för förståelse, förlåtelse, förändringsbenägenhet, försoning och fred. Men allt eftersom vi, liv efter liv, får fler och fler lidandeserfarenheter så ökar vår förmåga att känna medlidande med och förståelse för andra, vilket är grunden för mer humanism i våra samhällen. Allt lidande, all misär och alla obehagliga problem gör alltså på lång sikt att vi blir mer och mer redo för ett liv i fred och harmoni.

Martinus återkom ofta till en liknelse om hur ett äpple utvecklas, där han menar att vi på jorden ännu till mångt och mycket är inne i det sura stadiet. Innan man når det mogna stadiet måste man gå igenom det sura stadiet, det gäller både för äpplen och oss. Det måste till mer mognad och utveckling innan vi som individer blir helt igenom söta och saftiga äpplen. I denna mognadsprocess är det framförallt tre stora faktorer som är gällande: eget lidande (för att få en större medlidandeförmåga), ha bra förebilder för hur vi

bör vara gentemot andra samt jobba med sig själv, d.v.s. öva sig mentalt i förlåtelse m.m. (Mer om detta finns i kapitel 12.)

Avslutning

Låt oss avsluta detta rätt tekniska och teoretiska kapitel med två citat av Martinus som knyter an till bokens huvudsakliga innehåll:

»För det tredje: kristendomen som världsimpuls är inte avslutad med Kristi liv och död på denna planet. Han visade uppträdandet och gav med sina uttalanden, sina liknelser och sin bergspredikan uttryck för de stora faciten i livet. Och nu då den jordiska mänskligheten så smått börjar vara mogen för det, fortsätter impulsen på ett sådant sätt att en andlig vetenskap börjar ge uträkningarna till de stora facit som Kristus kom med.« (Från artikeln *Vägen till den sanna lyckan*)

Martinus menade att "uträkningarna till de stora facit" finns i hans verk *Tredje testamentet*.

»Livsfundamentet för den nya världsepoken kommer alltså att bli utvecklingen av kristendomen, så att den blir intellektuellt uppenbarad eller klarlagd. Den ska fortsätta som en andlig vetenskap, alltså som ett uppenbarande av fakta som är tillgängliga för sinnen som har en utvecklad kärlek till nästan eller allkärlek, intelligens och intuition. I början av den nya världsepoken, som många människor redan befinner sig i, uppstår mörka karmatiska händelser som kommer att utveckla dessa sinnen till en sådan kapacitet, att de kommer att acceptera detta vetenskapliga eller intellektuella klarläggande av kristendomen som ett livsfundament som ska leda dem fram till kosmiskt medvetande, vilket gör människan till den färdiga människan som Guds avbild, lik honom.« (DIK, från st 14.)

I kapitel 10 finns förklaringar till de "mörka karmatiska händelser" som stora delar av mänskligheten har att gå igenom under detta århundrade, vilka Martinus även benämner *Ragnarök*.

Nu när vi gått igenom de stora dragen i Martinus världsbild och förhoppningsvis fått en grundläggande förståelse för den, ska vi i de kommande kapitlen försöka ge oss i kast med "uträkningarna till de stora facit som Kristus kom med". Det vill säga presentera nya förklaringar, utifrån Martinus analyser, till flera händelser och uttalanden som finns kring Jesus.

Kapitel 5 - Jesus födelse, dop och invigning

I detta och de följande kapitlen antar vi att Jesus har funnits på jorden från år 0 till år 33, plus-minus några år. (Den allmänna uppfattningen bland bibelforskare är att Jesus födelse inföll mellan åren 7 och 4 f.Kr.) Frågan om Jesus verkligen funnits eller inte, är egentligen ovidkommande här. Det är själva berättelserna om Jesus och hans undervisning som vi tar utgångspunkt i. Men det är inte kyrkans tolkning av berättelserna och liknelserna som vi kommer att fokusera på, utan istället på hur Martinus i sitt verk *Tredje testamentet* beskriver och förklarar många av händelserna kring Jesus.

Nedan kommer vi strax att belysa Jesus födelse och invigning utifrån Martinus analyser, men först några ord från Martinus som syftar till att göra oss uppmärksamma på att budskapen i *Nya testamentet* inte i första hand är till för att analyseras som historiska data:

"De bibelske traditioner, og navnlig det ny testaments to store overleveringer: jule- og påskebudskabet, har ikke til hovedformål at være historiske data. De er ikke bestemt til at skulle være materiale for arkæologer eller for at være urokkelige

videnskabelige holdepunkter for senere tiders nidkære, materialistiske forskere.”
(Juleevangeliet, från kapitel 1)

Enligt Martinus innehåller flera av Bibelns berättelser en symbolik som är djupare än vad man först kan tro. Så är fallet även med *Julevangeliet*, vilket Martinus menar innehåller en symbolisk berättelse om jordmänniskans *kosmiska öde*. Det vill säga en symbolisk berättelse om den process som vi alla befinner oss mitt uppe i och som på sikt kommer resultera i att vi får nya underbara förmågor och till slut även ett helt nytt medvetande. Enligt Martinus analyser är målet med vår utveckling under de kommande tusentals åren att vi ska bli *Kristusväsen*, vilket är detsamma som att bli färdiga människor helt utan djuriska eller själviska förmågor och tendenser. Vi återkommer nedan till detta och till den inre process som *Julevangeliet* är en symbol för, men låt oss först repetera vad som skedde kring Jesus födelse enligt legenden:

Skattskrivning: På grund av en obligatorisk skattskrivning var alla vuxna män, vars släkt hörde till Betlehem, tvungna att infinna sig i staden för att registrera sig. Detta gällde även Josef, som reste med sin Maria från deras hemstad Nasaret – trots att Maria var höggravid.

Fullt på härbärgat: Eftersom det var många som rest till Betlehem för att skattskrivna sig fann Maria och Josef ingen ledig plats på något härbärke och fick därför övernatta i ett stall.

Föddes bland djur: Detta resulterade i att Jesus föddes i ett stall med djur, någonstans i Betlehem.

Lades i en krubba: I brist på annat lades det nyfödda barnet i en krubba med hö.

Änglar som sjöng: I närheten av Betlehem fanns samma natt några herdar som vaktade sina får. Plötsligt dök det upp en ängel framför dem. De blev av naturliga skäl förskräckta. Men ängeln sa att de inte skulle vara rädda och berättade att ”en frälsare vad född” och att han är Messias. Strax visade sig en hel änglaskara som sjöng om fred på jorden.

Betlehemsstjärnan eller Julstjärnan: Ett ljusfenomen som ledde de tre vise männen till platsen där Jesus föddes.

Herodes ”den store” kände sig hotad: Herodes ”den store” var kung i Palestina vid tiden för Jesus födelse. De tre vise männen kom till honom i sitt sökande efter ”den nyfödde judakonungen”. Efter att Herodes hade fått kännedom om en nyfödd judakonung från de tre vise männen, kände han sig mycket hotad och lät därför något senare mörda alla barn i Betlehem upp till två års ålder.

De tre vise männen: Tre stjärntydare (astrologer) från Österland letade alltså efter en nyfödd konung som de sett vara på väg. Till slut hittade de Jesus. De hyllade honom och gav honom dyrbara gåvor: guld, rökelse och myrra (en välluktande kåda eller harts, ett värdefullt ämne på den tiden).

Flykten till Egypten: När Josef och Maria fick reda på att Herodes hade för avsikt att döda alla småbarn i Betlehem, beslutade de att fly till Egypten. Där stannade de tills faran var över, det vill säga tills att Herodes ”den store” hade dött.

Om det verkligen var på dessa sätt som det gick till, är omöjligt att veta. Men det är som sagt ovidkommande i detta sammanhang. För Martinus är det själva berättelsen som är intressant att analysera, utifrån ett kosmiskt perspektiv, det vill säga med hjälp av sin stora intuitionsförmåga.

I småboken *Julevangeliet* (publicerad 1949) samt i föredragen *Julmysteriet* (från julen 1953) och *Julstjärnan* (från julen 1941) går Martinus igenom händelser, objekt och personer kring Jesus födelse och analyserar dessa med hjälp av kunskaper han kunde ta del av tack vare sitt *kosmiska medvetande*. Det vill säga att vi genom Martinus förklaringar har möjlighet att få en helt ny syn på

händelser och personer runt Jesus födelse, för att på det sättet kunna förstå dess mer eller mindre dolda symbolik. (Detta resonemang förutsätter att Martinus verkligen var en person med kosmiskt medvetande, en världslärare med uppdrag att intellektualisera kristendomen och få den att bli intressant för alla människor som är intresserade av livsfrågor, men som inte längre kan tro på dogmer och auktoriteter.)

Martinus syn på Jesus födelse och dess symbolik

Här följer en lista på saker som Martinus tar upp kring Jesus födelse med en kortfattad förklaring till hans analyser av dessa:

Födelsen av Jesus i ett stall

Att Jesus föddes i ett stall symboliserar att ett *kristusmedvetande*, ett *kosmiskt medvetande*, ska födas i djurriket. Stallet med dess stinkande dofter är en symbol för djurriket, till vilket vi jordmänniskor ännu hör. Jesus födelse är en symbolisk berättelse om något som håller på att hända i oss. Nämligen hur det i oss växer fram en ny typ av medvetande och hur det får oss att förvandlas från att vara ett *Sfinxenväsen*, med både djuriska och även mänskliga sidor, till att bli *en färdig människa* helt utan djuriska, själviska, tendenser och förmågor. Skapandet av vårt kosmiska medvetande, vårt kristusmedvetande, är en slags *födelseprocess* som pågår under många jordeliv. Denna process går vi alla igenom, liv för liv, med målet att bli en färdig eller fullkomlig människa. Liv efter liv kommer vi att utvecklas, framförallt genom våra lidandeerfarenheter, fram till att bli kärleksfulla fredsmänniskor som har en perfekt balans mellan vår feminina och maskulina pol, vilket gör att vi genomgår "den stora födelsen" (förklaring kommer nedan) och på det sättet får ett kosmiskt medvetande.

Vi jordmänniskor är ännu utan kosmiskt medvetande, men vi kommer så småningom att nå fram till att bli färdiga människor med en stor intuitionsförmåga och då även få ett kosmiskt medvetande, om några hundra eller tusen år. För att uppnå det krävs ännu många liv i *stallet* (djurriket). Men inuti oss finns redan nu en börjat till detta nya medvetande, vilket består av alla våra mänskliga eller kärleksfulla sidor. Denna början till ett kosmiskt medvetande kallar Martinus för "kristusbarnet i oss".

Krubban där den nyfödde låg

Krubban som Jesusbarnet låg i är en symbol för en fysisk däggdjurskropp. På liknande sätt som krubban i stallet var en sovplats för det nyfödda barnet, är kropparna i djurriket en plats där ett latent kristusmedvetande ligger i vila, redo att börja växa när djuret (eller "halvdjuret" som vi vårt fall) ska bli en färdig människa. "Kristusbarnet" i oss jordmänniskor är alltså början på vårt kommande kosmiska medvetande och ännu rätt litet, men under de kommande inkarnationerna ska det växa sig stort och kraftfullt.

Vår Herodesmentalitet är det vi ska bekämpa

Herodes, som beordrade mördandet av alla barn upp till två års ålder i Betlehem, symboliserar en medvetandeform eller en maktfaktor som har för avsikt att utrota "kristusbarnet" i oss, det vill säga att "förfölja" eller hålla tillbaka vårt begynnande kristusmedvetande. Martinus talade om en *Herodesmentalitet* som speciellt kommer till uttryck i diktaturer som förtrycker människor både politiskt och ekonomiskt. Alla samhällen som förtrycker sitt eget folk eller människor från andra delar av världen ger uttryck för en *Herodesmentalitet*. Även i oss enskilda individer finns mer eller mindre av *Herodesmentaliteten*:

»I julevangeliet berättas att Jesusbarnet föddes i ett stall och lades i en krubba. Detta sceneri passar också som symbol för den jordiska människans eget tillstånd. Stallet är den värld som rymmer djuren, det är djurriket, och däri

finns krubban som rymmer det lilla Jesusbarnet, som är av en annan värld än stallet och djuren. De jordiska människornas enpoliga fysiska organismer är allesammans "krubbor för ett Jesusbarn" eller höljen för ett kristusmedvetande i sitt späda tillstånd. Den onda makten i julmysteriet, kung Herodes, förföljer denne blivande rival till kungadömet, som han har hört blivit född i Betlehem. Exakt detsamma försiggår i den jordiska människans inre värld, den starkares rätt eller makt-före-rätt-principen, dvs. vreden, hatet, bitterheten, irritationen, egoismen m.m. vill ödelägga de humana egenskaperna, som ännu endast existerar i ett passivt tillstånd och i en späda form. Men i julmysteriet undkommer Jesusbarnet Herodes soldater, så som det hittills också har gått med de humana krafterna i människornas medvetande, de kan endast till synes hållas nere. Herodes kan triumfera en tid och tro att han har makten, därför att alla barn i Betlehem har dödat; han vet inte att de vise männen eller de tre heliga konungarna, som han själv hycklade vänskap inför, har givit barnet och dess föräldrar rika gåvor och därmed hjälpt dem att fly till en plats, där Herodes inte kan nå dem.«

(Från föredraget Julmysteriet.)

De tre vise männen och flykten till "mysteriernas land"

De tre vise männen lyckades till slut att hitta Jesusbarnet. Deras gåvor var en stor lycka för familjen. Martinus menar nämligen att det var tack vare dessa gåvor som Josef och Maria lyckades att fly till Egypten med sitt barn. Utan denna flykt hade Jesus förmodligen blivit dödat av Herodes män i Jerusalem.

Jesusbarnet representerar inte bara det nya medvetandet som håller på att födas i oss. Det kan även symbolisera den jordiska människan som befinner sig i djurriket i en fysisk kropp. De vise männen symboliserar grundarna till världsreligionerna. Deras gåvor är själva världsreligionerna som många människor tagit emot med öppna armar. Egypten symboliserar en fristad eller ett "mysteriernas land", det vill säga en plats dit man kan söka sig för att få skydd från "mörkret", från de djuriska tankeklimaten, från mörkerfursten Herodes blodiga förföljelser. Med hjälp av de tre vise människors gåvor (världsreligionerna) kunde kristusbarnet (jordmänniskan) komma till ett lugnare område, "mysteriernas land Egypten" (ett religiöst tillstånd). Detta är möjligt även idag om man har tillräckligt med religiös instinkt i sitt medvetande, men allt eftersom den religiösa instinkten avtar och de humana och intellektuella förmågorna växer till sig, blir det dags för ett nytt steg i utvecklingen:

»Kristusmedvetandet har mognat så mycket i deras sinne, att de inte längre hör hemma i "mysteriernas land", och det vill säga detsamma som att religionerna inte längre kan inspirera dem, utan deras mystik blir avslöjad så att de ser de kosmiska lagarna och principerna, som var dolda under mysteriets förklädnad. Då är det "dopet i Jordan" och "Hjälparen, den helige Ande" som är nästa fas i kristusväsendets utveckling, och det är mötet med den andliga vetenskapen, där detta möte verkligen resulterar i att människan arbetar med sin moraliska och intellektuella utveckling.«

(Från föredraget Julmysteriet.)

Det är viktigt att understryka det som Martinus kommer in på i den sista meningen ovan, nämligen att studiet av den andliga vetenskapen, vars grund finns i *Tredje testamentet*, inte bara ska vara ett teoretiskt kunnande och bollande med olika begrepp, utan att den verkligen bör resultera i ett konkret arbete med det egna handlandet och uppförandet i vardagen – detta är lätt att glömma bort.

Uttrycken "dopet i Jordan" och "Hjälparen, den helige Ande" återkommer vi till nedan när vi går igenom Jesus invigning utifrån Martinus analyser.

Jungfrufödelsen

Uppfattningen att Maria kunde föda Jesus genom att Gud gjorde henne gravid, utan inblandning av en man, är en stor missuppfattning. Vi är alla "gudasöner", det vill säga att vi alla är en del av gud, även Jesus. För att kunna födas i den fysiska världen behöver vi fysiska föräldrar. (Även om det numera kan göras provrörsbefruktningar, krävs det ändå spermier från en man och ägg från en kvinna.) Martinus igen:

»Att Jesusbarnet i julmysteriet omtalas som "jungfrufödd", betyder inte att Jesus från Nasaret inte hade någon jordisk fader. Och han är absolut inte mindre gudomlig på grund av det. Tvärtom måste man ju säga att detta, att en människa som på alla sätt måste dela sina medmänniskors villkor i denna värld, likväl visar sig vara något alldeles exceptionellt, det är gudomligt! Det gudomliga visar sig inte genom att gå emot naturlagarna, utan genom att manifesteras ett medvetande och förmågor, som till fullo känner lagarna, och därför är i stånd att arbeta med dem på ett sätt som den vanliga jordmänniskan inte förmår, därför att hon ännu inte känner till mer än en bråkdel av dessa lagar. Vad var det då som var jungfrufött? Det var kristusmedvetandet, det har utvecklats genom många inkarnationer, och det har ingen jordisk far. Detsamma gäller för det kristusmedvetande, som är under utveckling i varenda jordisk människas medvetande, det har inte ärvts från vare sig moder eller fader, det får man inte sig förärat, det måste utvecklas på basis av erfarenheter från liv till liv. Men den jordiska människan får hjälp under denna utvecklingsprocess.«

(Från föredraget Julmysteriet.)

Den sista meningen i citatet ovan hänger ihop med citatet som finns i nästa stycke.

Änglarnas sång och hjälp

I Julevangeliet berättas om änglar som sjöng för herdarna. Enligt Martinus förklaringar är änglar osynliga väsen som stöttar och vakar över oss:

»Änglarna, som sjöng för herdarna om "Fred på jorden och bland människorna ett gott behag", representerar som redskap och organ för den evige Gudomen den för sinnena otillgängliga delen av världsåterlösningen. "Lønligt iblandt os de gå" (*), sjunger vi i en vacker julsalm, och inte heller det är blott en legend eller övertro. En osynlig skara väsen, som inte precis behöver ha vita vingar och klädedräkter, (det är snarare det som är övertro), är redo att ge oss impulser, inspiration och hjälp, när vi ber om det och samtidigt försöker ställa in vårt medvetande och vårt sätt att vara på den våglängd, som är universums grundton och julens grundton, detta att vara till gagn och glädje för andra levande väsen.«

(Från föredraget Julmysteriet.)

(*) I den danska versionen av *Heliga natt* finns den textraden. Andemeningen av den är att änglarna finns mitt ibland oss utan att vi märker dem.

Martinus menar att vi hela tiden har *änglar* (*skyddsänglar* eller *skyddsandar* är andra benämningar) som vakar över oss:

»Dessa överfysiska väsen är för övrigt också omnämnda av Kristus, i det han säger: "Är inte alla dessa tjänande andar utsända till hjälp för dem som skall ärva salighet?" De utgör alltså Gudomens förnimmelseredskap i situationer då de fysiska väsendenas sinnesförmågor sviktar. Det är också dessa väsen som blivit kallade "änglar" och

ibland avbildats som människoliknande varelser med vingar. Vingarna symboliserar just deras överjordiska natur som väsen som kan "röra sig" mellan sin hemort "himlen", det vill säga den ovan nämnda psykiska eller andliga sfären, och den fysiska eller jordiska sfären.«
(LB3, från st 757)

Det är extremt ovanligt att dessa skyddsandar visar sig fysiskt, men de finns ändå i vår närhet och ger stöd, impulser, inspiration e.t.c. när det är möjligt och behövt. (Mer om skyddsandar finns att läsa i kapitel 11.)

Maria och Josef

Jesus fysiska föräldrar representerar den feminina och maskulina principen - här ett citat från föredraget Julmysteriet där Marinus kommenterar detta:

»Julevangeliet har alltså ett budskap till varenda människa, till och med ett högst personligt budskap, som, när mysteriet hävs, berättar om stora och avgörande händelser i människans liv på väg fram till kristusmedvetandets manifestation. Josef och Maria, julevangeliets representanter för den maskulina och den feminina principen, har sina stora roller att spela i julmysteriet, såsom den maskulina och den feminina polen ännu har sin roll att spela hos de jordiska människorna som hankönsfunktion och honkönsfunktion. Varför har evangelieförfattaren placerat dem i stallet? Därför att de ännu tillhör djurriket. Men i kristusmedvetandet kommer den maskulina och den feminina principens manifestation att smälta samman till en rent mänsklig manifestation, och först då kommer änglarnas bebådade sång att bli till verklighet i en fysisk värld. Det kommer att ta sin tid, men den tiden skall komma då det verkligen blir fred på jorden och bland människorna ett gott behag. Och varje människa kommer en gång att bli en medskapare av denna strålande världsfred, som vi, genom att fira julen, firar det bebådade budskapet om.«
(Från föredraget Julmysteriet.)

(I kapitel 4 och 9 finns beskrivningar av den feminina och maskulina polen i vår inre struktur.)

Julstjärnan

Julstjärnan, det ljusfenomen som ledde de vise männen till Jesusbarnet, representerar en symbol för ett inre ljus:

»När julhögtiden formades, blev dess huvudsymbol en stjärna. Denna stjärna är uttryck för den innersta kärnan i julevangeliet. Att det kanske fanns en särskilt klar och lysande stjärna på himlen vid den tid då Jesus föddes är inte uteslutet, men detta är inte det väsentliga för oss. Det väsentliga är att vi i denna högtid står inför en direkt yttring av människornas längtan efter en annan form av liv än den vanliga. Det ljus som det här är fråga om är alltså inte av yttre natur, men däremot av inre natur. Modellen till detta ljus är Jesus av Nasaret. Med hans födelse utlöstes de händelser som mer än något annat blev den stimulerande faktorn i människans och därmed samhällets omskapelse från djurisk primitivitet till den civilisation som vi i dag känner.

Genom kretsloppet inom det stora utvecklingsavsnitt som jag kallar en "spiral" kan vi följa ljusets utveckling. Samtidigt med denna kan vi följa en annan princip, som degenererar och försvinner. Denna princip befinner sig för närvarande i sitt kulminationsområde. Denne kulmination upplevs som allt det vi känner under namn av krig i alla dess olika skiftningar. Förhållandet mellan dessa två stora principer, som

vi känner som ljus och mörker, är nu av en sådan natur att vi kan se att krigföring i själva verket inte längre är i kontakt med den jordiske människans inre värld. Hon kämpar inte längre för kampens egen skull. När så många i dag befinner sig på slagfälten runt om i världen, skall man inte tro att det är därför att dessa människor önskar vara där. De är inte där i mörkrets intresse, utan därför att de tror att deras närvaro där främjar den fred som är julens innersta väsen.«

(Från föredraget Julstjärnan.)

Julens budskap

Låt oss avsluta avsnittet om Julevangeliet med ännu ett citat från föredraget *Julstjärnan* som tydligt belyser vårt eget ansvar att arbeta med oss själva:

»Den enskilda människan skall vara försiktig med att bli så högt utvecklad att hon känner sig för "vuxen" att fira jul. Jag tänker inte här på julens yttre form, den kommer att förändras som allt annat, jag tänker på dess inre sanning. Det har så oerhört stort värde att man blir påmind om sina medväsens existens på ett sådant sätt att man kan tänka kärleksfullt på dem. De flesta människor har i sig en benägenhet att bara tänka på sig själva, att vara sig själva nog. Detta tillstånd neutraliserar julen, som ju visar oss att endast den är kärleksfull som gör något gott för andra. Julen är kärlekens högtid, men kärleken är ju just den kosmiska kraft som skall lysa upp i vårt inre. Så länge vi inte förmår bevara julens sköna inställning i vårt sinne hela året, är vi inte helt lyckliga, utan rymmer en viss procentdel olyckligt tillstånd i sinnet. Julen är alltså en direkt förebild på hur livet skulle forma sig för oss varenda dag. Människorna skall verkligen uppnå att vara sådana i det dagliga livet som de är under juldagarna. Att de inte förmår detta ännu, betyder inte att detta uppträdande inte kan praktiseras. Det vittnar bara om att människorna ännu inte har genomfört den träning som måste föregå tillägnet av varje ny förmåga.

Om ni i dag upplever kriget, så måste ni försöka förstå att det i sig självt är en undervisning. Krig är uttryck för ett handlingssätt som är i disharmoni med de krafter som skapar harmoni och lycka.

Detsamma upplever ni om ni blir hetsig eller avundsjuk, då rasar kriget blott inne i er själva. Men medan ni inte har så stort inflytande på det som i dag sker ute i världen, har ni mycket stort inflytande på ert dagliga tanke och handlingssätt. Det ni upplever av besvikelse och motgång ges er som övningsmaterial för er ande. Utan motgång skulle ingen förädling kunna ske, och detta gäller i det lilla som i det stora. Människorna skall nu lära sig förstå att det inte är tillräckligt att bara tro på ljuset som det riktiga. Genom dessa tunga tider kommer människan att få kunskap om lagen för öde. Människan måste lära sig förstå att det inte är tillräckligt att tänka, man skall också kunna tänka riktigt.«

(Från föredraget Julstjärnan.)

Att få kunskap om *lagen för öde* är helt avgörande för att kunna förstå det som sker i världen och även det som händer en själv! Denna del är förmodligen den som är den svåraste och mest besvärliga att förklara i Martinus världsbild, eftersom den på flera sätt är ett mycket känsligt område. Ödeslagen bygger på att vi är eviga väsen som under mycket långa epoker går igenom ljus och mörker, om vartannat. Nu när vi befinner oss i slutet av djurriket är det helt naturligt att vi *sått* en stor mängd mörkt öde eftersom vi under många liv rent instinktmässigt handlat på ett själviskt sätt i en mängd olika situationer. För att vi åter ska kunna utvecklas fram till en ny ljusepok, det vill säga att komma in i *det riktiga människoriket*, behöver vi uppleva konsekvenserna av vårt själviska

uppträdande. I perioder kan detta vara mycket tufft och fyllt med ett fruktansvärt lidande. Martinus kallar sådana perioder för "forcerad utveckling".

Forcerad utveckling kan t.ex. handla om en personlig kris med djupa problem och själslig nöd. Det kan även vara ett svårt fysiskt lidande, t.ex. under en längre sjukdom eller ett krig, i ett flyktingläger eller efter en svår olycka. Ofta handlar ett koncentrerat lidande om en koncentrerad karma, det vill säga konsekvenser från en mängd olika handlingar som vi gjort under en mycket lång tid och som nu kommer tillbaka till oss ihopklumpade till ett mörkt öde under en begränsad tid. Vad är då meningen med en koncentrerad karmautlösning och forcerad utveckling? Jo, just att vi ska ta ett rejält steg framåt i utvecklingen mot att bli en färdig människa. Om vi inte hade sådana här mycket tuffa perioder skulle det ta många miljoner år innan vi kom in i det riktiga människoriket, där det knappt finns något lidande alls – men den teoretiska kunskapen om lidande är där mycket stort och alla färdiga människor har en fantastisk medlidandesförmåga. Genom att få en förståelse för *lagen för öde*, även kallad *ödeslagen* eller *karmalagen*, kommer det att kunna bli lättare för oss att förstå, förlåta och få fred i vårt sinne.

Ett missförstånd

I samband med genomgången av *Julevangeliet* ska vi även nämna ett område där Martinus menar att kyrkans tolkning är ett stort missförstånd. På sidan <https://www.svenskakyrkan.se/jul> kan man läsa: "En natt för 2 000 år sedan föddes Jesus i ett stall i Betlehem. Bibeln berättar att det var Gud som föddes som människa, eftersom Gud ville komma närmare mänskligheten." – Detta är enligt Martinus ett stort missförstånd. Enligt förklaringarna i *Tredje testamentet* är Gud allt som existerar, medan Jesus är ett levande väsen (en "gudason") precis som du och jag. Att Jesus av många upplevs som något gudomligt är helt förståeligt, eftersom han kunde göra saker som vi jordmänniskor idag inte kan, samtidigt som han uppvisade en stor klokhet i många sammanhang och en fantastisks kärleksförmåga gentemot alla, även de som gjorde honom illa. Utan att ha ett evighetsperspektiv och ett reinkarnationsperspektiv är det lätt att tro att Kristusmedvetandet är något som är helt ouppnåeligt för jordmänniskan. Med Martinus analyser blir det möjligt att se Jesus som "en äldre broder", alltså ett levande väsen som ligger långt före oss i utvecklingen och som visade själva modellen på hur man ska uppträda och leva som färdig människa. Kristusmissionen har varit och är fortfarande väldigt viktig för stora delar av mänskligheten. Nu kommer en ny form av Kristusmissionen som genom Martinus verk får en helt ny dimension, vilket vi återkommer till i kapitel 11. Jesus och hans mission är alltså mycket betydelsefull för jorden, men att Jesus skulle vara gud är som sagt ett stort missförstånd, enligt Martinus analyser.

Martinus om invigning

Innan vi kommer in på Jesus invigning ska vi försöka förklara vad Martinus menar med detta begrepp. En invigning kan vara av olika karaktär och olika styrka, enligt Martinus analyser. Han delar in dem i två huvudtyper: *kosmiska glimtar* och *den stora födelsen* som leder till *kosmiskt medvetande*. Dessa fenomen är för oss vanliga jordmänniskor helt främmande, det vill säga att vi själva inte har någon personlig konkret erfarenhet av dem, även om vi kan ha läst eller hört om dem. Men i framtiden kommer vi alla att bli berörda av dessa i högsta grad, därför kan det vara intressant att redan nu få en teoretisk förståelse av vad de innebär. Här följer ett citat av Martinus där han förklarar dessa begrepp:

»De längst framskridna människorna har nått därhän, att de inte endast håller av sina medmänniskor. De kan inte nännas att dräpa djur eller förstöra växter. Och det är i och med denna kärleksgrad som människan blir kvalificerad till att ta emot första graden av den stora födelsen, vilken utlöser sig som "kosmiska glimtar". Med

kosmiska glimtar skall här förstås moment- eller ögonblicksupplevelser på några få sekunder av det mentala ljus som i Bibeln betecknas som "den helige Ande". När denna överskygning av Guds ande är i renodlad form och inte är en på konstgjord väg framkallad upplevelse, får väsendet alltså i en glimt uppleva sin egen odödlighet, får uppleva att världsalltets struktur är fullkomlig samt att kärleken är universums grundton. Likaså börjar väsendet genom sådana kosmiska glimtar förstå, att alla naturens skapelseprocesser i sina slutfacit är till glädje och välsignelse för levande väsen. Dessa kosmiska glimtar eller upplevelser bibringas väsendet i kraft av dess intuitionsförmåga, vilken här börjar utvecklas såsom den primära förmågan till kosmiskt förnimmande. Väsendets begynnande kosmiska förnimmande sker alltså endast genom enstaka glimtar. Upplevelsen är således inte permanent. Och det kan gå mycket lång tid mellan varje sådan glimt. Det är ytterst sällsynt att det kommer mer än en kosmisk glimt under ett jordeliv. Men efter hand som väsendet övervinner resterna av den djuriska naturen i sin mentalitet, återkommer upplevelsena av de kosmiska glimtarna allt oftare för att till sist bli helt permanenta. Intuitionen kommer under viljans kontroll och kan begagnas av väsendet när helst det så önskar. Den har alltså upphört med att vara något som endast utlöses automatiskt vid en eller annan lycklig sinnesstämning. Och väsendet har härmed uppnått den organiska invigning vi känner till som "den stora födelsen". Men även om denna invigning börjar med en enstaka liten ljusglimt av kosmisk upplevelse, så kan verkningarna härav dröja kvar i årtal. Naturligtvis är denna upplevelse till stor inspiration, glädje och lycka för väsendet, men den ger inte väsendet förmågan att i logiskt sammanhängande tankeföljder som vetenskap utreda sin upplevelse av odödlighet, av fullkomligheten i världsalltets struktur och av kärleken som universums grundton. Upplevelsena är närmast att betrakta som kosmiska facit. Därför kan väsendet endast framlägga sina kosmiska upplevelser som nakna facit utan någon intellektuell och för andra väsen kontrollerbar logisk underbyggnad eller bekräftelse. För dessa andra väsen kan faciten därför bara bli hypoteser eller dogmer, som saknar betydelse för väsen som i sin utveckling lämnat förmågan att tro och därför kräver vetenskap eller intellektuell utredning. Och det är just av denna anledning som människorna överallt håller på att växa ifrån religionerna, eftersom dessa endast baseras på facit utan intellektuell eller vetenskaplig underbyggnad. De är i dag för många människor blott obekräftade påståenden. Att de nämnda kosmiska faciten eller eviga sanningarna i religionerna inte har framlagts som vetenskap beror huvudsakligen på att människorna hittills inte varit så intellektuellt utvecklade att de haft behov av någon intellektuell motivering eller vetenskaplig utredning. Deras förmåga att blint tro på auktoriteter var så stark att de med hjälp därav kunde ledas och styras. Därför behövde tidigare ledare i human religiositet inte ha någon annan invigningsgrad än den som en enstaka upplevelse av en kosmisk glimt skänker. Bibelns stora profeter, helt bortsett från Kristus, har inte skänkt människorna något vetande utöver vad som kan upplevas genom en kosmisk glimt, och många av dem har genom sitt sätt att vara avslöjat att de i sin utveckling ännu alls inte nått fram till de begynnande kosmiska glimtarnas område. De var synnerligen intoleranta och uppeggade stundom folket till fiendskap och förföljelse mot annorlunda tänkande folk, som de kallade "hedningar". Gamla testamentet i Bibeln är i stor utsträckning en historia om intolerans, krig och grymheter. Men utvecklingen står inte stilla. Krig och grymheter skapar längtan efter fred.» (LB6, st 2139)

Martinus använder flera begrepp i samband med *invigning*. Här följer en kort överblick över dessa:

Kosmisk glimt: Ett "nedslag" av intuitionsenergi i medvetandet vilket resulterar i en kort men mycket intensiv upplevelse av något som existerar "bakom" den fysiska världen. T.ex. kan det handla om att man får en kunskap om att vi är odödliga eller att vi har levt många liv tidigare och kommer att fortsätta att göra så.

Kosmiskt medvetande: Efter att man har fått uppleva en mängd kosmiska glimtar under flera liv börjar man närma sig ett tillstånd av permanent kosmiskt medvetande. Det vill säga ett utökat medvetande som gör att man kan använda sig av intuitionsenergin med hjälp av sin vilja. Ett kosmiskt medvetande uppstår efter att man genomgått fantastiska upplevelser som Martinus ofta kallar "den stora födelsen".

Den stora födelsen: Själva den process som leder fram till aktiveringen av latent centra i hjärnan som gör att medvetandet kan utökas till ett kosmiskt medvetande, kallar Martinus för "den stora födelsen". För Martinus egna del bestod *den stora födelsen* av två starka ljusupplevelser. Den första upplevelsen, som han kallar "det vita elddopet", gav honom information om den mission som väntade honom, nämligen att lägga grunden till en andlig vetenskap och en fortsättning av kristusmissionen, det vill säga att ge mänskligheten en allkärleksvetenskap i intellektualiserad form. Den andra upplevelsen, "det gyllene elddopet", var den som aktiverade det kosmiska medvetandet i Martinus. Denna process var en stor ansträngning för hans nervsystem och det tog ett tag innan han kunde använda sig av sitt kosmiska medvetande fullt ut och hela sju år innan hans hjärna helt anpassat sig. Även Jesus gick igenom *den stora födelsen* här på jorden, vilket vi strax ska återkomma till.

Intuitionsenergin: Den medvetandeenergi som gör att man kan uppleva utanför tid och rum samt att färdiga idéer eller vetande kan tränga in medvetandet, benämner Martinus *intuitionsenergi*. Denna energi är latent i djurriket, därför har vi i vanliga fall inga egna erfarenheter av den. Men ju mer vi närmar oss det riktiga människoriket desto mer kommer vi att få självupplevd kännedom om intuitionsenergin.

»När individen nått så långt i utvecklingen att han utstrålar ren kärlek, inträder han i en ny fas i tillvaron, där han blir permanent mottaglig för tillvarons högsta grundenergi, "intuitionsenergin". Denna energi utgör nämligen, enligt senare analyser i Livets Bog, den enda grundenergi i tillvaron som genomtränger absolut allting, vilket vill säga att individen genom denna blir i stånd att "se" tillvarons högsta realiteter eller livets facit.«
(LB1, från st 179)

Intuitionsförmåga: Den förmåga som växer sig starkare allt eftersom intuitionsenergin ökar i vårt medvetande. Det var denna förmåga som gjorde att Martinus kunde skapa *Tredje testamentet*.

»När intuitionsförmågan blivit så högt utvecklad att den framträder som en permanent syn hos individen, "ser" denne alltså sin egen odödliga tillvaro, ser världsalltets eviga och ofelbara kärlekslagar, ser världsalltet som "ett levande väsen" och upplever därigenom som ett faktum "åsynen av en alltöverstrålande Gudom".«
(LB1, från st 218)

Dubbelpolighet: Det är först när vi börjar att få en balans mellan våra poler som intuitionsenergi kan ta plats i vårt medvetande. Den feminina polen i mannen kommer att växa sig starkare på samma

sätt som den maskulina polen i kvinnan kommer att öka i styrka under de kommande livet. När den feminina polen och den maskulina polen börjar att komma helt i jämvikt och intelligensen kontrollerar en väl utvecklad känslenergi, vilka tillsammans helt behärskar tyngdenergin, uppstår förutsättningar för kosmiska glimtar. När polerna är helt i jämvikt och det är en perfekt relation mellan känslenergin och intelligensen i medvetandet är individen redo för *den stora födelsen* för att få kosmiskt medvetande, det vill säga ett utökat medvetande med en stor intuitionsförmåga. (Se kapitel 4 och 9 för mer information om polerna.)

Den helige Ande: Detta bibliska uttryck är det samma som "kosmiskt medvetande" i Martinus vokabulär. (Ibland skriver Martins "Den helige Ande" och ibland "Den heliga Anden".) Här ett citat som beskriver vad "Den helige Ande" är enligt Martinus:

»Som vi så ofta fått omvittna här i Livets Bog, är ande detsamma som mentalitet eller medvetande. Medvetande åter är vetande manifesterat i tankar. Den helige Ande är alltså detsamma som det heliga medvetandet, det heliga vetandet och de heliga tankarna. Men vad kan heligt vetande och heliga tankar vara annat än just den absoluta sanningen om Gudomen, universum och de levande väsendena samt det därigenom klarlagda vetandet om vårt eget rätta förhållande till vår nästa eller alla övriga levande väsen i universum?» (LB6, från st 2073)

(Hjälparen: Uttrycket "Hjälparen, den helige Ande" använde Martinus ofta både i texter och föredrag. Vi kommer att analysera vad Martinus menade med det i kapitel 11.)

Kristi återkomst: Som vi varit inne på i kapitel 3 betyder detta uttryck två saker för Martinus, nämligen fullbordandet av *kristusmissionen* (Kristus allkärleksbudskap förklaras med detaljerade analyser som bildar en allkärleksvetenskap eller en andlig vetenskap) samt upplevelsen av "den stora födelsen" för den enskilde individen.

»Alla människor skall sålunda i kraft av utvecklingen en gång komma att få uppleva "Kristi återkomst" - inte som en profet eller världsåterlösare i kött och blod utanför dem själva - utan som en invigning i det kosmiska medvetande eller humana psyke som världsåterlösaren var invigd i och som var förutsättningen för hans framträdande i världsåterlösningens tjänst såsom modell för skapelsen av människan "till Guds avbild". Alla människor kommer alltså att få erfara att detta medvetande uppstår i dem själva, liksom det en gång för länge sedan uppstod i honom. Här har det således blivit till ett faktum, att mänsklighetens frälsning och framtid uteslutande ligger i detta: att människan lär känna sig själv, sitt eget psyke, sitt mål och sin bestämmelse.« (LB5 från st 1734)

I kapitel 10 kommer vi att behandla uttrycket "Kristi återkomst" mer ingående.

Dop: Martinus använder begreppen "vattendop" och "eldop" i sitt huvudverk *Livets Bog*. Med vattendop menas den handling som finns inom t.ex. Svenska kyrkan för att markera att man blir "en del i Guds stora familj – den världsvidakyrkan" (enligt <https://www.svenskakyrkan.se/dop>). Ett vattendop kan ha en stor betydelse för människor som ännu har en betydande religiös instinkt i sitt medvetande, men det har ingen koppling till en invigning utan är en symbolisk handling som på lång sikt kommer att försvinna allt eftersom den kyrkliga kristendomen minskar.

Ett "eldop", som är det samma som en *kosmisk glimt* eller till och med "*den stora födelsen*", har däremot en tydlig koppling till den invigning vi alla i framtiden kommer att genomgå när vi nått så långt i utvecklingen att vårt medvetande är redo, det vill säga att det blivit så pass "rent" att det inte

längre innehåller själviska tankearter utan endast fredliga och osjälviska. Som ett exempel på ett mindre "eldlop" (en kosmisk glimt) ger Martinus den upplevelse som Paulus hade på väg till Damaskus när han i en inre syn ska ha sett Jesus. Redan i inledningen till *Livets Bog* nämner Martinus att han själv gått igenom ett "kosmiskt eldlop", det vill säga "den stora födelsen":

»Det kosmiska eldlop jag genomgått, och vars närmare analys jag inte här kan gå in på, hade alltså resulterat i det faktum att det hos mig hade utlösts helt nya sinnesförmågor, förmågor som satte mig i stånd att - inte glimtvis, utan i ett tillstånd av permanent vaket dagsmedvetande - skåda alla de bakom den fysiska världen existerande bärande andliga krafterna, osynliga orsakerna, eviga världslagarna, grundenergierna och grundprinciperna. Tillvarons mysterium var därför inte längre något mysterium för mig. Jag hade blivit medveten i världsaltets liv och invigd i "den gudomliga skaparprincipen".«
(LB1, från st 21)

Med uttrycket »invigd i "den gudomliga skaparprincipen"« menar Martinus att han genom intuitionsenergin fått kunskaper om hur livet upprätthålls av två sinsemellan rakt motsatta tendenser, nämligen *den mörka utstrålningen* och *den ljusa utstrålningen*. Båda behövs för att livet ska kunna existera. Den mörka utstrålningen av livet är dominerande i *djurriket* vilket ger upphov till inställningen "*var och en är sig själv närmast*" (man tänker först och främst på sig själv och eventuellt sin familj, sin flock, sin nation etc). Den ljusa utstrålningen av livet är helt dominerande i *det riktiga människoriket* vilket ger upphov till inställningen "*envar är sin nästa närmast*" (man tänker först och främst på andra än sig själv, sina medmänniskor, djuren, sina mikroindivider, naturen etc). Just nu befinner vi jordmänniskor oss i en brytningspunkt eller övergång mellan det mörka och det ljusa. Det är en mycket turbulent och svår period att ta sig från egoism till altruism, från nationalism till internationalism, från själviskhet till osjälviskhet osv. Men tack vare upplevelser av mörkret, det vill säga våra lidanden under många liv, kommer vi så småningom till ett tillstånd där vi börjar att få kosmiska glimtar och till sist kan nå "den stora födelsen" för att uppnå *invigning* eller "kosmiskt medvetande".

Här följer ännu ett citat av Martinus som knyter an till händelser i Bibeln vad gäller invigning:

»Når der i Bibelen berettes om Moses, der så "en tornebusk, der brændte", om profeten Elias' himmelfart i "ildvogn med ildheste", om Jesu "forklarelse på bjerget", om Paulus, der blev indhyllet i "et hvidt lys" osv., var det alle fænomen, der er knyttet til "den kosmiske bevidstheds" eller "den hellige ånds" indtrængen i de pågældende væsener. Denne indtrængen ledsages nemlig altid af sådanne ejendommelige og af forskellig styrke fremtrædende "lysfænomen". Disse fænomen er mest fuldkomne i sin art, når de viser sig for individet som en fundamental "ilddåb", hvilket vil sige en indhylning af individet i en sky af et blændende psykisk lys. Individet bliver da ligesom forklaret og for de okkulte sanser synlig som værende af blændende ild. Denne "ild" er udtryk for den højeste åndelige energi eller materie og kan ikke gennemstrømme et individ, uden at det på en eller anden måde i forvejen er blevet gjort modtagelig for nævnte energi ved moralsk udrensning. I forhold til denne udrensning og til det udviklingstrin, individet befinder sig på, bliver det altså gennemstrømmet af "den hellige ånd" eller denne livets højeste bevidsthedsenergi.

Da denne energi ikke kan gennemstrømme et væsen uden at åbne eller sætte de for samme energi i væsenet forekommende latente sanser i funktion,

vil individet efter en sådan oplevelse altid fremtræde som ganske forvandlet. Denne forvandling vil altså være desto større, jo mere omfattende den moralske udrensning har været, og desto mere fremtrædende det udviklingstrin er, som nævnte individ befinder sig på.«
(Artikelsamling 1, från st 5.6)

Om Jesus invigning

Martinus beskriver Jesus invigning bara med enstaka ord på några få ställen i sitt omfattande verk. Vad det verkar är det framförallt vid två tillfällen som Jesus genomgår sin invigning och får ett kosmiska medvetande:

Dopet i Jordanfloden

I Nya testamentet berättas det att Jesus döptes av *Johannes döparen* i Jordanfloden:

»Sedan kom Jesus från Galileen till Johannes vid Jordan för att döpas av honom. Men Johannes ville hindra honom och sade: "Det är jag som behöver döpas av dig, och nu kommer du till mig." Jesus svarade: "Låt det ske. Det är så vi skall uppfylla allt som hör till rättfärdigheten." Då lät han det ske. När Jesus hade blivit döpt steg han genast upp ur vattnet. Himlen öppnade sig, och han såg Guds ande komma ner som en duva och sänka sig över honom.« (Matt 3.13-17)

Martinus menar att duvan som Jesus såg komma var en inre syn och en del i hans invigning, en del av hans "kosmiska elldop". En gissning är att duvan var en symbol för den mission som Jesus la grunden för. Kristusmissionens långsiktiga mål är nämligen att ge mänskligheten förutsättningar för att skapa fred - både individuellt och i hela världen (på mycket lång sikt).

Man kan dra paralleller med Martinus första del i sin invigning då han såg en kristusgestalt komma emot sig och gå in i honom för att han sedan, genom kraften detta gav, såg jorden ovanifrån. Detta har Martinus tolkat som att hans mission var att fullfölja kristusmissionen genom att ge mänskligheten en andlig vetenskap som förklarar många av Jesus uttalanden och intellektualiserar kristendomen.

Ljuset på Förklaringens berg

Följande finns att läsa i Nya testamentet om när Jesus gick till ett berg med tre av sina lärjungar:

»Ungefär en vecka senare tog han med sig Petrus och Johannes och Jakob och gick upp på berget för att be. Medan han bad förvandlades hans ansikte, och hans kläder blev vita och lysande. Och två män samtalade med honom. Det var Mose och Elia som visade sig i härlighet, och de talade om hans uttåg ur världen som han skulle fullborda i Jerusalem. Petrus och de andra hade fallit i djup sömn men vaknade och såg hans härlighet och de båda männen som stod tillsammans med honom.«
(Luk 28-32)

Denna händelse nämner Martinus i följande artikelcitat:

»Som før bemærket forekommer oplevelsen af "den hellige ånd" ikke i lige stærk grad hos alle væsener, men bliver udløst i forhold til væsenets udviklingstrin. I "Livets Bog" skelner jeg derfor mellem den totale oplevelse, som jeg i samme bog udtrykker som "den store fødsel", og de partielle eller ufærdige former for oplevelsen af den samme ånd, der kun vil være at betragte som "den store fødsels" fosterstadier.

Medens Jesu forklarelse på bjerget var identisk med den fundamentale oplevelse af "den hellige ånd" eller "den store fødsel", var de andre førnævnte tilfælde fra

Bibelen kun udtryk for oplevelsen af den samme fødsels mere eller mindre stærkt fremtrædende fosterstadier.

Til de mest elementære eller primitive former for oplevelsen af "den hellige ånd" hører blandt andet sådanne oplevelser som en almindelig religiøs sekterisk "omvendelse". Et menneske kommer til et religiøst møde, bliver grebet af det, det der får at høre, og i en ekstaselignende begejstring bliver fyldt med en uimodståelig trang til at forandre sin levevis om til at være i kontakt med de ny bevidsthedslag eller leveformer, som det ved mødet kom i berøring med. Men da individet på det trin, hvor en sådan form for "omvendelse" er gældende, endnu ikke har den rette forståelse af og fuldkomne kærlighed til alle levende væsener, men derimod stadig er redskab for "det dræbende princip" ved at være med til at slagte, nyde kød, være ophav til "hellig vrede", "retfærdig harme", samtidig med at det ikke kan forstå, at alle veje, alle oplevelser fører til Gud, bliver det stadig i tilsvarende grad overtræder af de guddommelige bud. Men derved forvolder det sig selv lidelser eller en tilsvarende ubehagelig skæbne. Men gennem denne ubehagelige skæbne udvikles det netop videre til modtageligheden af en endnu højere form for "omvendelse", og således fortsættende, indtil det ikke mere kan dræbe, såre eller lemlæste men kun kan være udtryk for kærlighed. Da vil det blive overskygget af "den hellige ånd" eller "den store fødsel" i fundamental form og bliver da ved selvpoplevelse vidne til livets største analyser eller selve tilværelsens facit, "alt er såre godt", og dets egen sande identitet som udødelig gudesøn.

Efter denne fundamentale oplevelse af "den hellige ånd" eller Guds egen bevidsthed bliver individet først at udtrykke som "det rigtige eller fuldkomne menneske". Dette vil altså igen sige, at det fra at være et "foster" nu er blevet et "nyfødt barn" i den virkelige tilværelse eller absolut bevidst i den guddommelige oplevelse af livet.«

(Artikelsamling 1, st 5.7)

Hjälp vid den stora födelsen

Här ett citat av Martinus som beskriver hur man får hjälp av ett redan invigt väsen när man själv ska till att uppleva "den stora födelsen", vilket vi alla kommer att göra inom ca 3000 år, enligt Martinus tidsuppskattning. Den som väntar på något gott...

»I det sidste stadium af verdensgenløsningsens udfoldelse, hvilket vil sige: det stadium, i hvilket væsenet bliver færdigudviklet og bliver til det totalt fuldkomne menneske i Guds billede, beforders nævnte udfoldelse udelukkende kun af verdensgenløserne, der forlængst er blevet færdige mennesker i Guds billede, er blevet til Kristusvæsenet. Det er også væsener af dette høje stadium, der beforder væsenernes oplevelse af den store fødsel, der igen er det samme som væsenernes indvielse i kosmisk bevidsthed. Det er denne indvielse eller fødsel, væsenet på et givet tidspunkt kommer til at opleve, når dets væremåde har nået det færdige menneskes væremåde i fuldkommenhed. På dette stadium møder aspiranten til den store fødsel altså verdensgenløseren eller Kristusvæsenet. Aspiranten bliver da vidne til dette væsen, der viser sig for ham i sin overjordiske herlighed. Han ser ham i et altgennemtrængende hvidt strålevæld, udgående fra verdensgenløserens kosmiske legeme, der tilsyneladende er bygget op af millioner og atter millioner af mikroskopiske stjerner, der hver især funkler et lille strålevæld af snehvidt lys ud, der

sammen med mangfoldigheden af de øvrige små stjerner danner det snehvide, altoverstrålende lysmateriale, af hvilket Kristusvæsenets organisme er bygget op. Med denne sin altoverstrålende kosmiske lysorganisme gennemtrænger Kristusvæsenet nu aspirantens ånd og åbner hermed dennes talentkerner for oplevelse af kosmisk bevidsthed. At få kosmisk bevidsthed er det samme som at blive vågen dagsbevidst på de åndelige eller kosmiske tilværelsesplaner. Aspiranten får således allerede her i fysisk tilværelse evne til dagsbevidst at opleve og iagttage i den kosmiske verden hinsides den fysiske. Og nævnte væsen er herefter, som vi allerede har berørt, et færdigt menneske i Guds billede efter hans lignelse.«
(Det Evige Verdensbillede 2, från st 23.8)

Jesus var en gäst från en annan värld

Enligt Martinus förklaringar framkommer det att Jesus långt innan han inkarnerade på jorden var ett kosmiskt väsen, det vill säga en individ som kommit så långt i utvecklingen att han hade sin ordinarie hemvistelse i de andliga världarna. Anledningen till att han föddes på jorden var för att han fått till uppgift att lägga grunden för ett nytt tankesätt, visa mänskligheten själva modellen för hur ett hundra procent kärleksfullt väsen uppträder och på så sätt sätta igång den process Martinus kallar för *kristusmissionen*. För två tusen år sedan handlade denna mission om att göra mirakel samt att ge de stora kosmiska faciten till världen i en form som passade människorna på den tiden då de flesta var analfabeter och helt ointellektuella. Jesus fick därför linda in sina kunskaper i suggestiva liknelser och uttalanden som gav människor kraft och inspiration trots att de inte förstod hela innebörden av dem. I vår tid är syftet ett helt annat:

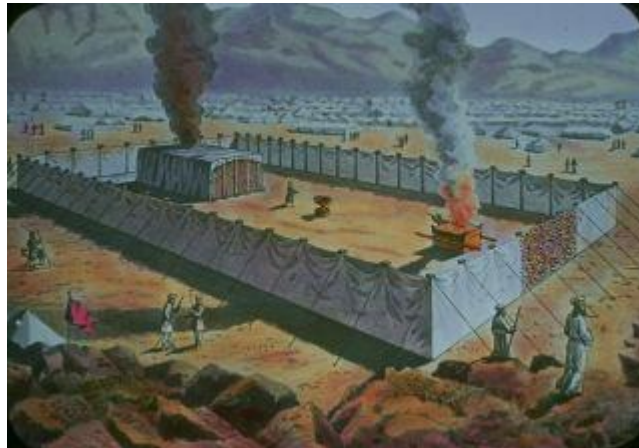
»Kristusmissionen skal således denne gang ikke være baseret på en fysisk kristuspersonlighed med autoritet og mirakler. Personen er denne gang anonym. Kun kristusbevidstheden i form af kosmisk videnskab bliver det primære i kristusmissionens fornyelse og fuldkommengørelse, der er bebudet eller opfattet som Kristi genkomst. Det er denne hellige sandhedens ånd eller alkærlighedens videnskab, der som livets tredje testamente vil blive den nu begyndende ny verdensepokes livsfundament.«
(Från artikeln "Falske profeter og falske Kristus'er" i Kosmos 1971/8.)

Olika stadier inför vår egen invigning

I Livets Bog del 6 finns en genomgång av de olika stadier vi alla kommer att gå igenom inför det att vi själva ska bli invigda i livsmysteriets lösning, det vill säga genomgå "den stora födelsen". Martinus använder som liknelse för de olika stadierna delarna i en *tabernaklet* - ett flyttbart tempel som judarna använde sig av under sin ökenvandring:

»"I min Faders hus äro många boningar", säger Kristus. Detta hus eller livets tempel symboliserades hos israeliterna av "tabernaklet". Detta var ett slags fälttempel under deras vandring i öknen. Senare fick det som Salomos tempel i Jerusalem en mera pompös utformning med silver- och guldbeklädnad. Detta tempel var indelat i fyra delar. Först var det "förgården", dit alla och därmed även hedningarna hade tillträde. I förgården fanns det en "inre förgård", dit endast judarna fick komma. Därefter kom "det heliga", där prästerna höll till och hade sin domän. Efter "det heliga" kom det intimaste rummet i helgedomen, nämligen "det allra heligaste" med

"förbundsarken". Hit in fick endast översteprästen komma.«
(LB6, från st 1982)

Från " Wikimedia Commons"

Vidare i Livets Bog band 6 går Martinus igenom de olika tempeldelarna eller stadierna och vilka som har tillträde till dem. Här följer en kort sammanfattning och tolkning av dessa stadier:

"Yttre förgården": I detta stadium lever alla som tycker att man har rätt att hämnas, lätt blir intoleranta mot oliktankande, kan ta till fysiskt våld vid konflikter, gärna äter kött och tar för sig i livet på andras bekostnad.

"Inre förgården" (även kallat *"Guds mottagningsrum"*): Här finner vi de människor som mer och mer önskar rättvisa och fred och därför söker efter en förståelse av hur man kan uppnå bra förhållanden till sin omgivning, både för människor och djur. Martinus använder beteckningen "A-stadium" för denna grupp som har en önskan att vara goda medmänniskor samt har en teoretisk kunskap om livets lagar, men som ännu inte alltid lyckas att praktisera dem. *"Det är alltså här fråga om väsen som börjar förstå, att det inte är sin nästa utan sig själv som man skall övervinna"*. (LB6, från st 1985)

"Det heliga": Här finns de människor som i en stor utsträckning lyckas att praktisera livets lagar, det vill säga att de i de allra flesta situationer, även i de fall då de blir attackerade eller förföljda, lyckas att "älska sin nästa som sig själv" samt att "vända den andra sidan till". Dessa kan alltså allt som oftast behålla ett lugn och en vänlighet även om de blir påhoppade, utskällda eller anklagade för något. De vet, och kan handla därefter, att de själva är sitt ödes första orsak och att det som sker dem, hur smärtsamt och besvärligt det än är, endast är till för att hjälpa dem att komma vidare i utvecklingen. Martinus egna ord om detta stadium:

»Dessa väsen är alltså de som lämnat trons domän, gått igenom gudlösheten och materialismen och nu i sitt innevarande liv är i färd med att tillägna sig sanningen i form av vetenskap - inte i form av dogmtro. Det är sådana väsen, som i detta sitt sökande och forskande har tillägnat sig den andliga vetenskapen som "A-vetande" (teoretiskt vetande) och nu håller på att praktisera detta vetande i sin dagliga levnad, som utgör "det heliga" i livstempet. De utgör det tidigare nämnda sanna prästerskapet. Det är dessa väsen som är den nuvarande sanna världsåterlösningens utövare eller medarbetare.«

(LB6, från st 1986)

”Det allra heligaste”: Till detta stadium har förmodligen ingen jordmänniska ännu nått. Men Jesus och Martinus hade, efter sina invigningar, tillträde till ”det allra heligaste”, det vill säga att de hade uppnått ett kosmiskt medvetande.

»Sedan väsendet tillägnat sig den andliga vetenskapen som "A-vetande" (teoretiskt vetande) och den blivit till "B-vetande" (vaken dagsmedveten, viljemässig praktisering), så blir den därefter till "C-vetande", vilket är detsamma som automatfunktion eller vanepraktisering. Metoder eller sådant, som man dagligen praktiserar eller utövar i en ständigt fortsättande följd, blir slutligen till en självständig manifestation som fungerar utan att man behöver vara vaket dagsmedveten i den. Det ständigt fortsatta utövandet av manifestationen utvecklar efter hand ett självständigt centrum eller organ i hjärn- och nervregionen. Det är detta organ som blir till talangkärna och slår rot i väsendets ödeselement i övermedvetandet. När detta organ eller denna talangkärna blivit tillräckligt utvecklad, övertar den själv ledningen av ifrågavarande manifestation, så att väsendet till följd härav kan göra sina tankar fria från och oavhängiga av denna manifestation - kan tänka på andra saker. Det är detta förhållande som skapat ordspråket: "Övning gör mästararen". När ett litet barn börjar lära sig gå, ser vi att det måste ha hela sitt medvetande koncentrerat på detta fält. När det efter hand lärt sig gå och denna förmåga blivit till vanefunktion, är dess tankar inte längre bundna vid denna funktion. Således kan vi alla gå och tala med varandra, utan att vi behöver ägna gåendet någon tanke. När en viss manifestation blivit till rutin, har den blivit en bisak i den vakna dagsmedvetandefunktionen, i och med att den då har fått ett självständigt undermedvetandecentrum och kan arbeta mer eller mindre automatiskt eller självständigt. När visdomen alltså har blivit till automatfunktion i det dagliga livet och väsendet därför inte har något mörker att kämpa emot eller något att övervinna i sin natur och detta väsen sålunda har blivit till en människa som till punkt och pricka uppfyller nästakärlekslagen eller principen "att älska sin nästa som sig själv" såsom en självklar och naturlig levnadsart, då är hon färdig med djurriket. Då har hon kommit igenom såväl "förgården" som "den inre förgården" och "det heliga" och har nu trätt in i "det allra heligaste" i Guds tabernakel eller livets tempel. Då har hon blivit en verklig "överstepräst" eller ett kristusväsen, som har tillträde till livstemplets "allra heligaste". Det är denna väsendets fullkomliggörelse som utlöses i form av "den stora födelsen" eller invigningen.« (LB6, från st 1988)

Efter denna genomgång av Jesus födelse, dess symbolik, och olika aspekter av invigning och de förstadier som vi alla ska gå igenom innan vi själva kommer att bli invigda i livsmysteriets lösning, är det i nästa kapitel dags att se på flera av Jesus uttalanden och symboliska berättelser utifrån Martinus kosmologi.